

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

M.Kodu: 192837

Sayı: 2003/28 (118) ● 19 Temmuz 2003 ● 500 000 TL

**Sermayenin “eksi zam” direktifi gerçekleşiyor!
Yeni saldırı paketiyle zamlar sıfırlanacak,
ücretler daha da gerileyecek...**

**Sermaye iktidarının saldırılarına
geçit vermeyelim!**

**İnsanca yaşayacak
bir ücret için direnelim!**

İÇİNDEKİLER

Özgür ve onurlu bir gelecek işçi sınıfının devrimci mücadelesiyle kazanılacaktır! . 3	
Yeni bir mücadele süreci zorunlu! 4	
Yolsuzluk bu sistemin doğasında! 5	
KESK reformistlerinin tuz buz olan hayalleri 6	
İşçi ve emekçi eylemlerinden 7	
YÖK Yasa Tasarısı'na geçit vermeyelim! 8-9	
ABD'nin ilk günah keçisi CIA Başkanı George Tenet. 10	
Irak halkının direnişi işgalcileri kukla yönetim kurmaya zorladı 11	
İMF ile kölece ilişkilere son verilsin, tüm dış borçlar geçersiz sayılsın! (Orta sayfa). 12-13	
ABD emperyalizminin Irak hezimetini . 14	
Castle Blair işçisi direndi ve kazandı! 15	
Örgütlülük en önemli silahımızdır! . . 16	
OSB-İMES Bülteni'nden 17	
Bush'un Afrika gezisi 18	
14 Temmuz Büyük ölüm Orucu Direnişi ve "Cumhuriyetin temel ilkelerine katılım" üzerine. 19-20	
GATS ya da "kâr ve daha fazla kâr" 21	
Titanik gibi dış politika 22	
Mücadele Postası 23	

SOSYALİZM YOLUNDA

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2003/28 (118) ● 19 Temmuz 2003

Fiyatı: 500 000 TL

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Vural UZAL
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd.
(Millet Cd.) No: 50/10 İstanbul Tel-Fax: 0 (212) 534 32 39
e-mail: kb1@tnn.net

Kitap istemek için e-mail adresi:

eksenyayincilik@superonline

Web: http://www.kizilbayrak.de

http://www.kizilbayrak.org

http://www.kizilbayrak.com

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75Genel Dağıtım:
YAYSAT

Kızıl Bayrak'tan

Merhaba

Hükümetin, daha kamu TİS'leri imzalanmadan, kamu işçileri ve emekçileri önerilen sadaka zamma "evet" bile dememişken, ücret zamlarına kaynak adı altında ortaya sürdüğü yeni vergi ve zam paketi, önerdiği zam oranlarından daha fazla tepki göreceğe benziyor. Görmeyi de hakediyor. Çünkü sağ eliyle uzattığı vergi ve zam paketi, sol elinde tuttuğu ücret zammı listesindekilerden kat kat üstün. Kaldı ki, böyle bir önlem piyasada da fiyatların zamlanmasına gerekçe yapılacaktır. Bunun anlamı ise işçi ve emekçi ücretleri, patronların direktifi doğrultusunda, zam yerine indirimle tabi tutulmak istenmektedir.

Hükümetin "kamuda sıfır zam" önerisi üzerine çıkan tartışmada, "sıfır değil eksi zam" önerisiyle ortaya çıkan patronlar, bu gözü dönmüş doymazlıklarını, tam bir kölelik koşulları dayatmasına rağmen yeterli bulmadıkları yeni iş yasası konusunda da göstermekte. ESK'ya ilettikleri raporda, yasanın yeterli olmadığı, esnek çalışma ortamının da hükümet tarafından hazırlanması gerektiğini belirtiyor.

Özetle, önümüzdeki günler dalga dalga gelen saldırılara karşı, adım adım örülmesi gereken mücadele günleri söz konusu. Mücadelenin adım adım örülmesi, hiç kuşkusuz, bunun bilincindeki işçi ve emekçilerin ve onların politik önderliğinin omuzlarında. Sınıf devrimcileri yaşadıkları her yerde, çalıştıkları her alanda, bu görevin gereklerini azami gayretle yerine getireceklerdir.

Ancak, böyle koşullar kitle mücadelesinde kendiliğinden gelişmelere de çok elverişli olduğundan, bulunduğumuz bölgedeki gelişmeler çok daha sıkı ve dikkatli takip edilmeli, olası gelişmeler karşısında müdahaleye hazırlıklı olmalıyız. Şimdiden açık olan, kamu işçileri ve emekçilerinin bu saldırı karşısında tümenden suskun kalmayacağıdır. Kamu emekçileri cephesinde ilk tepkiler ortaya konmaya başlandı. Türk-İş

cephesinden ise yine grev tehdidi yükseltilmiş durumda. Bu, greve çıkılacağı anlamına gelmese bile, tabanın yatıştırılmasına yönelik bir takım eylemler kararlarının zorlanmasına yolaçabilecektir.

Sınıf cephesinden takip ve müdahale edilmesi, haber, bilgi, röportaj, fotoğraf vb. materyallerin gazeteye iletilmesi gerekiyor. Hepinize başarılı çalışmalar diler, sonuçlarını beklediğimizi bir kez daha hatırlatırız...

Esir edilen Türk devleti, onursuzluğu tescillenen burjuvazidir...

Özgür ve onurlu bir gelecek işçi sınıfının devrimci mücadelesiyle kazanılacaktır!

Tarih, toplumların geleceğini egemen sınıfların değil, bu egemenliğe ve kötülüğüne/karanlığına karşı mücadele eden ezilen sınıfların belirlediğinin tanığıdır. Türk burjuvazisinin ve devletin sürüklediği emperyalist esaret Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin kaderi değildir. Bu sürüklenişten kurtulmak, özgür, eşit, bağımsız ve onurlu yaşamak mümkündür. Ve bu imkan ise işçi sınıfının sosyalizm mücadelesiyle hayat bulacaktır.

Süleymaniye vakasından tam bir hezimetle çıkan Türk devletinin efendisi Amerika ile bundan sonraki ilişkilerinin rengini/biçimini canlandırmak hiç de zor olmasa gerek. Süleymaniye’den önce nasıldı ki sonra nasıl olsun denebilir ve bu uyarı son derece haklıdır. Ne var ki, Süleymaniye vakası “50 yıllık” sürecin geldiği yer bakımından önemli, dikkat çekici, üstünde ciddiyetle durulması gereken bir gelişmedir.

Olayın duyulmasından (devlet erkanı değil halk tarafından) itibaren hükümet, ordu ve medya cephesinden verilen “tepki”ler ile sözde ortak araştırma komisyonunun açıklamasındaki dil karşılaştırıldığında, bu sözde komisyonun araştırmasının sürdüğü bir hafta içinde devlet erkanının nasıl da “yatıştırılmış”, ikna edilmiş, yola getirilmiş olduğu açık bir biçimde görülmektedir. Gerçi hükümet cephesinde “tepki” düzeyi baştan beri fazla farklılık göstermiyordu. Ancak devlet hükümetten ibaret olmadığına, onu aşan bir askeri kimliğe sahip olduğuna göre, söz konusu tepkileri toplamı üzerinden değerlendirmek gerekiyor. Asıl olarak da ordunun tutumu üzerinden. Zaten kamuoyuna yansıyan da bu yönü ve biçimi oldu. “Kabul edilemez, özür dilenmeli” sözleriyle özetleyebileceğimiz bu tepki, ortak komisyon çalışması sürecinde de sürdürüldü. Ta ki komisyon raporu açıklanana kadar...

Açıklama ABD tarafından yapılırsa fazla bir “sorun” yaratmayacaktır. Çünkü alışıldık Amerikan tarzı olacaktı. Yaşanan sorun açıklamanın “ortak” olmasından kaynaklanıyor. Ve bu ortaklık, Türk devletinin bu “tarz”ı onayladığı, kabul ettiği, sineye çektiği gerçeğini tasdik ediyor. Bu sineye

çekiş, devlet cephesinden, özel timcilerin kafasındaki çuvalı kendi elleriyle kendi kafasına geçirmek anlamına da geliyor.

Artık Türk devletinin Amerika ile ilişkilerini şöyle tanımlayabiliriz: Süleymaniye’den önce Amerikan gözlüğü kullanılıyordu, bundan böyle Amerikan çuvalı kullanılacaktır. Ve elbette çuvalın zorunlu aksesuarları olan plastik kelepçeler vb.’leri. Peki fark nerede? Fark, gözlüğü isteğinize bağlı olarak takıp-çıkarabilirsiniz. Amerika’nın gösterdiği yoldan bile olsa kendi kendinize yürüebilirsiniz. Ama iş çuvala gelince durum tamamen değişiyor. Çuval bir kez başınıza geçti mi, ancak gardiyanınızın tekmesi, dipçigi ve yumruğu eşliğinde hareket edebilirsiniz. Onu çıkarmak da sadece başına geçirenin iradesi ve eliyle gerçekleşebilir.

Kısacası, Amerikan çuvalı Amerikan esaretinin simgesidir. Türk devletinin Amerika ile ilişkileri kölece bağımlı niteliğini de aşmış, esaret “mertebesine” düşmüştür artık...

Türk devletinin başına geçirilen ilk ve tek çuval kuşkusuz Süleymaniye vakasında kullanılan değildir. IMF etiketli çuvala kendi eliyle soktuğu ekonomisinin, yıllardır bata-çıkı, düşe-kalka ne hale geldiği ortadadır. Özel timci üç-beş askerinin başına çuval geçirilmesini sözde “ulusal onur” meselesi yapmaya kalkanlar, dün “IMF’ye söz verdim, memura 5 kuruş fazla veremem” diyen bir başbakanla yönetilmeyi ulusallığın ve onurun neresine yerleştirdikleri konusunda üç maymunu oynamışlardı. Bugün de, Ecevit’in bu sözlerinden daha az düşkün olmayan başka ifadelerle IMF çuvalına sarılmış AKP hükümetinin ve başbakanın tutumu yine aynı rezilane suskunluklarla örtbas edilmektedir. Burjuvazi adına ulusu temsil yetkisi başbakana mı, yoksa başkasının memleketinde “sivil ve kimliksiz” yakalanıp “esir” edilen üç-beş özel timciye mi aittir?

Hükümetin ve başının hukuken, askerin fiilen temsil ettiği Türk burjuvazisi, nedense son gelişmeler

karşısında bir alınganlık belirtisi göstermiyor. Meseleyi onur sorunu haline getirecek kadar “fevri” davranmıyor. ABD Savunma Bakanı Rumsfeld’in TC Başbakanı Erdoğan’a mektubundaki “*Bu tür olaylar iki ülke dostluğunu sarsmaz*” ifadelerinin soğukkanlılığı ve hoşgörüsüyle yaklaşıyor demek ki olaya. Yani Amerikan tarzıyla ve duygusal değil sınıfsal bir tavırla... Türkiye burjuvazisinin, özelde de TUSİAD’da örgütlü elit kesimin “ulusal” olduğunu iddia edilemez zaten. Emperyalist ekonomiye göbekten bağlarla eklenmiş bu sınıfın Türkiye üzerindeki egemenliği, bu nedenle, eşittir emperyalizmin Türkiye üzerindeki egemenliği anlamına gelmektedir ki, olay karşısındaki Amerikan tarzı tutum da bu eşitliğin ifadesi olmaktadır.

Yoksa, ekonominin IMF’ye, politikanın Beyaz Saray’a, savunmanın Pentagon’a böylesine bir pervasızlıkla tesliminin, egemen burjuvazinin iteklemesi olmadan, salt seçilmişlerin/geçici görevlilerin eliyle gerçekleştirilmesi mümkün olabilir mi? Politikacı ve bürokratların her sıkıştıklarında sarıldıkları “görevim gereği” yalanını aynı zamanda egemen burjuvaziye karşı görevlerinin gereklerini yerine getirmek olarak kabul etmek gerekiyor.

Emperyalist sermayeyle köklü ve karmaşık “aile” ilişkileri sayesinde varolan ve egemenliğini sürdüren Türk burjuvazisi, doğal olarak kaderini ve geleceğini de emperyalizmin kaderine ve geleceğine bağlı olarak ele alıyor. Küreselleşme adı altında ulusal devletin-hukukun-ekonominin “bütünlüğü”nün ortadan kaldırılması ve “onur”unun ayaklar altında çiğnenmesi hiç önemli değil onun için. Emperyalist dünya düzeninin ihtiyaçları ne gerektiriyorsa, hepsini kendinin de gereksinimi olarak egemenliği altındaki ülkeye dayatıyor. Başındaki tüm çuvalara rağmen geleneksel varlık ve yapıyı koruma eğilimi gösteren kurum ve kişiler de böyle terbiye ediliyor. Böylece, kimin efendi kimin uşak olduğu da, hem uşaklara hem dünyaya ilan ve tescil ettirilmiş oluyor.

Bu esaret tablosu ülke için, halk için, işçi sınıfı ve emekçi kitleler için çok acı, onur kırıcı ve ürkütücü mü? Anlık bir bakışla durum gerçekten de vahim görünüyor. Ancak duygusallıktan uzak, sınıf öngörüsüne dayalı soğukkanlı bir gözle bakıldığında (ki buna salt burjuvazi değil işçi sınıfı da, üstelik daha fazla sahip olmalıdır) toplumsal mücadelede karamsarlığa yer olmadığı görülebilir. Tarih, toplumların geleceğini egemen sınıfların değil, bu egemenliğe ve kötülüğüne/karanlığına karşı mücadele eden ezilen sınıfların belirlediğinin tanığıdır. Türk burjuvazisinin ve devletin sürüklediği emperyalist esaret Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin kaderi değildir. Bu sürüklenişten kurtulmak, özgür, eşit, bağımsız ve onurlu yaşamak mümkündür. Ve bu imkan ise işçi sınıfının sosyalizm mücadelesiyle hayat bulacaktır.

Yeni soygun paketi hazır...

Yeni bir mücadele süreci zorunlu!

2,5 katrilyon lira gibi ağır bir yeni zam ve soygun paketi daha geliyor. İMF ile görüşmeler çerçevesinde çoktan hazırlanmış bulunan bu paket için, açıklaması yine kamu TİS'lerine rastlatılmak suretiyle, “kamu işçilerinin ve memurların ücret zamlarının yarattığı açığın kapatılması” gerekçesine yaslanılmaya çalışılıyor. Bununla, bir yandan çalışan kesimler arasına nifak tohumları saçılmak istenirken; diğer yandan, aslında bu kesimlere bütçeden beş kuruş bile ayrılmadığı itiraf edilmiş oluyor.

Ama zaten bütçenin faiz-borç-savaş bütçesi olacağı önden belliydi. Komünist basın, daha hükümet tarafından 2003 bütçesine ilişkin hiçbir açıklama yapılmadan, bu gerçeği bu açıklıkta anlatarak, işçi sınıfı ve emekçi kitleleri uyarmaya çalışmıştı. Uyarı, bugünkü TİS'lerde sıfır zam dayatmaları, zorunlu geçim maddelerine fahiş zamlar, yeni vergiler, özelleştirmeler vd. araçlarla kitlelerin daha da yoksullaştırılacağı yönündeydi. İMF ile yapılmış ve yenilenmiş anlaşmaların zorunlu gereği idi çünkü bu.

Buradan bakıldığında, bütçeye kamu ücret zamları için bir kalem koymayan hükümetin, bu zamlarla oluşacak açık için bugünkü paketi daha o günden hazırlamaya başladığı/başlamak zorunda olduğu

görülebcektir. Bu paket hazırda, kamu TİS'lerinde sıfır zam dayatması hayata geçirilebilseydi de açılacaktı. Tek farklılık olarak açıklamaya değişik bir bahane uydurmaları gerekecekti, o kadar.

Hükümetlerin, her zam ve soygun paketine “kamu ücretleri” bahanesi öne sürerken bir amacı da; devletin bu ücretleri cepten ödemediği, bu alanlardan söz konusu ücretlerin kat be kat üstünde bir gelir elde ettiği gerçeğini gizlemektir. Tabii, bu gerçekliğin önemli bir parçasını da, o gelirlerin ne olduğu, nereye gittiği, nasıl harcandığı soruları eşliğinde büyüyen yolsuzluk dosyaları oluşturmaktadır.

Örneğin, kamu çalışanları içinde enerji işkolunda istihdam edilmiş bulunan işçi ve memurlar da yer almaktadır. Sadece açığa vurulan kadari üzerinden hesap edilse dahi, enerji alanında gerçekleştirilen vurgunların miktarı, enerji işkolunda çalışan işçi ve memurların ücretlerini yıllar boyu ödemeye yetecek miktardadır. Bu aynı yöntem, yolsuzluk soruşturması geçiren tüm kamu kurum ve kuruluşlarına aynen uygulanabilir. Sayısal karşılaştırmaları yapılabilir.

Ancak, asıl konu, her kamu kurum ve kuruluşunda çalışan ücretlilerin, devlete, kendi ücretlerinin çok üstünde bir kâr sağladığıdır. Özelleştirme için halen kullanılmaya devam eden “kârsızlık” gerekçesi çoktan

geçerliliğini yitirmiş, eğitim ve sağlık başta olmak üzere kamu hizmet sektörleri çoktan liberalleştirilmiş durumdadır. Kaldı ki zaten üretim ve ticaret üzerine kurulu bulunan KİT'ler kâr getirmesin. Kamu sektöründe çalışanların ekonomiye kattıkları artı-değer, tıpkı özel sektörde çalışanlar gibi, kendilerine reva görülen sadaka ücretlerin çok çok üstündedir. İnsanca yaşamaya yetecek bir ücret talepleri de, bu katkılarının verdiği özgüveni yansıtmaktadır.

Yeni soygun paketiyle, temelden yanlış ifade edilen “açık” konusu, yine tümüyle işçi ve emekçi kitlelerin sırtından kapatılmak istenmektedir. Tüketim maddelerine, sosyal hizmetlere yapılacak zamlardan sadece işçi ve emekçilerin etkilendiği biliniyor. Her türlü kişisel ve kurumsal giderini vergiden düşürmenin binbir yolunu bulan burjuvalar için yeni zamlar hiçbir anlam taşımazken, vergisi kaynaktan kesilen işçi ve memur için maaşında azalma anlamına gelmektedir.

Bunun basitçe tercümesi ise; kamu işçisi ve memurların maaşları %5 zamlanmıyor, %20 hatta daha fazla eksiltiliyor. Paket için açıklanmış bulunan rakamlardan sadece eğitime katkı payı için %60 zamdan söz edildiği göz önüne alınırsa, hesabın hiç de karışık olmadığı görülecektir.

Blair Pentagon patentli saldırgan doktrine destek arıyor!

Yalancılar yeni işgaller için kılıf arayışında

Haydutbaşı Bush ile “fino köpeği” Tony Blair zor günler yaşıyorlar. Tarihin tanık olduğu en vahşi saldırılardan biri olan Irak işgaline imza atan bu iki savaş kundakçısının adı yalancılıkla özdeşleşmiş durumda. Bunun nedeni, Irak'ı işgal etmek için öne sürülen tüm gerekçelerin sahte olması. El Kaide ile Irak ilişkisi, kitle imha silahlarının varlığı, nükleer silah üretmek amacıyla Nijer'den gerekli malzemelerin alındığına dair belgeler vb... Bu iddiaların tümünün uydurulmuş yalanlar olduğu bizzat CIA tarafından bile kabul edilmek zorunda kaldı. Hatta CIA, tüm sorumluluğu üstüne alarak, Bush ve savaş çetesini kurtarmaya çalışıyor.

Emperyalist saldırganlığa tam destek veren BBC gibi etkili yayın kuruluşları açığa çıkan yalanların üzerine gitme ihtiyacı duymaya başladılar. İngiliz gazeteleri Blair'in yalanlarını günlerce manşete çıkardı. Son günlerde ise, BBC ile Tony Blair arasında, açığa çıkan yalanlar üzerinden devam eden bir hesaplaşma yaşanıyor. Karşılıklı atışmalar/suçlamalar pek alışılan cinsten değil. Saygınlığını yeniden kazanmak için bu dala tutunan BBC taviz vermezken, gittikçe sıkışan hükümet BBC'yi yalancılıkla suçlayarak içine düştüğü utanç verici durumdan bir çıkış yolu arıyor.

Yalanların açığa çıkması Bush ve Blair'e duyulan güveni günden güne sarsıyor. ABD kamuoyunda Bush'a verilen destek kısa sürede %74'ten, %53'e geriledi. İngilizlerin %66'sı ise, Blair'in bilerek ya da bilmeyerek kendilerini yanlış yola sevk ettiğini düşünmeye başladılar. Bu arada iki emperyalist ülkenin istihbarat örgütleri CIA ile M16 birbiriyle çelişkili açıklamalarda bulunuyorlar. Bush yönetimi ve CIA yalanları kabul ederken, Blair ile M16 inkar etmeye devam ediyor. Blair bu çelişkiyi, ABD'nin bilmedikleri delillere sahip olduğunu iddia ederek açıklıyor. Ancak, nedense bu delilleri/belgeleri ne BM'ye sunuyor (ki BM'ye sunmaları zorunludur), ne de basına açıklıyorlar. Bu da yalanı yalanla örtme taktiği olsa gerek.

Yuvarlandıkları yalan çukurunda yaşadıkları sıkıntılardan hızla ders çıkaran Bush/Blair ikilisi “dahice” bir çözüm üretti. Buna göre, bir ülkeyi işgal etmek için kitle imha silahlarına, bunu kanıtlayan belgelere ihtiyaç duyulmayacak. Bir ülkenin diktatörler tarafından yönetilmesi veya iç savaş yaşanması durumunda, bu, söz konusu ülke/ülkelere askeri müdahale için yeterli kabul edilecek.

Londra'da toplanan “İlerici Yönetim Anlayışı” konferansında katılımcılara Blair imzalı bir metin dağıtıldı. Bu metinle yeni çözümü katılımcılara anlatan Blair, çoğu sosyal demokratlardan oluşan katılımcılardan saldırgan tezine destek istedi. Emperyalist işgal saldırılarına gerekçe arayan Blair, diktatörlere karşı duran kahraman “demokrat” rolüne soyunuyor. Oysa sahte demokrat Blair'in Britanya'sı, sadece son 6 yılda 5 ülkeye karşı girişilen emperyalist saldırılarda yer almış. Amerikan emperyalizminin Irak'ı yakıp yıkmasına tam destek veren, saldırıya 12 bin askerle fiilen katılan tek ülke yine başında Blair'in bulunduğu İngiltere'dir.

Pentagon patentli olduğu her halinden belli olan Blair'in önerisi bekleneceği gibi destek bulmadı. Londra'da düzenlenen ve üç gün süren toplantıya katılan 14 ülkenin liderleri, “iç savaş, isyan, baskı veya devletin başarısızlığı nedeniyle bir halkın ciddi zarar gördüğü ülkelerde, ilgili devlet bu durumu düzeltmiyor veya düzeltmiyorsa müdahale etmeme ilkesi, yerini uluslararası koruma sorumluluğuna bırakır” ifadelerinin yer aldığı metne imza atmayı reddettiler.

Yaşadığı fiyaskoya rağmen Blair, zirvenin son gününde yaptığı konuşmada, “başarısız devletlere yönelik askeri müdahaleleri belirleyecek yeni uluslararası kurallar oluşturulması” çağrısında bulundu. Emperyalist saldırılara kılıf uydurmak için gösterilen bu ısrar, Irak'tan sonra başka ülkelere yönelik olarak da işgal amacıyla hazırlıklar yapıldığının açık bir göstergesi. Irak işgalinden sonra Suriye, İran son günlerde ise Kuzey Kore'nin açık

tehditlere maruz kalmaları elbette rastlantı değil.

Beyaz Saray'daki savaş kundakçısı çetenin ilan ettiği uzun erimli savaşta bir “engel” kabul edilen BM'nin diplomatik açıdan işlevsizleştirilmesi ya da saldırganlığa onay veren noter haline getirilmesi amacıyla girişimlerde bulunma misyonu İngiliz emperyalizmine biçilmiş. Nitekim Londra'daki toplantıya Blair tarafından sunulan metnin bir anlamı da bu. Eğer önerilen metin kabul görseydi, BM önemli oranda işlevsizleşmiş olacaktı.

Londra'daki toplantıda beklediği desteği bulamayan Blair, bu girişimlerini devam ettirecek. Nitekim İngiliz dışişleri bakanlığı, BM'nin “21. yüzyıla uygun bir kurum” haline getirilmesi için reform paketi hazırlıyor. Burada “uygunluk”tan neyin kastedildiğini anlamak zor değil. Hedef seçilen ülkelerin işgal edilmesine destek veren her ülke/kurum uygunluk standardına erişmiş sayılacak. Zaten haydutbaşı Bush, uzun süreli emperyalist paylaşım savaşını ilan ederken, “ya bizden yanasınız, ya da düşmanlarımızdan” ikilemini dayatmıştı. Bu kıstas BM için de geçerli. Saldırısı başlattıkları zaman BM'yi aşağılayan tavırlar içine giren Bush ve çetesi dünya halkları nezdinde gayri meşru duruma düşünce, BM'yi saldırgan savaş politikasına alet etmenin daha uygun olacağına karar vermiş görünüyorlar. Ancak BM'nin bu haliyle istedikleri kapsamda bir destek vermesi mümkün görünmüyor.

Zincirlerinden boşalarak dünya halklarına karşı saldırıya geçen emperyalist haydutları durdurmak kuşkusuz Birleşmiş Milletler ya da Güvenlik Konseyi'nin işi değildir. Onlar gayri meşru konumlarını BM desteğini alarak bir nebze düzeltmeye çalışıyorlar. Bu konuda elde edebilecekleri başarı aynı zamanda diğer emperyalist odakların hizaya getirilmesi anlamına da gelecek. Emperyalizmin vahşi saldırganlığını durdurmak ise, başta işçi sınıfı ve ezilen halklar olmak üzere tüm anti-emperyalist, anti-kapitalist güçlerin üstüne düşen sorumluluktur.

Yolsuzluk komisyonu da yolsuzluğa bulaşmış!

Yolsuzluk bu sistemin doğasında!

Meclis Yolsuzlukları Araştırma Komisyonu “harıl harıl” çalışıyor. Raporlar hazırlıyor, rakamlar açıklıyor, “eski” başbakanlar ve yardımcılarının da içinde bulunduğu onlarca politikacı ve bürokrat hakkında “idamlık” ithamlarıyla soruşturma komisyonları kurulması kararı alıyor...

Ne var ki, Meclis Yolsuzlukları Araştırma Komisyonu kendisini de yolsuzluk batağının içinde buluyor. Normalde, komisyonun hemen dağıtılması ve bileşenlerinin tutuklanmasını gerektirecek büyüklükteki bu skandal, doğal-sıradan bir vaka muamelesi görüyor.

Olayın medyada haberleştirilme dili şöyle: “İzmit Büyükşehir Belediyesi su temini projesindeki yolsuzlukları araştırmak için kurulan komisyonun İstanbul'daki çalışmalarında otel paralarının İSKİ aracılığı ile dört müteahhitlik firmasına ödenmesine ilişkin skandal büyüdü. Komisyon üyelerinin görev gezisi için Meclis'ten ayrıca harcırah da aldıkları belirlendi. CHP'li üyeler otel paralarını firmalara iade edecek. İSKİ ise, 2 milyar 380 milyonluk faturanın müteahhitlere istihkaklarından ödeneceğini açıkladı.”

Bu arada hatırlatmakta yarar var, araştırma konusu Yuvacık Barajı yolsuzluğundaki suçlamalardan biri de görevlilerin masraflarını müteahhitlere ödetmiş olması. Görüldüğü kadarıyla komisyon üyeleri çok hızlı öğreniyorlar!

Meclis Yolsuzlukları Araştırma Komisyonu çalışmasını sürdürüyor. Komisyon, BDDK ve TMSF'nin tüm işlemlerinin incelenmesini kararlaştırdı.

Komisyon, hükümetin çiftçilere dağıtılması için gönderdiği paraların Antbirlik tarafından bankada aylarca repoda tutulduktan sonra sadece anaparaların çiftçilere ödendiğini “buldu”.

İnterbank, Sümerbank, Etibank, Eskişehir Bankası, Egebank, Yurtbank ve Yaşarbank yolsuzluklarından Recep Önal, Hikmet Uluğbay, Güneş Taner'e; Banco Turco Romano yolsuzluğundan Yüksel Yalova ve Hüsamettin Özkan'a “Yüce Divan” yolunu gösterdi.

Hüsamettin Özkan ve Recep Önal, Halk Bankası'nın usulsüz krediler kullandırması ve dönemin Halk Bankası Genel Müdürü Yenal Ansen hakkındaki murakıp raporlarına rağmen soruşturma izni vermemeleri nedeniyle kusurlu bulundular. Özkan ve Önal hakkında ayrıca, eski Başbakan Bülent Ecevit'le birlikte özelleştirme uygulamalarında devleti zarara uğrattıkları iddiasıyla soruşturma komisyonu kurulması da kararlaştırılmıştı. Dün alınan kararla Yolsuzluk Komisyonu, Özkan ve Önal hakkında biri özelleştirme uygulamaları biri de Halk Bankası'ndaki sorumlulukları nedeniyle iki kez Yüce Divan yolunu açma kararı alınmış oldu.

Komisyon bir yandan eski politikacı ve bürokratların karıştığı yolsuzlukları açığa çıkaradursun; Ecevit hakkında, özelleştirme borçlarını ertelettiği gerekçesiyle, soruşturma komisyonu kurulmasını isteyen AKP, aynı borcu erteletebilmek için yasa değişikliği hazırlığındaydı.

Kısa bir özetini verdiğimiz bu yolsuzluklar tablosu ve “yolsuzlukların üzerine gitme” faaliyeti, aslında tek bir şeyi, yolsuzluğun son derece “sistemli” biçimde yürüdüğünü gösteriyor. Buradaki sistemden kasıt, bir mekanizmanın işleyiş performansından ziyade, egemen iktisadi-siyasi düzendir. İşlemler, ilişkiler öylesine grift, öylesine planlı-hesaplı ki, kurulu düzenin hangi kurumuna el atarsanız, eliniz kesinlikle pislige batacaktır.

Mesela “Adalet” Bakanlığı!..

Neşter davası sanıklarının cumartesi günü olmasına rağmen tahliye edilebilmelerinin arkasından Adalet Bakanlığı Müsteşar Vekili Bülent Gökgez çıktı. Adalet Bakanlığı Müsteşar Vekili Bülent Gökgez, telefon ederek adli emanetin açılmasını sağladı. Kardeşi Prof. Dr. Levent Gökgez yüzer bin dolar olan kefalet ücretinin bir bölümünü yatırdı ve sanıklar tahliye oldu. Müsteşar Vekili Gökgez'ün Gazi Üniversitesi'nde kardiolog olan kardeşi Prof. Dr. Levent Gökgez'ün, Neşter davası sanıklarından Doç. Dr. Mehmet Metin'in iş ortağı olduğu belirlendi.

Mesela TBMM!..

Sözde yolsuzlukları araştırmak için kurulan komisyon, aynen araştırdığı yolsuzluk davasındaki yöntemle, masraflarını müteahhitlere ödetmek suretiyle (bu masrafları bir de meclisten tahakkuk etmek yoluyla) yolsuzluğa düştü.

Mesela BDDK ve TMSF!..

Komisyon, BDDK ve TMSF'nin tüm işlemlerinin incelenmesini kararlaştırdı. Ayrıca, BDDK'nın ilk başkanı Zekeriya Temizel'in imzaladığı, İktisat

Bankası şubelerinin Kıbrıs'taki off-shore şubeleri ile birleştirilmesini isteme yönündeki kararı hakkında da suç duyurusunda bulunacak.

Mesela Antbirlik!..

Komisyon, Antbirlik aracılığıyla ödenen destekleme paralarında ilginç bir usulsüzlük belirledi.

Komisyonun belirlemelerine göre, hükümetin çiftçilere dağıtılması için gönderdiği paralar Antbirlik tarafından bankada aylarca repoda tutulduktan sonra sadece anaparalar çiftçilere ödendi.

Başbakanlar, yardımcılar, enerjiden, ulaştırmadan, ekonomiden sorumlu bakanlar, müsteşarlar, bürokratlar hakkındaki iddia ve ithamlar zaten ayyuka çıkmış durumda. Bir de bunlara, herhangi bir yolsuzluk vakasını araştıran-karıştıran güvenlik birimindeki tasfiyeleri ekleyin. Ardından, her nasılsa mahkemeye kadar intikal edebilmiş vakalardaki aklamaları, adli skandalları, ödüllendirme gibi cezaları vb.'lerini ekleyin...

Geriye ne kalıyor ki? Kapitalist sömürü ve soygun sistemi asıl olarak bu kurumlarla işletiyor çarklarını. Yolsuzluk davalarının açığa çıkardığı tek yenilik, sistem kurumlarının sadece resmi soygunlarla yetinmediği, “illegal/kriminal” çalışmaya başladığıdır.

Ama Susurluk vakası bu illegaliteyi, Türkçe'ye Susurluk Devleti sıfatını kazandıran tüm o karmaşık, kirli-kanlı ilişkileri ortalığa saçmamış mıydı zaten! Susurluk yıllarının politik ortamı daha ziyade kanla kirletildiğinden, o gün “1000 operasyon” türünden siyasal cinayet vakaları öne çıktı. Sonrasında, PKK'nın teslimiyeti ve tasfiyesi/Kürt direnişinin bastırılması sürecinde “işsiz” kalan devlet katillerinin (ve devlet katlarındaki şeriklerinin) “şahsi menfaat” uğruna bulaştıkları yolsuzluk-hırsızlık haberleri birbirini izledi. Bu iz bugün devletin en üst görevlilerine kadar gelip dayanmış bulunuyor.

Artık bundan ötesini aramamak gerekiyor. Çünkü yok!

AB'ye uyum aldatmacası sürüyor...

İşkence sistematik olarak devam ediyor!

Bir yandan çeşitli çevrelerce AB'ye uyum yasaları çerçevesinde demokratikleşme doğrultusunda önemli adımlar atıldığı söylenirken, diğer yandan işçi ve emekçiler, ilerici, devrimci ve yurtseverlerin karşı karşıya kaldığı saldırılar, bu iddiaların bir aldatmacadan ibaret olduğunu gözler önüne sermektedir. İşkence bir devlet politikasıdır. İddia edildiğinin aksine münferit olarak değil, sistematik bir tarzda devlet güçleri tarafından devlet politikası şeklinde uygulanmaktadır.

Geçtiğimiz günlerde DEHAP Kadın Kolları üyesi Gülbahar Gündüz'ün sokak ortasında polisler tarafından kaçırılarak işkenceye ve tecavüze maruz kalmasının ardından ortaya çıkan tepkiler sonrasında işkence tartışmaları yeniden canlandı. Ancak geçtiğimiz günlerde işkenceyle karşılaşan sadece Gülbahar Gündüz değildi. Kısaca birkaç haftalık sürece dahi baktığımızda, bu ülkenin karakollarında, sokaklarında, cezaevlerinde işkencenin an be an devam ettiğini görürüz.

* Van'da yapılan bir eylemde polis tarafından gözaltına alınan Faysal Yacan, panzere bağlanarak sürüklendi. Yacan yaşadıklarını “Ellerimi panzerin arkasına bağladılar. Daha sonra da panzer harekete

geçti. Yaklaşık 100 metre sürüklendiğimi biliyorum. Ondan sonra da bayılmışım, beni ölü diye bırakmışlar” ifadesiyle anlattı.

* Şırnak'ın Uludere ilçesinde kendilerine yapılan işkence ve baskılara dayanamayan Ortaköy halkı, sınırdan Irak topraklarına geçtiler. Yaşadıkları sistematik işkencelerden sonra köylerini terketmek zorunda kaldıklarını belirttiler.

* İzmir'de Gümüşpala Karakolu'nda son bir ay içerisinde 9 kişi işkence ve kötü muameleye uğradıklarına dair İzmir Barosu İşkenceyi Önleme Komitesi'ne başvurdu. Başvuruda bulunan 9 kişinin de işkenceye uğradıkları doktor raporları ile belgelendi.

* Siirt'in Eruh ilçesine bağlı Dağdöşü Jandarma Komutanlığı'nda görev yapan Uzman Çavuş İbrahim Alıcı, evinde misafiri ile şakalaşınca, komşusu tarafından “kendilerini rahatsız ettikleri” gerekçesi ile karakola şikayet edildi. İfadesi alınmak üzere götürüldüğü karakolda görev arkadaşları tarafından işkence ve kötü muameleye uğrayan İbrahim Alıcı'nın vücudunun çeşitli yerlerinde meydana gelen darp, yanık ve yara izleri doktor raporuyla tespit edildi.

Kamu emekçilerine sefalet zamu dayatılırken

KESK reformistleri yetki yarışında...

KESK reformistlerinin tuz buz olan hayalleri

KESK yönetiminin yasalaşırken sessiz kaldığı, hatta yasalaşması için çeşitli manevralarla önünü düzlediği 4688 sayılı Kamu Çalışanları Sendikaları Yasası, KESK reformistlerinde hayal kırıklığı yarattı. Tüzüklerde yaptıkları değişiklikler ve pratik tutumlarıyla yasaya son hız uyum gösteren sendika bürokratları, fiili mücadelenin yaratmış olduğu ve üzerlerinde basınç oluşturan taban dinamiğinin tepkisini yatıştırmak için, “yasaya rağmen” fiili-meşru mücadeleye devam edeceklerini açıklamışlardı.

Yasa sonrası üye kampanyası ve yetki yarışı yürüten reformistler, kamu emekçilerinin sorunlarından, taleplerinden ve mücadelesinden giderek uzaklaştılar. Çünkü yasayla birlikte hükümet karşısında bir güç ve taraf olacaklarına dair beklentileri vardı. Bunun üzerinden dar grupçu kaygılarla düzen içi arenada “siyaset” yapacak ve güç olacaklardı. Diğer yandan “siyasete bulaştırmamak” adına sendikaları ekonomist-sendikalist küçük-burjuva bir bakışla tüm ilerici ve devrimci unsurlardan temizlemeye çalıştılar. Ülkede yaşanan ekonomik, sosyal, demokratik sorunlar karşısında duyarsız, kimliksiz, bilinçsiz sıradan üye profili yaratmayı “kitleselleşmek” olarak teorize etmeye çalıştılar. Ancak bundan önce yaşanan toplu görüşme sürecinde olduğu gibi yine devlet tarafından koca bir “hiç” olarak görüldükleri gerçeğine çarptılar.

“Toplu görüşmeler ‘göstermelidir!’”

Hükümetin Temmuz ayı için emekçilere sadaka zam yapmayı planladığını öğrenen KESK Genel Başkanı Evren kamu emekçilerinin hızla yoksullaştığını rakamlarla açıklayan 15 Haziran tarihli bir metnin altına imza attı. Elbette yoksullaşma üzerine söylenenlere, hükümetin emekçiden kısarık bütçeden faize ve rantıyeye ayırdığı paya, kamu emekçilerinin işgüvencesinin ortadan kaldırılmasına dönük kölelik yasalarına diyecek bir söz yok. Ancak S. Evren’in metinde, “*Toplu görüşmeler ‘göstermelidir!’*”, *hükümet, sendikaları dışlıyor!*” şeklinde tespitler yapması tuzla buz olan hayallerinin ifadesi olmaktan başka bir anlam taşımıyor.

“Yasaya rağmen” fiili-meşru mücadele geleneğine sahip çıkmak iddiasını taşıyan KESK bürokratları yasa sonrası yetkiyi kazanmayı bir marifet sanarak üye kapma yarışına girişmediler mi? Bugün yerden yere vurdukları hükümet emekçilere sadaka zam dayatırken 100 bine yakın üyesi bakanlık tarafından yok sayıldığı için Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Murat Başesgioğlu’na hitaben bir mektup yazan, tepki ve taleplerini içeren mektubu yetkililere iletenler de yine aynı sendika bürokratlarıdır.

Yasa öncesinde fiilen yapılan eylemlerle %30-40'lara varan ücret artışı sağlayan mücadeleci bir KESK varken, bugün, devlet niye güçlü bir taban örgütlülüğü olmayan, bakanlık odalarını ve meclis koridorlarını aşındırmaktan öte harekete geçmeyen, kendileri ile uzlaşmaya çalışan bir yönetimi dikkate

alsın ki? Yetkisi olan ama etkisi olmayan bir sendikayı kim ciddiye alır? Kaldı ki sermaye iktidarı tamamen denetim altına aldığı, uzlaşmacı bir yönetimle görüşme ihtiyacı bile duymuyor.

KESK yönetimi zevahiri kurtarmak için YİK toplantısını terkettti!

KESK yönetimi, 15 Ağustos 2003 tarihinde başlayacak olan ama kamu emekçilerine yapılan sadaka zamları fiilen boşa düşen toplu görüşme sürecine esas oluşturmak üzere gündem hazırlamak amacıyla toplanan Yüksek İdari Kurulu toplantısını, Başbakanlık Müsteşarı’nın alınan kararların hayata geçmesi konusundaki ve toplu görüşme gündemine alınması noktasındaki taleplerini keyfi bir biçimde gözardı etmesi üzerine terkettilerini açıklıyor.

İki milyon kamu emekçisinin temsilcisi olarak toplantıya katıldıkları iddiasını taşıyan reformist yönetim, 4688 sayılı Kamu Görevlileri Kanunu’ndaki anti-demokratik hükümlerin kaldırılması ve İLO sözleşmelerine uyumunun sağlanması, uygulamada yaşanan ve yetki sürecinde karşılaşılan sorunların çözülmesi, çalışma yaşamının demokratikleştirilmesi, Kurum İdari Kurulları’nda alınan kararların hayata geçmesi konularında masabaşında sundukları önerilerini dikkate almadıkları için hükümet temsilcisine veryansın ediyor. Yasa meclisten geçerken hükümetle uzlaşanlar bugün “hükümetin, katılımcılık ve demokrasi konusunda verdiği bir sınavda daha sınıfta kaldığı, kendilerini oyalamaya çalışan göstermelik toplantılarla bu işin olmayacağı” gerçeğini hatırlayıveriyorlar. Tabii ki, değil hükümetin, artık üyelerin dahi ciddiye almadıkları “tüm alanlarda ve işyerlerinde, kendi meşru gündemleri doğrultusunda toplu pazarlık sürecini işleterek, mücadeleleri ile gösterecekleri” tehdidini savurarak.

Sefalet ücretinden sonra sırada kölelik yasaları var

Kamu emekçilerinin mücadelesini yazılı kağıt sayfalarında yeralan kuru talepler listesine indirgemeyi tarz haline getiren KESK reformistleri “2003 yılı, IMF

politikalarına, baskıya, anti-demokratik uygulamalara ve savaşa karşı mücadele yılı olacaktır” başlığı altında şunları söylüyorlar: “Kamunun yeniden yapılandırılması adı altında gündeme getirilen ve kamunun tasfiyesine yönelik adımlar AKP Hükümeti’nin iş güvencesini ortadan kaldırmak istediğini ortaya çıkardı. Gündeme getirilen yeni personel rejim reformu yasası ile 657 sayılı devlet memurları kanunu ile 1475 sayılı iş yasası kanunu arasında bir kategori yaratılmak isteniyor. Sözleşmeli memur, performansla göre ücret, esnek çalışma gibi uygulamalarla kamu emekçilerine kural dışı bir çalışma yaşamı, işsizlik, sendikasıylaştırma dayatılıyor. Performansı belirleyecek kriterler nasıl ve kim tarafından tespit edilecek belli değildir.”

Bir takım tespitlerden sonra 10 temel maddenin içine, önlerinde “en büyük engel” olarak gördükleri sahte yasayı da almayı ihmal etmemişler: “4688 sayılı Kamu Çalışanları Sendikaları Yasası, grev ve bazı kamu emekçilerine konulan sendikalaşma yasağı kaldırılacak biçimde değiştirilmelidir. Örgütlenme, toplu iş sözleşmesi ve grev hakkı üzerindeki kısıtlamalar, yasaklar kaldırılmalıdır.”

Tespit ve taleplere temelden söylenecek bir söz yok. Ancak saldırılar nasıl bir mücadele yöntemi ve programı ile püskürtülecek, haklar hangi yollarla kazanılacaktır? Bunun için somut olarak nasıl bir eylem takvimi oluşturulmuştur?

Son dönemde bölgesel düzeyde düzenlenen yayıf katılımlı birkaç miting dışında KESK yönetimi işyerlerini bilinçlendirerek harekete geçirecek ne yapmıştır? Tüm alanları ve işyerlerini mücadele alanlarına çevirmek için nasıl bir hazırlık yapılmaktadır? İşyeri toplantıları mı yapılmakta, direniş ve grev komiteleri mi kurulmaktadır? İşçi konfederasyonları yönetimlerinin ihanetçi ve işbirlikçi tutumuna karşılık sektör ve işyerlerini temel alan bir sınıf dayanışması mı örgütlemektedir?

Haklar masabaşında uzlaşma yoluyla değil alanlarda mücadeleyle, direnişle kazanılır!

Sadaka zam dayatmasının da gösterdiği gibi KESK yönetiminin reformist-uzlaşmacı mücadele yöntemi bir kez daha iflas etmiştir. Kamu emekçilerinin güncel ve acil talepleri, harekete geçmeyen kağıt üstündeki yüzbinlerce bilinçsiz üye ile değil harekete geçmiş örgütlü, kararlı kitlelerin mücadele gücüyle kazanılır.

KESK reformistlerinin kendilerini dikkate almayan hükümete karşı yetki yarışına girişmesi, öncü kamu emekçileri işyeri ve sendika şubelerini boş bıraktığı için yaşanmaktadır. Öncü kamu emekçileri, KESK yönetiminin pazarlık gücünü artırmak için oynadığı yetki yarışının aleti olmamak, emekçilerin yaşadığı hak gasplarının hesabını uzlaşmacı-reformist anlayışlardan sormak için harekete geçmelidirler. Bunun ilk basamağı bağımsız devrimci taban örgütlülüklerini kurmaktan ve reformist sendika yönetimlerinin uzlaşmacı anlayışlarına karşı mücadele etmekten geçmektedir.

İşçi ve emekçi eylemlerinden...

KESK'ten 100 bin üyenin yok sayılmasına tepki...

KESK 10 Temmuz günü Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı önünde yaptığı eylemle, yetki belirleme sürecinde 100 bin üyelerinin yok sayılmasını protesto etti.

Eylemde "İMF defol memleketimizden!", "Açlığa, yoksulluğa teslim olmayacağız!" yazılı döviz ve KESK pankartı taşındı. KESK Genel Başkanı Sami Evren'in bakanla görüşme talebi kabul edilmedi. Sami Evren KESK'in 100 bin üyesinin yok sayıldığını vurgulayarak, "Biz yetkiyi üyelerimizden aldık. Bakanlığın kararını tanımıyoruz" dedi. Açıklamada "Yetki hakkımız gaspedilemez!", "Devlet güdümlü sendikaya hayır!", "Zafer direnen emekçinin olacak!" sloganları atıldı.

KESK Bursa Şubeler Platformu'nun yetki eylemi...

11 Temmuz'da KESK Bursa Şubeler Platformu Çalışma Bakanlığı'nın yetki belirlemesinde yaptığı haksızlığı kınadı. Basın açıklamasında, AKP hükümetinin işçi ve emekçilere yönelik anti-demokratik uygulamalarını sürdürdüğü belirtilerek, "Hükümet bir yandan yoksulluk politikalarını uygulamaya sokarken diğer yandan da sendikalarımızda yetki karmaşasının bu yıl da sürmesine neden olmaktadır. BES, Yapı Yol-Sen ve ESM'de yetki Türk Kamu-Sen'e verildi. Yetki belirlemesi anti-demokratiktir" denildi. "Sefaletle teslim olmayacağız!", "Sözleşme hakkımız grev silahımız!" sloganları atıldı.

Antep TEKEL işçilerinin eylemi...

Antep TEKEL İçki Fabrikası işçileri 11 Temmuz günü Mehmet Paşa Cami önünde bir araya gelerek özelleştirmelere karşı basın açıklaması yaptılar.

Tek Gıda-İş Bölge Sekreteri yaptığı açıklamada, "ABD icazeti ile iktidara gelenler Tekelleri yabancı sermayeye peşkeş çekiyor. Hangi işletmenin açılıp kapanacağını ABD ve İMF'nin direktifleriyle belirliyorlar. TEKEL, PETKİM, THY üzerinde oynanan oyunlar aynıdır. Çocuklarımız iş ararken bizler işsiz bırakıyoruz. Yöneticilerin teslimiyetçi politikalarını asla kabul etmeyeceğiz" dedi. Eyleme 100 kişi katıldı.

Gebze Belediyesi işçilerinin yürüyüşü...

Hizmet-İş Sendikası üyesi yaklaşık 350 belediye işçisi, Gebze Su İşleri Müdürlüğü önünden Atatürk heykeline yaptıkları yürüyüşle, 680 işçinin 2001 yılından bu yana sosyal haklarının karşılanmamasını protesto ettiler.

Sendikalaşan Beslen Makarna işçileri işten atıldı...

Antep Başpınar 1. Sanayi Bölgesi'nde Beslen Makarna işçileri, Tek Gıda-İş Sendikası'na üye oldukları gerekçesiyle işten atıldı. 70 işçiyi atan patron, işçilerin bir aylık ücretlerini ve yıllık ikramiyelerini de gaspetti.

Sendikadan istifa etmesi üzerine 10 işçiyi yeniden işe alan patron, diğer işçilere 50'er milyon rüşvet teklif ederek sendikadan istifa etmedikleri takdirde işten çıkarılacakları tehdidinde bulundu. Ücretlerini almak için 11 Temmuz sabahı fabrika önünde toplanan işçilere, Eğitim-Sen, TÜMTİS yöneticileri destek verdi. İşçiler işlerine geri dönmek için mahkemeye başvurdular.

Eğitim-Sen üyeleri bordro yaktı...

15 Temmuz günü Eğitim-Sen üyesi emekçiler Milli Eğitim Bakanlığı önünde Temmuz maaş artışlarını ve KİK kararlarının uygulanmamasını protesto ettiler.

Eğitim-Sen pankartının açıldığı eylemde, "Zorunlu

tasarruflarımız hemen ödensin!", "Açlığa, yoksulluğa, sefaletle teslim olmayacağız!" dövizleri taşındı. Eğitim-Sen Genel Başkanı yaptığı açıklamada, hükümetin ve MEB'in 800 bin eğitim emekçisiyle dalga geçtiğini ifade etti. "KİK kararları uygulansın!", "Yüzdelik zam değil toplu sözleşme!" sloganlarının atıldığı eylemde emekçiler sefalet zamlarını protesto etmek için maaş bordrolarını yaktılar.

Sağlık emekçilerinin sefalet zammını protesto eylemi...

15 Temmuz günü Cerrahpaşa Tıp Fakültesi Hastanesi'nde basın açıklaması yapan SES Aksaray Şubesi üyeleri sefalet zamlarını protesto ettiler. Şube pankartının açıldığı, "Toplusözleşme hakkımız, grev silahımız!", "Sefaletin yüzdesi değil, toplu sözleşmeli ücret istiyoruz!" dövizlerinin taşındığı eylemde emekçilerin sefalet zammını kabul etmeyecekleri belirtildi. Sefalet zammını protesto etmek için maaş bordrolarını yakan emekçiler "Özelleştirme yalan, talan, sömürdür!", "Hortumcuyla değil, emekçiye bütçe!", "Toplusözleşme hakkımız, grev silahımız!" sloganlarını attılar.

Kilis Suma işçileri özelleştirmeleri protesto etti...

135 kişinin çalıştığı Antep Kilis Suma Fabrikası işçileri TEKEL'in özelleştirilmesini protesto etmek için akşam iş çıkışı fabrika bahçesinde oturma eylemi yapıyorlar. İşçilerin tamamı eyleme destek veriyor. Özelleştirme karşıtı eylemlerin yaşandığı süreçte 2 ay boyunca imza toplayan işçiler birçok eyleme de imza attılar. Genel grev, genel direniş talebiyle birçok eylem yapan işçiler tüm eylemlere ve çağrılarına rağmen Türk-İş Genel Merkezi'nin somut bir karar almamasını protesto ediyorlar.

İzmit Bekirpaşa Belediye işçilerinin eylemi...

Bekirpaşa Belediyesi işçileri biriken maaşlarını almak için iş bıraktılar. İşyerinde bekleyen işçiler adına açıklama yapan Hizmet-İş Sendikası Kocaeli Şube Başkanı, 450 işçinin yaklaşık 10 aydır tam maaş alamadıklarını belirtti. Fen, temizlik ve ikmal işlerinde çalışan işçilerin 8 milyar alacağı bulunuyor.

SEKA işçileri Ankara'da...

Özelleştirmeleri protesto etmek için Selüloz-İş Sendikası'na bağlı Giresun ve Kastamonu SEKA işçilerinin, özelleştirme ihalesinin yapılacağı Özelleştirme İdaresi Başkanlığı önündeki bekleyişi sürüyor. Selüloz-İş Genel Başkanı, Giresun fabrikasının ihaleye katılan Albayraklar firmasında kalacağını söyleyerek, özelleştirme sonrası işsizliğin olmayacağını savunanların Afyon, Balıkesir, Çaycuma fabrikalarının özelleştirilmesi sonucu işsiz kalanların mağduriyetini görmelerini istedi. SEKA işçileri, Giresun fabrikasının özelleştirmesi için yapılan ihalenin sonucunu Kurtuluş Parkı'nda oturarak bekliyorlar.

Sermaye defol, üniversiteler bizimdir!

YÖK Yasa Tasarısı'na geçit vermeyelim!

Yaklaşık iki yıldır çok çeşitli kesimlerin de içerisinde yer aldığı bir tartışma yürüyor. Tartışmanın ana eksenini oluşturan YÖK Yasa Tasarısı, önce rektörlerin isteği ve çabaları ile hazırlanmıştı. Hatta YÖK Başkanı Kemal Gürüz yasanın fikir babası olmakla övünüyordu. Bilindiği gibi bu yasa tasarısı, eğitimi tümüyle ticarileştiren ve üniversiteleri sermayenin arka bahçesi haline getiren çok yönlü bir saldırıydı. Hükümet değişikliği, öğrencilerin muhalefeti ve farklı kesimlerin tepkileri sonrası bu tasarı geri çekildi.

AKP hükümeti, bu yasa değişikliğini ya da en azından içeriğindeki saldırıyı hükümet programına almakla beraber, taslağı daha yuvarlak hale getirerek gündeme soktu. Taslağın göze batan yanları çıkarılmış, daha doğrusu sinsî bir dille ifade edilmişti. Bu saldırının özünü değiştirmiyordu. Buna rağmen öğrencilerin tepkileri, Eğitim-Sen'in oluşturulan komisyondan çekilmesi ve rektörlerin demokrasi havariliğine soyunarak ilk hazırlanan taslakta ısrar etmeleri nedeniyle bu taslak da geri çekildi. Hüseyin Çelik'in bakan olmasının ardından yeni bir taslak hazırlandı. Ancak taslak tümüyle gizli tutuluyordu. Rektörler bir kez daha "üniversiteleri kahramanca savundular" ve taslak tam meclise gönderilecekken "çeşitli kesimlerin görüşlerinin alınması kaygısıyla" ertelendi. Birer nüshası YÖK üyelerine ve rektörlere gönderilen taslağın kamuoyuna açıklandığını söylemek tam bir aldatmaca, çünkü taslağa ulaşmak hiç de kolay değil. Ancak zor da olsa ulaşmayı başardığımız taslağın tam bir saldırı niteliğinde olduğu ortada.

Rektörlerin yaygarası ve arkasındaki gerçek nedenler

Son hazırlanan taslak, burjuva medyanın da konuyu gündemine almasıyla yoğun tartışmaların yürütülmesine vesile oldu. Aslında hiç kimse taslağın asıl önemli yanlarından söz etmedi. Günler boyunca rektörlerin görüşlerine yer veren gazeteler, bu "kahraman demokrasi savunucularının" ağzından taslağın laik olmayan yönlerinden ve kadrolaşmaya dönük yanından söz etmekle yetindiler. Hatta *Radikal* "YÖK Yasa Taslağını Açıklıyoruz" manşeti attığı nüshasında sadece bunlardan bahseden bir haber-yorum yayınlamakla yetindi. Oysa yasa taslağı bunlardan çok daha ciddi bir boyuta sahip ve tam bir ticarileştirme girişimi. Kadrolaşmaya dönük bir ayağı olduğu açık olmakla birlikte, zaten laik olmayan üniversitenin bu sözde laikliğine dokunan bir yanı yok. Zira üniversitelerde bilim adı altında ayet okutulması vakayı adiyreden sayılırken, laiklik dedikleri sadece türban yasağıdır ve taslakta da bunun değişmeyeceği söylenmektedir.

Üstelik yeni taslak, Erkan Mumcu'nun yaptığı düzenleme ile getirilen YEK'i de içermiyor. YEK adıyla kurulmak istenen kurumun esasları YÖK'e uygulanarak varlığı korunuyor. Ayrıca Erkan Mumcu'nun hazırlattığı taslaktaki eksiklikler tamamlanarak Kemal Gürüz'ün tasarısındaki maddeler eklenmiş. Öyleyse rektörlerin ve Gürüz'ün koro halinde kopardıkları yaygaranın nedeni nedir?

Biz söyleyelim, taslağın sonunda yer alan geçici hükümlerin birinci maddesi. Aynen şöyle: "Bu

kanunun yürürlüğe girdiği tarihte Üniversitelerarası Kurul, Yükseköğretim Genel Kurulu, Yükseköğretim Yürütme Kurulu, Yükseköğretim Denetleme Kurulu, senato, üniversite yönetim kurulu, fakülte, enstitü, yüksekokul kurulları ve yükseköğretimdeki diğer tüm kurullar ile bunların başkan ve üyelerinin görevleri sona erer." İşte "kahraman bilim camiamızın" Don Kişot rolünde öne atılmasının gerçek nedeni budur. Koltuklarını kaybetme telaşı ile güya üniversiteyi savunuyorlar.

Oysa yasa bu madde dışında tam da onların istedikleri türden. Hatırlanacağı gibi "Rektörler isyan ediyor!" türünden manşetlere konu olmak pahasına mali özerklik ve gelir yaratma serbestisi isteyenler yine aynı kahramanlardı, yalnız o zamanki rolleri Robin Hood figürüne daha yakındı. Peki o zaman "zenginden alıp fakire vermek" için yırtınanlar, bu iyiliğin başkaları tarafından yerine getirilmesinden niçin bu kadar rahatsız olmuşlardır? Niyetleri "üniversiteyi ve bilimi kurtarmaktan ibaret" olan bu "saygın" zatlar neden "üniversiteyi kurtaracak" (üniversite olmaktan çıkarılınca kurtarılmış da oluyor) bu taslağa karşı böylesine kin dolular? Özerklik için mi?

Akademik özerklik palavrası

Rektörlerimizin dertlerinin üniversitenin mali yönden kurtuluşu olmadığı açık. Öyleyse sorun akademik özerklik olabilir mi? Rektörlerin yaptıkları açıklamaların hiçbirinde bu meseleden bahsedilmiyor. Hatta yasa taslağının bilim üretimine getirileri ve götürüleri de mevzu bahis edilmiyor. Zaten yıllardır akademik özerkliğin karşısında böylesine net bir duruşla tutum alan, soruşturmalar, cezalar ve sürgünlerle bu talebi dile getiren öğrenci ve akademisyenleri susturmaya çalışanların şimdi birden böyle kaygılar içine düşmeleri olası değildir.

Öte yandan özerkliğe karşı olmaları da bir şey ifade etmiyor, çünkü bakanlığın çokça dillendirdiği akademik özerklik taslakta bulunmuyor. Aksine taslak geçmişte olan neyse onu koruyor, hatta güçlendiriyor. Üniversitelerin para kazanma yolları dışında kalan her

türlü faaliyetleri yine YÖK'ün kararlarına tabi. Üstelik YÖK üyelerinden birinin Genelkurmay Başkanlığı'na atanması da yeni yasayla mümkün hale geliyor. Böylece şimdiye kadar gizli yürütülen ilişkiler doğrudan yürütülebilecek. Aynı şekilde Üniversitelerarası Kurul'da da Silahlı Kuvvetler ve Emniyet Teşkilatı'nın temsilcileri yer alıyor. Bununla beraber üniversitelerin üzerindeki sulta, YÖK'ün yanı sıra Milli Eğitim Bakanlığı'nın eline veriliyor. Birçok maddede MEB'e olağanüstü yetkiler veriliyor. Kuşkusuz bakanlığın YÖK'ten bir farkı bulunmuyor ve bu değişiklik olsa olsa farklı çıkar çevrelerinin oynayacakları atların değişmesi anlamına geliyor. Bizim yıllardır dillendirdiğimiz özerk-demokratik üniversiteden, üniversite bileşenlerinin, yani öğrenci, akademisyen ve emekçilerin yönettiği üniversiteden bahsetmek ise mümkün

değil. Akademik özerklik meselesi ciddi bir biçimde ele alınmış olsa gerek, bunun engellenmesi için yeni yeni icatlar da bulunmuş. Taslak da sözü geçen Bilim Etik Kurulu bunlardan biri. "Öğretim elemanlarının uymaları gereken etik kuralları belirlemek ve bu kurallara uygun davranıp davranmadıklarını değerlendirmek üzere Üniversitelerarası Kurul tarafından Bilim Etik Kurulu oluşturulur. Bilim Etik Kurulu, Üniversitelerarası Kurula yapılan ilgili başvuruları inceler; raporlarını ilgili kişiye, gereği için de kurumuna ve Üniversitelerarası Kurula bildirir." Böylece akademisyenlerin –bugün de varlığından söz etmenin pek mümkün olmadığı– özgür üretim olanakları ortadan kaldırılıyor.

Fakat bundan da vahim bir düzenleme var: Sosyal Konsey. "Üniversitelerin ülke sorunlarına ilişkin yapacakları bilimsel çalışma ve projelerin önceliklerinin belirlenmesi, ülkenin ihtiyaç duyduğu insan gücünün yetiştirilmesi, üniversiteler ile çeşitli sektörler arasında işbirliğinin sağlanması ve öğrencilerin çeşitli sorunlarının çözülmesi hususlarında; Üniversitelerarası Kurula, Yükseköğretim Kuruluna ve üniversitelere tavsiyelerde bulunmak üzere kamu kurumu niteliğindeki meslek kuruluşlarının üst kuruluşları, İşçi, İşveren ve Kamu Sendikaları Konfederasyonları tarafından seçilen birer üye ile **Türkiye vergi rekortmenleri** ve Yükseköğretim Kurulu'na belirlenecek diğer kişi, kurum ve kuruluş temsilcilerinden oluşan Sosyal Konsey kurulur." Vergi rekortmenlerinin bu konseye alınması, üniversiteye, bilime ve eğitime yüklenen anlamı ve işlevi gözler önüne seriyor. Türkiye'nin vergi rekortmenleri bir hatırlanırsa, bu daha da iyi anlaşılır.

Yine aynı şekilde her üniversitenin kendi bünyesinde bir sosyal konsey oluşturması söz konusu. Orada da "kamu kurumu niteliğindeki meslek odaları temsilcilerinden, sanayi ve ticaret odalarının başkanları veya bunların görevlendirecekleri temsilcilerden, **üniversiteye bağlıta bulunanlar** arasından üniversite yönetim kurulunca seçilen üyelerden, o üniversitenin mezunlar derneği başkanından, il genel meclisi ile il belediye meclislerinden belirlenen birer üyeden ve **en fazla**

vergi veren mükellefler arasından valilikçe belirlenecek iki temsilciden” bahsediliyor. Üniversiteler tümüyle ve açıktan sermayenin hizmetindeki kurumlara dönüştürülüyor. Hatta illerdeki büyük fabrikaların yeni departmanları olarak hizmet verecek olmaları nedeniyle artık buralara üniversite demek de mümkün görünmüyor.

Demokrasi havarilerinin demokrasisi

Gerçekten de yasa taslağı, sermayenin tüm ihtiyaçları düşünülerek hazırlanmış. Peki taslak öğrencilerden hiç söz etmiyor mu? Taslakta müşteri olma özellikleri dışında öğrencilerin herhangi bir önemi var mı? Elbette disiplin cezalarını düzenleyen maddeler var. Onlar öğrencilere en temel haklarını anlatıyor: Susmak ve kabul etmek. Ancak belirtelim, biz mücadele hakkını bizzat mücadelenin içerisinde kazandık ve hiçbir yasaya da kurban etmeyi düşünmüyoruz. Ayrıca taslakta, ÖTK adıyla kurulan kukla konseyleri birleştiren bir Üniversitelerarası Öğrenci Konseyi tanımlanmakla beraber, buna herhangi bir yönetsel yetki verilmemekte. Zaten incir yaprağı işlevini bile yerine getirmeyen ve anti-demokratik yapıyı örtemeyen ÖTK’ların birleştirilmelerinin de öğrencilere bir hak getirmediği ortada.

Bununla beraber yeni bir düzenleme olarak siyasi partilere üye olma hakkı tanındığını söylemek gerekiyor. Ancak koşullar şunlar: Okula bu durumu bildirmek ve okulda siyasal çalışma yapmamak. “Bilim ve düşünce yuvası” üniversitede siyasal düşünceler yasak!

Hakkında hükümet ve bakanlık tarafından onca şey söylenen, üniversiteyi demokratikleştireceği iddia edilen taslağın özerklik ve demokrasiyle ilişkileri böyle. Yani YÖK despotluğunun ve baskısının hiç eksilmediği, hatta arttırıldığını söylemek mümkün.

Şirketleşen üniversite

Taslağın özerklik ya da özgürlük getirmedeği ortada. Zaten yapılmak istenenin üniversitelerin sermayenin arka bahçesine çevrilmesi olduğunu bildiğimizden asıl değişikliğin de bu konuda olacağını tahmin ediyorduk. Nitekim taslak mali özerklik adı altında sermayeye dikensiz gül bahçesi sunuyor. Üniversitelerden adeta şirketten bahsedermiş gibi bahsediliyor. İki yıl önceki tasarıda yer alan “işletme hesabı” meclis komisyonunda tepkiler nedeniyle “özel hesap” olarak değiştirilmişti. Yeni taslak ta işletme hesabı yeniden ortaya çıkmış durumda.

Hatırlanacağı gibi mali özerklik düzenlemesiyle üniversite bünyesinde işletme hesabı kuruluyor ve her türlü gelir burada toplanıyordu. Eski tasarının bu yanı yeni taslakta da aynen korunuyor. İşletme hesabının gelirleri arasında şunlar da var: “Üniversitenin her türlü fiziki olanak, tesis, araç, gereç, teçhizat, insan gücü, bilgi birikimi kullanarak üreteceği hizmet ve mallardan elde edilen gelirler; üniversiteye ait veya üniversiteye tahsis edilmiş olan taşınır ve taşınmaz malların kiralananmasından elde edilen gelirler; bilimsel araştırmalar için yapılan şartlı bağış ve yardımlar...” Yine öğrencilerden alınan har(a)çlar ve diğer soygun paraları da bu hesapta birikecek. Ayrıca kredi verme ve geri ödenmesi de bu hesabın sorumluluğunda.

Böylece öğrencinin müşteri yerine konulması meşrulaştırılırken, akademisyenlere de asıl görev olarak kaynak yaratma, yani paraya tahvil edilebilecek şeyler üretme rolü biçiliyor. Zaten “Masraflarının tamamı gerçek

ya da tüzel kişilerce karşılanan hizmetlerde araştırma yapmak üzere üniversitenin ilgili kurullarının kararı üzerine sözleşmeyle öğretim üyesi istihdam edilebilir.” denilerek akademisyenlere biçilen rol de gözler önüne serilmiş.

Üniversitenin bir bilim ve eğitim kurumundan ziyade bir şirket olarak ele alındığı o kadar belirgin ki, üniversiteler gelir yaratmak için her türlü girişimde bulanabilirler ve “bu amaçla, yurtiçi ve yurtdışındaki yükseköğretim kurumları, telekomünikasyon, bilişim kuruluşları, medya kuruluşları ve basım evleriyle ortaklık kurabilirler.” Tıpkı bir şirketten bahsediliyormuşçasına pervasız bir dil kullanılması bizim için şaşırtıcı değil, bilakis yapmak istediklerini zaten burjuvazinin sınıfsal karakteri nedeniyle önceden biliyoruz.

Böylece üniversitede üretilen her türlü şeyin ölçütü bilimsellik değil ederi haline getiriliyor. Düşünce, bilim ve teknoloji, buna ihtiyaç duyan milyonlar için değil de parası olanlar için, burjuvazi ve tekeller için üretilir hale geldiğinde, artık üretilene de bilim demek doğru olmasa gerek. Peki böylesi bir üretim sürecinin öznesi haline gelenlere bilim adamı denebilir mi?

Taslak bu sorunu da çözüyor. Artık akademisyenler sıradan çalışanlar olarak istihdam edilir hale gelecek. Görevleri oldukça net bir biçimde çizilen akademisyenler için ayrıca esnek üretim uygulanacağı açık. “Yükseköğretim kurumlarında görevli öğretim üyeleri, kadrolu öğretim görevlileri ve okutmanlar bağlı bulundukları birimlerde haftalık ders yüklerini dolduramadıkları takdirde; kendi üniversitelerinin diğer birimlerinde, üniversite yönetim kurulunun kararıyla, ders yükünü doldurmak üzere rektör tarafından görevlendirilebilir. Öğretim üyeleri; bölüm/anabilim dalı, fakülte veya üniversite yönetim kurullarının görüşü ve rektörün oluru ile istekte bulunan aynı şehirdeki üniversitelerde görevlendirilebilirler.” Böylece öğretim görevlileri kiralanabilir hale geliyorlar.

Paralı eğitim yasalaştırılıyor!

Saldırı eğitimi tümüyle paralı hale getirme saldırısıdır. Eski tasarıda yer alan ve öğrencinin maliyetinin yarısını kendisinin karşılaması hükmü bu

taslakta da korunuyor. Buna ek olarak yaz okulu gibi paralı eğitim uygulamaları yasal bir düzenleme ile güvence altına alınıyor. Hatta bu tür uygulamalar cepheden savunularak arttırılması gerektiği söyleniyor. Daha taslağın ilk kısmında YÖK’ün görevleri arasında açıkça ifade edilen “mevcut imkanlar dahilinde daha fazla öğrenciye eğitim-öğretim sunmaları için üniversiteleri ikinci öğretim programları açmaya teşvik etmek” tam da bunun kanıtıdır. Yine öğretim görevlilerine ikinci öğretimde verdikleri ek dersler için iki kat ücret ödenmesi bu tür yağmacı uygulamaların arttırılması yolunda atılan adımlardır.

Paralı eğitim, öğrencilerin karşısına sadece har(a)çların zamlanması biçiminde değil, bunun yanı sıra uzun vadede tüm eğitim sisteminin paralı hale gelmesi biçiminde çıkıyor. Yine fiili olarak uygulanan öğrencilerin haftada 70 saate kadar çalıştırılmaları ve sömürülmeleri de yasalaştırılarak meşru kılınmak isteniyor.

Bu yasayı meclisten geçirmeyelim!

Oldukça uzun bir metin olan taslağın içerdiği saldırıları kısaca özetlemiş olduk. Rektörlerin iki yüzlü çıkışları muhtemel bir uzlaşmayla sona erebilir. Bu ise yıllardır öğrenci düşmanlığı ve bilim karşıtlığında birleşenlerin bir kez daha kolkola girerek sermayenin has hizmetkarları olduklarını kanıtlaması olacaktır.

Asıl önemli olan öğrenci gençliğin bu saldırıya nasıl yanıt vereceğidir. Önceki yıl gündeme geldiğinde yasaya karşı ciddi bir muhalefet örgütlenmiş, kampüslerde ve alanlarda bu saldırıya geçit verilmeyeceği haykırılmıştır. Önümüzdeki günlerde bir kez daha böyle bir direniş mevsizi yaratılarak saldırı püskürtülmeli ve parasız, bilimsel, anadilde eğitim ve özerk-demokratik üniversite talepleri için geniş gençlik yığınları mücadeleye seferber edilmelidir.

Onların heveslerini kursaklarında bırakmak, üniversitelerin sermayeye değil diğer bileşenleriyle birlikte bize ait olduğunu kanıtlamak için hazırlanalım! Bu yasayı meclisten geçirmeyelim! YÖK zincirini de, yasasını da alanlarda parçalayalım!

Genç Komünistler

ABD'nin ilk günah keçisi CİA Başkanı George Tenet...

Emperyalist saldırganlığın dayanağı yalanlar bir bir ortaya çıkıyor

Emperyalist saldırganlık yalanlar üzerine inşa edildi

Bilindiği gibi ABD ve İngiltere Irak'a dönük saldırgan politikalarını bir takım uydurma gerekçelere dayandırmışlardı. Emperyalist saldırganlığı meşru göstermeye yarayacak sahte kanıtları üretebilmek için saldırıyı önceleyen aylar boyunca bu iki ülkenin istihbarat örgütleri ve propaganda aygıtları harıl harıl çalıştılar.

“Saddam rejimi tüm Ortadoğu'yu tehdit eden kitle imha silahları üretiyor.” Bu iddia, emperyalist propaganda aygıtlarının yaydığı uyduruk gerekçelerin başında geliyordu. BM'ye bağlı silah denetçileri aylar boyunca Irak'ta bu iddiayı desteklemekte kullanılacak kanıtlar arayıp durdular. Fakat dişe dokunur en ufak bir şey dahi bulamadılar.

Irak'ta kimyasal silah bulunmaması ABD ve İngiliz yönetimleri tarafından dikkate bile alınmadı. Onlar bu bahanenin arkasına sığınmaya devam ettiler. Üstelik kamuoyunda oluşan kuşku da dağıtmak ve savaş karşıtı muhalefeti zayıflatmak için bu kez Irak'ın nükleer silah yapmaya hazırlandığı iddiasını ortaya attılar.

Ocak 2003'te kameraların karşısına geçen savaş çetesinin başı Bush, Irak'ın bir Afrika ülkesi olan Nijer'den nükleer silah yapımında kullanmak üzere uranyum satın almaya çalıştığını, ellerinde bununla ilgili güvenilir istihbarat raporları ve belgeler olduğunu açıkladı.

Yalanlar birer birer ortaya çıkıyor

Nihayetinde devasa bir askeri güce ve yalanlarla örülü bir propagandaya dayalı olarak emperyalistler 20 Mart'ta Irak'a saldırdılar. Çok uzun bir zaman geçmeden Bağdat'taki Saddam rejimi devrildi ve ülke yönetimi işgal güçlerinin eline geçti.

Fakat bizzat bunun kendisi, savaş öncesinde bol keseden söylenen yalanların birer birer ortaya çıkmasına da vesile oldu. İşgal güçleri tüm Irak'ı didik didik etmelerine rağmen Irak'ta tek bir kitle imha silahı bulup ortaya koyamadılar. Böylelikle saldırının en önemli dayanaklarından biri boşa çıktı. Bu durum her iki ülkede de (ABD ve İngiltere) saldırının haklılığına ilişkin tartışmaları yoğunlaştırdı, yönetimlerin halka yalan söylediği tartışılır oldu. İlk şaşkınlığı üzerinden atan Irak halkının işgale karşı silahlı direnişe yönelmesi, işgalci askerlerin her gün birer ikişer öldürülmesi bu tartışmaları daha da yoğunlaştırdı. Kitle imha silahlarının varlığının bir yalandan ibaret olduğunun görülmesi kaçınılmaz olarak diğer “kanıt”ların da masaya yatırılmasına, açıklama ve istihbarat raporlarının enine boyuna didiklenmesine yol açtı. Tahmin edilebileceği gibi bu didiklemeler sonunda ortaya çıkan şu oldu. Saldırganlığa dayanak yapılan hemen her şey, tıpkı kitle imha silahlarının varlığı gibi birer yalandan, düzmecedan ibaretti. Irak'ın nükleer silah yapmak için Afrika'dan uranyum almaya çalıştığı iddiası da bu yalanlardan biriydi.

İĞNELİ FIRÇA

ZAFER TEMOÇİN

İlk günah keçisi CİA Başkanı

Yalanların birer birer ortaya dökülmesi, her iki ülkede de savaş politikalarının halk tarafından sorgulanmasına, ülkelerin başındaki savaş çetelerinin köşeye sıkışmasına neden olmaktadır. Doğal olarak da bu durumda sorumluluğu üzerine alarak meselenin kapanmasını sağlayacak günah keçilerine ihtiyaç duyulmaktadır. Görünen o ki Bush yönetiminin ilk günah keçisi CİA Başkanı George Tenet olmuştur.

George Tenet 12 Temmuz günü bir açıklama yaptı ve Bush'un Ocak 2003 tarihinde yaptığı “ulusa sesleniş” konuşmasında ortaya koyduğu “Irak Afrika'dan uranyum almaya çalışıyor” iddiasının tüm sorumluluğunun kendilerinde olduğunu söyledi. CİA başkanı'na göre bu konudaki bilgiler İngiliz istihbaratından gelmişti ve henüz CİA'nın kendisince doğrulanmamıştı. Fakat buna rağmen CİA, Bush'un bu bilgiyi konuşmasında kullanmasına engel olmamıştı. Dolayısıyla tüm dünyanın gözünün içine baka baka söylediği yalandan Bush'un kendisi değil ama CİA sorumluydu.

Bu “samimi itiraf”ın hemen ardından Bush'un CİA'yı öven ve Tenet'e sahip çıkan bir açıklama yapması da tüm açıklığıyla gösteriyor ki, tam bir orta oyunu sergilenmektedir. Açığa çıkan yalanlar yüzünden sıkışan Beyaz Saray yönetiminin itibarını yerlerde sürünmekten kurtarmak için CİA başkanı günah keçisi ilan edilmektedir.

Öyle görülüyor ki savaş ve saldırganlığın haklılığına ilişkin tartışmalar giderek daha da yoğunlaşacaktır. Irak'ta gün geçtikçe güçlendiği

gözlenen silahlı halk direnişi bunu ayrıca kışkırtacaktır. Dolayısıyla CİA Başkanı günah keçilerine ayrılan ağılda tek başına kalmayacaktır. Yakında yanına başkaları da gelecektir. Çünkü sistem kendini temize çıkarmak için Tenet gibi daha pek çok uşağını “sorumlu” ilan etmekten kaçınmayacaktır.

Yalanlar yeni yalanlarla gizlenmek isteniyor

Amerika ve İngiltere'de Irak'la ilgili tartışmalar sürerken Bush Afrika'ya bir gezi yaptı. Buradaki konuşmalarında, ABD'nin Afrika'nın bir terör yatağı olmasına izin vermeyeceğini açıkladı ve Liberya'yı da askeri müdahale yapmakla tehdit etti. Aynı günlerde ABD ve Kuzey Kore arasındaki ilişkiler de K. Kore'nin elindeki nükleer silahlar nedeniyle bir kez daha gerildi. Kimi ABD'li yetkililer iki ülke arasındaki bir savaşın kaçınılmazlığından söz etmeye başladılar.

Öte yandan İran'a karşı da “nükleer silah programını uluslararası denetime aç” baskısı sürdürülüyor. Bütün bunların da gösterdiği gibi, emperyalistler bir taraftan saldırganlık politikalarını derinleştirmeye çalışırken, bir taraftan da açığa çıkan yalanlarını yeni düşmanlar yaratıp Irak'ta olanları unutturarak gizlemeye uğraşıyorlar.

Fakat bu kez hesapları boşa çıkacaktır. Irak halkının giderek güçlenen direnişi ve dünya ölçüsünde güçlenen emperyalizme karşı mücadele dinamikleri bu kan emicilerin hevesini kursağında bırakacaktır. Bu kez üç-beş günah keçisiyle kurtulmaları o kadar kolay olmayacaktır.

İşgale kılıf geçirme manevrası...

Irak halkının direnişi işgalcileri kukla yönetim kurmaya zorladı

Emperyalist orduların Irak'ı işgal etmelerinden kısa bir süre sonra Bağdat'a gelen ilk sömürge valisi Jay Garner, zaman geçirmeden serbest seçimlerin yapılacağını, bu sayede Irak halkının özlemini duyduğu demokratik bir yönetime kavuşacağını ilan etmişti. Bu seçimlerle beraber işgalcilerin Irak'ı “özgürleştirme” hamlesi önemli oranda tamamlanmış olacaktı.

İşgalin üzerinden iki ay bile geçmeden bu vaatlerin sahteliği ortaya çıktı. “Özgürleştirilen” Iraklılar Amerikan-İngiliz kurşunlarıyla katledilirken, hayatta kalanlar işsiz, yoksul, aç-sefil bir şekilde yaşamlarını sürdürme mücadelesi veriyorlar. En temel altyapı hizmetlerinden bile yoksun olan kentlerde işgalcilerin sürecek avı devam ederken, seçim vaatleri rafa kaldırılarak belirsiz bir tarihe ertelendi. Ertelemenin gerekçesi, işgalci askerlerin güvenlik sorunu yaşaması. Sanki işgalci bir gücün güvenlikte olması mümkünmüş gibi, bu gerekçeyle “demokrasi” rafa kaldırıldı. Bu gelişmeler üzerine Garner valisini hazırlayıp Irak'ı terk etmek durumunda kaldı. Ve demokratikleşme alanında “önemli” adımlar atılarak, işgal karşıtı her türlü bildiri, broşür, gazete gibi yayınlar yasaklandı.

Kısa sürede boşa düşen zafer ilanı

Haydutbaşı Bush 1 Mayıs'ta işgalci orduların zafer kazandığını ilan etti. Bağdat'taki diktatörlük yönetimi, Saddam Hüseyin'den, Amerikalı sömürge valisi Jay Garner'e geçmişti. Beklenenden erken biten ilk çatışmalar, Bush'la savaş çetesini rahatlatmış görünüyordu. Zira yaygın kent savaşları beklenirken, çürümüş Baas rejimi yöneticilerinden Saddam'ın ordusuna ve Cumhuriyet Muhafızları'na kadar tümü Irak halkını yüzüstü bırakıp kaçınca, Bağdat kolaylıkla işgal edilmişti.

Zafer ilanı aynı zamanda savaşın bitişi anlamına geliyor. Irak ordusunun “seçkin birlikleri” Cumhuriyet Muhafızları'nın kaçışı halkın kısa süreli bir şaşkınlık yaşamasına yol açmıştı. Şaşkınlık atlatılınca işgal karşıtı silahlı direniş yayılmaya başladı. İşgalci güçler artık her gün birçok saldırıya maruz kalmaya başladılar. Bir Amerikan ordu yetkilisinin açıklamasına göre, işgal askerlerine karşı günde ortalama 20 saldırı gerçekleşiyor. Amerikan üst düzey askeri yetkililer, işgal güçlerinin Irak'ta yıllarca kalabileceklerine dair açıklamalar yapma gereği duyar oldular. Emekliye ayrılan Irak saldırısının komutanı Amerikalı general Tommy Franks savaşın devam ettiğini itiraf ederek, Bush'un zafer ilanını boşa düşürdü.

Sıkışmanın ürünü “Geçici Hükümet Konseyi”

Silahlı direniş bir taraftan, Irak halkının kendini yönetme talebi öte taraftan sıkıştırınca, ABD emperyalizmi göstermelik de olsa sivil bir yönetim

oluşturmak yönünde adım atmak zorunda kaldı. “Geçici Hükümet Konseyi” işte bu ihtiyacın bir ürünüdür. Ama seçimle değil, sömürge valisi Bremer tarafından atama ile oluşturuldu. “Iraklılar”ın kendilerini yönetmeleri yönünde atılmış önemli bir adım” olduğu iddia edilen bu oluşumun ortaya çıkış şekli bile, Irak halkıyla alay etmek anlamına geliyor. Irak halkını katledenler, topraklarını işgal edip yağmalayanlar şimdi de yöneticilerini atıyorlar. Bu küstahça tutumla ABD emperyalizmi, Irak halkı kendini yönetecek bir hükümet seçemez, bundan dolayı bunu biz yapıyoruz demeye getiriyorlar.

İşgalciler 25 kişiden oluşan geçici konseye sınırlı bazı yetkiler bahsetmişler. Bu yetkiler; bakanları (güvenlik ve savunma hariç) atamak, yasaları yeniden düzenlemek, ulusal bütçeyi onaylamak, yeni anayasa taslağını hazırlayacak komisyonun üyelerinin atanmasında rol almak, Irak'ı yurtdışında temsil edecek (bunlar büyükelçi düzeyinde olmayacak) diplomatlar belirlemek gibi alanlarla sınırlı. Ancak konsey bu “yetkileri” de istediği gibi kullanamayacak, zira sömürge valisi Bremer'in beğenmediği kararları veto etme yetkisi bulunuyor. Konsey, her ne kadar çeşitli etnik, dini ve siyasi grupların temsilcilerinden oluşsa da, nihai karar her zaman sömürge yönetiminin yetkisi dahilinde olacaktır. Irak halkını oyalamak, direnişini zayıflatmak amacıyla gündeme getirilen hükümet konseyinin, bu haliyle işlevini yerine getirebilmesi pek mümkün görünmüyor.

Geçici hükümet konseyi ilk toplantısını, sömürge valisi Paul Bremer, İngiltere'nin Irak özel temsilcisi John Sawers, BM'nin Irak özel temsilcisi Vieira De Mello'nun gözetiminde yaptı. Toplantı öncesinde bir açıklama yapan Bremer, Iraklılar'ın bundan böyle kendi ülkelerinin yönetiminde daha fazla söz sahibi olacaklarını iddia etti. Oysa iradesi sömürge valisinin ipoteği altında olan bir “geçici hükümet konseyi”nin, Iraklılar'ın kendilerini yönetmesiyle ne ilgisi olabileceği sorusunun yanıtı yeterince açıktır.

Daha ilk toplantıda iç bütünlükten yoksun olduğu görülen konseyde, Amerika'nın has uşakları ile Irak İslam Devrimi Yüksek Konseyi (İİDYK) temsilcileri arasında tartışma çıktı. İİDYK lideri Abdülaziz el Hekim, ABD-İngiliz birliklerini “işgalci” olarak niteledi. Amerika'ya sadık uşaklığı ile tanınan Irak Ulusal Kongresi lideri Ahmet Çelebi ise, el Hekim'in değerlendirmesine karşı çıkarak emperyalist orduları “kurtarıcı” ilan etti. Irak Kürdistan Yurtseverler Birliği (IKYB) lideri Celal Talabani'nin geçici konseyin bir hükümetin tüm yetkilerine sahip olduğunu iddia ederek ABD'yi övmesi, yine el Hekim tarafından tepkiyle karşılandı. İdari yetkilerinin sınırlı olduğunu, ancak bu durumun düzeltilmesini umduklarını belirten el Hekim, buna rağmen konseyde yer aldıklarını, çünkü bunun bir ilk oluşum olduğunu düşündüklerini söyledi. El Hekim'in bu çıkışlarına karşın ABD sömürge yönetiminin atadığı bir hükümet konseyinde yer alarak emperyalistlerle

işbirliğine girmiş olduğu açıktır. İşin bir diğer garip tarafı Irak Komünist Partisi'nin de bir temsilci ile konseyde yer almasıdır.

Emperyalist işgal karşıtı eylemler büyüyor

Amerikan emperyalizmini geçici hükümet konseyi kurmaya iten nedenler, Iraklılar'ın kendi ülkelerinin yönetiminde söz sahibi olmalarını sağlamak değildir elbette. Irak'ta zor anlar yaşayan, hemen her gün Amerika'ya tabut gönderen işgalciler, bu göstermelik adımla Irak halkının direnişini güçsüz düşürmeyi umuyorlar.

Ama silahlı direnişin yayılması, toplumun değişik kesimlerinden emperyalist işgal karşıtı tepkilerin yükselmesi, Irak'ın hızla ABD için yeni bir bataklığa dönüşeceğini gösteriyor. Irak halkının bilincinde ABD kuklası Konsey'in işbirlikçi yapısı ve üstlendiği misyon nettir. Konsey'in kuruluşu birçok kentte protestolarla karşılandı. Bu protestoların en büyüğü Irak'ın ikinci büyük kenti olan Basra'da gerçekleştirildi. Binlerce Iraklı Konsey'in üç gün içerisinde dağıtılmasını ve yerine Irak halkını temsil edecek bağımsız bir geçiş hükümetinin kurulmasını talep ettiler. Ancak bağımsız bir hükümetin parlamento seçimlerini yapmaya ve yeni Irak anayasasını hazırlamaya hakkı olduğunu ilan ettiler.

Tüm bu gelişmeler bir kez daha göstermiştir ki, ne işgalci zor, ne de işgali maskeleyen amaçlı manevralar Irak halkının direnişini durdurmaya yetebilir. Emperyalist işgalciler ve geleceklelerini bu işgale bağlamış işbirlikçiler halkın direnişiyle Irak'tan kovulacaktır. Her tür iradede yoksun, sömürge valisinin vesayeti altında olan bir kukla oluşum Iraklı emekçilerin herhangi bir sorununa çözüm üretme güç ve niyetinden yoksun olduğuna göre, işgal karşıtı direniş güçlenerek devam edecektir.

Hükümet kamudaki ücret artışlarında İMF anlaşma İMF ile kölece ilişki tüm dış borçlar g

Hükümet ile Türk-İş arasında süren TİS görüşmelerinde sona yaklaşıyor. Ancak bu gelişme sorunun işçiler lehine çözüleceği anlamına gelmiyor. Son birkaç aydır Türk-İş yönetimi, hükümet yetkilileri ve patron örgütleri arasında karşılıklı süregiden tehdit, şantaj ve diyalog sonrasında hükümet sözde sıfır zam dayatmasından vazgeçmiş, ilk 6 ay için %5, ikinci 6 ay için %9 önererek “kabul edilebilir” bir artış önermiş oldu. Hükümetin üçüncü ve dördüncü 6 aylar için dile getirdiği rakam ise %5!

Hükümetin önerisi üzerine Türk-İş Başkanlar Kurulu toplanarak, “hükümetle görüşmeleri sürdürme” kararı aldı. İşçinin, 2001-2002 döneminde %14'lük satın alma gücü kaybına uğradığını öne süren Kılıç, kaybın telafisini istedi. Yapılan açıklamada, son teklif reddedilerek reel kayıpları giderilecek oran verilmesi gerektiği vurgulandı.

Öngörülen artış emekçilerin gerçek ücret kaybını karşılamıyor

DİE verilerine göre, 2001 yılında milli gelirin %27.8'i işgücü ödemeleri olarak ücretlilere paylaştırılırken, bu oran 2002'de yüzde 26.7'ye düştü. Kamu çalışanlarının 2002 yılında gelirlerinde önemli bir gerileme yaşandı. Kamu kesimi işgücü ödemeleri 2001'de %14.9 iken 2002'de %12.5'e düştü. Bir başka ifade ile, ücretle geçinen ailelerin 2001'de toplam geliri 35.5 milyar dolar iken 2002'de 30.5 milyar dolara düştü.

Ücretli kesimin gelir dilimi azalırken tarım dışında kalan kâr-faiz-rant geliri sahipleri 2001'de milli gelirin %39.8'ine el koyarken, 2002'de milli gelirin %42.8'i oranında gelir elde etti. Kâr-faiz-rant gelirleri 2001'de 50.2 milyar dolar iken 2002'de 72.3 milyar dolara çıktı. Görüldüğü gibi ücretlilerin milli gelirden aldığı pay sürekli düşerken faizci ve rantçı kesimin aldığı pay artmaktadır. Türkiye'de her 100 liranın 65 lirasının faize gittiğini açıklayan MÜSİAD Başkanı Ali Bayramoğlu, milli gelirin yarıdan fazlasının faize, yani borç ödemelerine gittiğini ifade ediyor.

Yine Türk-İş'in yaptığı bir araştırmaya göre, en yoksul kesim olan nüfusun yüzde 20'si toplam gelirin %4.9'unu alırken, nüfusun %20'sini oluşturan en zengin kesimi ise toplam gelirin yarıdan fazlasını alıyor. Araştırmada, kişi başına gelir düzeyinin düşük olduğu Türkiye'de gelir dağılımının da adaletsiz olmasının yoksulluk olgusunu ön plana çıkardığına dikkat çekilerek, ülke nüfusunun %12'sinin yetersiz beslenmeden ötürü açlık, %43'ünün de yoksulluk sorunu ile karşı karşıya bulunduğu açıklanıyor. 2001-2002 döneminde ücretlerde %87.4 oranında artış olmasına karşılık, aynı dönemdeki %118.8 oranındaki enflasyon nedeniyle ücretlerde %14.4 oranında bir gerileme olduğu belirtilen Türk-İş araştırmasında, bu yılın ilk 6 ayında ise %12 oranında enflasyonun gerçekleştiği bildirildi. Bu iki yıllık dönemde enflasyon artış oranıyla ücretlerde yaşanan kayıp arasında %31.4'lük bir fark bulunuyor. Kısaca nüfusun yarıdan fazlası açlık ve yoksulluk sınırında yaşama savaşı verirken, en zengin %20'si milli gelirin yarıdan fazlasına el koyarak sefa sürüyor.

Yine Türk-İş'in Haziran ayı itibarıyla hazırlamış

olduğu 4 kişilik bir ailenin aylık gıda harcaması dikkate alındığında, açlık sınırının 453 milyon, yoksulluk sınırının ise 1 milyar 378 milyon sınırında olduğu tespit edildi.

TİS'lerde anlaşmaya varılması beklenen maddeler

Hükümetle Türk-İş yönetimi arasında protokol metni oluşturuldu. Görüşmede anlaşma sağlanması halinde gerçekleştirilecek protokolde yer alması gereken hususlar şöyle belirlendi: *“İşçilere birinci 6 ay %5, ikinci 6 ay %8, üçüncü ve dördüncü 6 aylar için de %5'er zam yapılacak, tahmini enflasyon %5'i aşarsa aşan kısmın %80'ini zamma eklenecek; özelleştirme mağdurları diğer kamu kuruluşlarına yerleştirilecek ve yeni mağdur yaratılmayacak; 400 milyonun altında işçi ücreti olmayacak; 57. Hükümet döneminde ertelenen işçi ikramiyeleri 18 Temmuz'da ödenecek; resen emeklilik kamuda olmayacak.”*

“Niyet mektubunu İMF'ye siz imzalatın”!

Türk-İş Başkanı Salih Kılıç, oluşturulan protokolü Koordinasyon Kurulu ile görüştü. Kurul, işçiye yönelik düzenlemeleri olumlu karşılarken, zammın ikinci ay için %10 olmasını istedi. Kararın Başbakan'a iletilmesi üzerine hükümet işçilere verdiği ikinci altı ay için zam önerisini %9 olarak yeniledi. Kurul bunu da kabul etmeyince Erdoğan, İMF'ye verilen niyet mektubunu işaret ederek şöyle konuştu, *“Sizin istediğiniz rakamları veremeyiz. Kaynak yok. İMF ile yapılan görüşmeler, verdiğimiz niyet mektubu ve uyguladığımız program var. Bunun dışına çıkamayız. Size verilebileceğin en iyisini veriyoruz. Aksi halde götürün, bu niyet mektubunu İMF'ye siz imzalatın. Siz bir düşünün isterseniz. Ben yurtdışına çıkıyorum, dönüşte yine görüşelim.”*

Protokol işçiye yönelik olumlu bir gelişme sunmuyor

Türk-İş bürokratları “özelleştirme mağdurlarının diğer kamu kuruluşlarına yerleştirilmesi”ni protokol maddesi haline getirerek özelleştirme saldırısına karşı harekete geçmeye niyetli olmadıklarını bir kez daha göstermiş oldular. Özelleştirmeler bitmediği gibi hazırlıkları sürmekte, İMF'yle yapılan anlaşmalarda yer almaktadır. Türk-İş Başkanlar Kurulu bildirisinde de özelleştirme nedeniyle işten çıkartılan işçilerin haklarının korunarak, diğer kamu kurum ve kuruluşlarında işe yerleştirilmeleri gerektiğinin vurgulanması, Türk-İş yönetiminin özelleştirmeler karşısındaki tutumunu açığa çıkarmaktadır.

Özelleştirme saldırısını sessizce izleyecekler, işten atılanların diğer kamu kurum ve kuruluşlarına yerleştirilmesini talep ederek sözde işçilerin iş güvencesini “garanti” altına almış olacaklar. Sonra da kitlelerin karşısına çıkarak arsızca “özelleştirmeler oldu, ama en azından çalışanların haklarını koruduk” diyecekler. Oysa Başbakan Yardımcısı Mehmet Ali Şahin'in yaptığı açıklamalar bunun da koca bir yalan olduğunu açığa çıkarmış bulunuyor.

Yıl sonuna kadar kamunun tasfiyesini amaçlayan merkezi yönetimin yeniden yapılanması ve yetkilerin bir kısmının yerel yönetimlere dağıtılmasını öngören Kamu Yönetimi Yasa Tasarısı, Büyükşehir Belediyeleriyle ilgili 3030 sayılı yasa, 1580 sayılı Belediyeler, Köy Yasası ve İl Özel İdareleri ile ilgili yasa tasarılarının tamamlanması için çalışmalar hız kazanmış durumda. Şahin, *“Çok zorlarsak bu işi bozulan ekonomik dengelerin cezasını hep birlikte çekeriz. Popülist davranamayız. 5+9 ile Türk-İş ile masaya oturarak resmi formaliteleri tamamlama noktasına geleceğimizi düşünüyoruz. Ayrıca devletin ne kadar memura ne kadar sözleşmeli istihdama ihtiyacı var bu da bellidir. Yeni girecekler de o şartla girecekler. Daimi sözleşmeye geçme imkanı da getiriliyor”* diyerek, memur statüsü ile kamu kurum ve kuruluşlarına kaydırılmak istenen mağdurların akıbeti hakkında önemli bilgiler veriyor. Şahin, yasa tasarılarının 2003 yılı sonuna kadar TBMM'den çıkarılacağını belirterek, “Bu reform yasalarını biz çıkaramazsak hiçbir iktidar çıkaramaz” şeklinde son derece kararlı ifadeler kullanıyor.

Hükümet yetkilileri İMF ile yapılan anlaşma gereği kamu istihdamında bütçe hedeflerine uymak zorunda olduklarını, bunun için bu yıl 35 bin kadro hedeflerini aşmayacaklarını söylüyor. Şahin 5. gözden geçirme için Türkiye'de bulunan İMF heyeti ile yaptığı görüşme sonrası şu açıklamayı yapıyor: *“Bu 35 bin kadro, 35 bin bir olmaz. Hangi bakanın ne kadar kadro alacağı belirlenmiş. Bir bakan kadro istediğinde bu tabloya bakarız. Bu tabloda kadro yoksa, bu isteğin yerine getirilmesi mümkün olmaz. Hükümetin kararlılığı ve TBMM'nin yaptığı çalışmalardan dolayı, heyet bize memnuniyetini ifade etti.”* Sonra da özelleşen kurumlardaki işçilerin ihtiyacı olan bakanlıklara memur olarak aktarılmasına olanak sağlanması için yasal hazırlıklar yapılacağı aldatmacasını yutturmaya çalışıyor.

Özcesi Türk-İş ağaları özelleştirme saldırısına karşı mücadele etmeye, saldırıyı durdurmaya niyetli değiller. Üstelik özelleştirme sonrası işten atılanları da iş güvencesiz, örgütsüz, sosyal haklardan mahrum ve düşük ücretle sözleşmeli olarak kamu kurum ve kuruluşlarına ucuz işgücü olarak pazarlamak niyetindeler.

Anlaşma sağlanması beklenen protokolün bir diğer maddesi kamuda resen emeklilik olmayacağını öngörüyor. Ancak İMF'ye verilen sözler bunun mümkün olmadığını gösteriyor. İMF Türkiye Masası Şefi Rıza Moghadam başkanlığındaki heyet Başbakan Yardımcısı Mehmet Ali Şahin ile görüştü. Moghadam, “Niyet mektubunda öngördüğünüz 9 bin 900 kamu işçisinin tasfiyesinde sapma olduğu gözleniyor. Bu olumlu bir gösterge değil” dedi. Görüşmede Haziran sonu itibarıyla atıl istihdamın önüne geçmek için emeklilik yolu ya da başka biçimlerde tasfiye edilecek işçi sayısı hedefinin 2 bin 500 altında kalması tartışıldı. Şahin, *“2 bin 500 kadar sapma var. Ancak bu emekli olacak çalışanlar 15 Temmuz'daki toplu sözleşmeleri bekliyor. Eğer biz sözleşmeleri 15 Haziran'da yapmış olsaydık sapma olmayacaktı. Temmuz'da bu sapma ortadan kalkacak. Hükümet olarak buna dikkat ediyoruz”* dedi. TİS'lerin

ıların öne sürüyor...

kilere son verilsin, geçersiz sayılsın!

sonuçlanmasından hemen sonra kamuda zorunlu emeklilik ve işten atmalar yoluyla yaklaşık 10 bin çalışan tasfiye edilecek.

Maddelerden bir diğeri de 400 milyonun altında işçi ücreti olmayacağı yönünde. Yapmış olduğu araştırmaya göre açlık sınırını 453 milyon olarak tespit eden Türk-İş’in kamu işçisi için 400 milyon alt sınır belirlemesi de oldukça dikkate değer!

Kamu emekçilerine dayatılan sefalet ücretini de İMF belirliyor

Kamu işçilerinin TİS süreci devam ederken memur maaşlarındaki artışlar gündeme geldi. Kamu emekçilerinin ücretleri de 5. gözden geçirme için ülkemizde bulunan İMF heyetiyle yapılacak görüşmelerde ele alındı.

2003 yılı için işçi ve memurlara yapılacak ödeme miktarını 2.3 katrilyon lira olarak belirleyen hükümet 1 milyon 750 bin kamu çalışanına eşit miktarda, yani seyyayen zam yaptı. Hatırlanacağı gibi hükümet bu uygulamayı daha öncesinde “eşit işe eşit ücret” şeklinde lanse ederek talebin özünü çarpıtma yoluna gitmişti.

Kamuoyuna dahi doğru dürüst yansımayan memur ücretleri, hükümetin yılın ikinci yarısı için memur maaşlarına, aile ve çocuk yardımı ile taban aylığı katsayısını artırarak seyyanen zam yapmasıyla sonuçlandı. Zam miktarı iki çocuklu bir memur için 66 milyon lira, aile ve çocuk yardımı almayan bir memur içinse 47 milyon lira olarak belirlendi. Zamla birlikte en düşük memur maaşı 422 milyon liradan 488 milyon liraya yükselmiş oldu. Artış %9’a denk düşüyor.

Emekçiye gelince “har vurup harman savurmak” oluyor

Kamu-Sen’in yaptığı bir araştırmaya göre kamu çalışanlarının %42.9’u “açlık sınırı” olan 500 milyonun altında ücret alıyor. Yapılan son zamla en düşük ücreti alan memur yine açlık sınırının altında yaşamaya mahkum edilmiş oluyor. Buna rağmen Şahin; “*Bu verdiğimiz bütçe imkanlarının üstünde bir artıştır. Memurlarımız ve yakınları biliyor ki, maalesef borçlu bir ülkeyiz. Borcu borçla karşılayarak ekonomiyi döndürmeye çalışıyoruz. Har vurup harman savuramayız. Dengeleri korumak ve mali disipline uymak zorundayız. Sadece memurları değil, onların çocuklarını da düşünmek zorundayız*” diyerek, emekçinin insanca yaşamak için talep ettiği ücreti savurganlık olarak değerlendirme yüzölçümünü yapıyor.

Hükümet çalışanlara kaynak yaratmak bahanesiyle zam ve vergi saldırısı başlattı

Hükümet, işçi ve memur ücretleri için “kaynak bulursanız zam yapın” diyen İMF heyetinin açıklaması üzerine, kamu çalışanlarının maaşlarına kaynak yaratmak bahanesiyle vergi ve zam yağmuruna başladı. Her ücret artışı döneminde olduğu gibi, emekçilerin ücretlerine yapılan zammı kepçeyle geri almanın yolunu zam ve vergilerle bulan hükümet, bu

uygulamalarına gerekçe olarak da yine işçi ve memur ücretlerini göstermekten geri durmuyor. Böylece hem işçi sınıfı ve emekçilerin haklı taleplerini karalamayı hem de eylemlerine desteği azaltmayı amaçlıyor.

Ancak hükümetin yalanları gerçeklerin üzerini örtemiyor. Gerçekler için yine hükümetle İMF yetkililerinin görüşmelerine bakmak gerekiyor. Yetkililer, memur ve işçi zammı hariç sadece tarımdaki mazot sübvansiyonu ve akaryakıttan alınan özel tüketim vergisi hedefindeki sapma nedeniyle 700 trilyonluk kaynak ihtiyacı olduğunu belirtiyor. Buna ek olarak bütçede 46 katrilyonluk bir açıktan sözediliyor. Tabii ki bu açık işçi ve emekçi ücretleri nedeniyle değil dış borç ödemeleri nedeniyle meydana geliyor.

Yanı sıra özelleştirme saldırısı da yine kaynak bahanesiyle işçi ve memur maaşlarıyla maskelenmek isteniyor. ESK toplantısında zam isteyen sendika yönetimlerine yanıt veriyor, “özelleştirme gelirinin yanı sıra, orman arazilerini satın zam yapacağız”. Ücret artışı gibi bir emekçinin en haklı ve meşru talebi böylece özelleştirme gibi bir saldırının dayanağı haline getiriliyor.

Evren: “Ödediğimiz vergiler neden bize geri dönmüyor?”

Kamu emekçilerine reva görülen sefalet zammına karşı tepkisini dile getiren KESK Genel Başkanı Sami Evren “Kamu çalışanlarının ekonomik istikrarı bozan kesim olmadığını, banka da hortumlamadığını, istikrarı İMF programlarını uygulayan hükümetlerin bozduğunu” ifade ediyor ve soruyor, “Vergilerin büyük bölümünü biz peşin ödüyoruz. Bu vergiler neden bize geri dönmüyor?”

4688 sayılı sahte yasa karşılığında kamu emekçilerinin 12 yıllık fiili-meşru mücadelesini sekteye uğratan, hareketi çıktığından daha geri bir noktaya savuran reformist politikaların uygulayıcısı kendisi değilmiş gibi soruyor; “ödediğimiz vergiler neden bize geri dönmüyor?” Bu noktada Sami Evren’e hatırlatmak gerekiyor, emekçilerin ödediği vergiler geri dönüyor. Ama işsizlik, yoksulluk, açlık, sefalet ve devlet terörü olarak.

Bugün güncel ve somut olarak kamu emekçilerinin ücret artışında kendini gösteren sefalet ücreti dayatması yarın işgüvencesinin ortadan kaldırılması, sosyal hakların tasfiyesi, örgütsüzlük olarak kamu emekçilerinin karşısına çıkacak. KESK yönetimi, ücret artışı gibi ekonomik bir talepte olduğu gibi sosyal, özlük ve demokratik hak gasplarının mimarı İMF’ye karşı bugüne kadar nasıl bir mücadele programı ve hattı izledi? Öncelikle buna cevap vermelidir.

Kılıç: “Neymiş bu İMF, bırakın önümüze çıksınlar görelim”

Tayyip Erdoğan’ın “Niyet mektubunu İMF’ye siz imzalatın” restine karşılık Türk-İş Genel Başkanı Salih Kılıç yanıt veriyor: “Neymiş bu İMF, bırakın önümüze çıksınlar görelim”. İşçi sınıfına ihanette sınır tanımayan bu işbirlikçi asalak, bugüne kadar İMF politikalarını ve hükümeti eleştirmekten öte gitmeyen

açıklamalardan başka ne yapmıştır? Sanki bu ülkede emperyalistlerle çıkar ve işbirliği yapan bir sermaye sınıfı yokmuş gibi, ağasını atlayıp uşağıyla aşık atıyor.

Kılıç’ın “neymiş bu” dediği İMF’yi ve politikalarını işçi ve emekçiler çok yakından tanıyorlar. Yıllardır uygulanan saldırı programları sonucu işsizliği, yoksulluğu, sosyal yıkımı her gün daha fazla yaşayan işçi sınıfı ve emekçiler İMF’nin azgın bir sömürü aygıtı olduğunu çok iyi biliyorlar. Kılıç, işçi sınıfının gerçek bir önderinin alması gereken tutumu alarak “İMF ile anlaşmaları biz imzalamadık, bunun faturasını da biz ödemeyeceğiz. İMF ile kölece ilişkilere son verilsin, tüm dış borçlar geçersiz sayılsın!” diyerek kukla bir Başbakan’a rest çekeceğine, ahbap-çavuş ilişkisinin getirdiği yılışıklıkla, “neymiş bu İMF, bırakın önümüze çıksınlar da görelim” diyor.

İMF ve emperyalizme karşı militan ve kararlı bir mücadele!

Ücret artışlarından, hükümetin kısa dönemde hayata geçirmek için canla başla çalıştığı sosyal yıkım programının altından İMF çıkmaktadır. Özelleştirmeler, kamu çalışanlarının tasfiyesi, düşük ücretler, eğitim ve sağlık başta olmak üzere kamu hizmetlerinin paralı hale getirilmesi, kölelik yasaları vb. uygulamalar emperyalistlerin çıkarları ve dayatmaları sonucu bir kısmı yasalaşan, bir kısmı ise hızla yasalaşması planlanan saldırılardır. İMF ile kölelik anlaşmalarını imzalayan sermaye uşağı hükümet ise, emperyalistlerle işbirliği yapan da Türk sermaye sınıfıdır. Emperyalistlerle girilen bu kölelik ilişkileri ve anlaşmalar ancak işçi sınıfı ve emekçilerin öncülüğünde gerçekleşecek sosyalist bir devrimle son bulacaktır. Ancak bu gerçeklik, bugün İMF ve emperyalizme karşı mücadelenin güncel ve pratik önemini azaltmadığı gibi artırmaktadır.

Konfederasyon yönetimlerinin halihazırdaki pratikleri İMF ve emperyalizme karşı mücadelede kararlı ve militan bir mücadele hattı ortaya koymaya niyetli olmadıklarını gösteriyor. Bir dolu laf ebeliği yaparak sermaye iktidarının saldırılarına geçit vermekle yetinmiyorlar. Geçmişte sınıf hareketinin yaşadığı durgunluk TİS sürecinde parçalanır, bir parça da olsa hareketlilik yaşanırdı. Ancak bugün hem saldırıların ideolojik, sosyal ve iktisadi boyutu nedeniyle, hem de sendika yönetimlerinin sermaye ve hükümetle yaptığı işbirliğinin sonucu olarak, tam bir dibe vurmuşluk yaşanıyor.

Sınıfın sendikalar dışında örgütlendikleri herhangi bir örgütlülükleri henüz bulunmuyor. Sorunun bir yanını işçi sınıfı ve emekçilerin politikleşerek devrimci mücadelede taraf olamaması, diğer yanını ise, ilkiyle bağlantılı olarak, bağımsız taban örgütlülükleri oluşturarak sendikaları gerçek bir emek örgütü haline getirememeleri oluşturuyor.

Sendika yönetimleri her geçen gün ihanetlerine bir yenisini eklerken, sınıfın öncüleri üzerlerindeki ölü toprağını atarak bulundukları her alanda emperyalizme, işbirlikçi sermaye iktidarına ve sendikal ihanet şebekesine karşı mücadeleyi örgütlemek ve yükseltmek zorundadırlar.

ABD emperyalizminin Irak hezimetı

C. Kaynak

ABD emperyalizminin Irak için hazırladığı senaryo boşa çıkmakla kalmadı, sahiplerinin başına bela olmaya başladı. Hızla derinleşen kabus ortamının ilk aşamasında bile ABD yöneticileri ne yapacaklarını bilemez bir konuma düşmüş durumdalar. Başta Tommy Franks olmak üzere komutanlar ve yüksek rütbeli subaylar görevlerini yeni ekiplere devrederek Irak'ı terk ettiler. Geriye ruhi bunalım geçiren, intihar eden, kurbanlık koyun olarak Irak'ta bırakıldıkları için Rumsfeld'i istifaya çağıran piyadeler kaldı. Adını açıklamak istemeyen bazı sorumlular, ABD ordusunun vurucu gücünün fazla yıpranmasını önlemek için, Pentagon'un Irak'a ihtiyat askeri ve milli muhafız sevk etmek zorunda kalabileceğini söylüyorlar.

ABD emperyalizmi Irak'ı sindirmenin kolay olmayacağını anlamaya ve kabul etmeye başladı. Tommy Franks giderayak *“ABD güçlerinin hedef oldukları saldırıların sayısının günde bazen 25'i bulduğunu”* itiraf ederek *“işgalin daha dört yıl devam edebileceğini düşündüğünü”* açıkladı. Tommy Franks'ın yerine atanan, Lübnan asıllı olduğu ve Arapça konuştuğu için yatıştırıcı bir rol oynayabileceği umulan John Abizaid ise, bugüne kadar diğer sorumluların yaptıkları değerlendirmeleri yalanlayıcı nitelikte bir açıklamada bulunarak *“ABD ordusunun Irak'ta klasik bir gerilla direnişi ile karşı karşıya bulunduğunu ve savaşın devam ettiğini”* söyledi. Bu arada, genelde hep tehdit savurmaya alışık Donald Rumsfeld de tavır değiştirerek, 13 Temmuz günü “ABD birliklerini çetin bir yaz beklediğini, saldırıların ve kayıp sayısının artmasından korktuğunu” kabulledi.

ABD Irak'ta çırpındıkça batıyor!

Gelinen aşamada işgal güçlerinin Irak'ta çırpındıkça battıklarını söylemek fazla bir anlam ifade etmiyor, günübirlik gelişmeler bu durumu fazlasıyla doğruluyor. Dönemin esas sorusu ABD emperyalizminin Irak'ta yaşayacağı hezimetin yaratacağı sonuçlardır. Irak halkının direnişinin ABD iç politik yaşamında yaratacağı sarsıntıları daha şimdiden tanımlamak mümkün. Nixon ABD tarihinin en güçlü başkanlarından biri olarak bilinir. Watergate skandalına göğüs geremedi, kurtuluşu kaçmakta buldu. Böylece Vietnam hezimetinin politik faturasını ödemek zorunda kaldı.

Bugünkü Bush yönetimi, yüzyüze kalacağı iktisadi güçlüklerle birlikte, Irakgate skandalını Nixon'un yaşadığı sınavdan çok daha elverişsiz koşullarda yaşamaya hazırlanıyor. Eğer bir mucize imdatlarına son anda yetişmezse, Bush ve onu yönlendiren işbiririci klik küstahlıklarının faturasını ödemekten kurtulamayacaklar. ABD kamuoyu daha yeni yeni baştan çıkarılmış olmanın muhasebesini yapmaya başladı. Bush Afrika gezisi sırasında ziyaret ettiği Afrikalı muhataplarından çok ABD kamuoyunu yatıştırıcı mesajlar yayınlamak zorunda kaldı. Donald Rumsfeld ve Condoleezza Rice son günlerde zamanlarının önemli bir bölümlerini canlı televizyon yayınlarında Bush yönetiminin Irak'a saldırmak için yalan söylemekte ne kadar haklı olduğunu kanıtlamaya çalışmakla geçiriyorlar. CİA'nın suçlanarak sahtekarlıktan sorumlu tutulmaya çalışılması ters tepti.

Kongre üyeleri, Demokrat Parti sorumluları ve hatta bazı Cumhuriyetçi Parti temsilcileri 11 Eylül eylemlerinin ardından ABD kamuoyunda hakim kılınan mutabakatı bozmaya başladılar, yönetimi sorgulamak istiyorlar. Irak'a saldırıyı haklı göstermek için kullanılan sahte kanıtlar hakkında bir araştırma komisyonu kurulması için önerge veren demokrat senatör R. Durbin, *“Hikayeyi istediğiniz yöne çevirebilirsiniz. Tartışma konusu olan başkanın itibarıdır. Bilginin yalan olduğunu Beyaz Saray'da birileri biliyordu ama buna*

rağmen konuşmada yer verildi” diyor. Cumhuriyetçi senatör R.Shelby ise, *“Söz konusu olan sıradan bir kaza değil. Birilerinin sorumluluğu üstlenmesi gerekir. Eğer ben başkan olsaydım Tenet makamında duramazdı”* diyerek Beyaz Saray'ın savunma stratejisini zora sokuyor.

Irak batağının faturası Bush ve ekibine kesilecek!

Başkanlık seçimlerinin yaklaştığı bir dönemde konu muhalefet için bir nimet işlevi görüyor. Demokrat senatör ve başkanlık seçimlerinin aday adayı Howard Dean: *“Bu iş biraz Watergate'e benzemeye başladı. George Tenet belki sorumludur. Ama dışişleri bakanlığı ve başkan yardımcılığı Irak'ın Afrika'dan uranyum alma girişimine ilişkin haberin yalan olduğunu biliyorlardı. O halde neden başkan 28 Ocak tarihli birliğin durumu konusundaki konuşmasında bu bilgiyi kullandı?”* diye yönetimi sorgularken, demokrat senatör ve başkanlık seçimlerinin bir diğer aday adayı John Kerry, 13 Temmuz günü CNN'de yaptığı konuşmada, doğrudan Bush'un sorumluluğuna işaret ediyor:

“Sorumluluklarına sahip çıkmak başkanın görevidir. Bu meselede Tenet'yi abalı yapma sorunu çözmiyor. Gerçekten neler oldu? Neden bu idare savaşı haklı gösteren bilgileri sistematik bir biçimde önplana sürdü.”

Irakgate'in ABD iç yaşamında yaratacağı sonuç, en iyimser ihtimalle, faturanın Bush ve ekibine çıkarılarak ABD emperyalizminin itibarını Amerikan kamuoyunda ve dünyada yeniden restore etmek olacaktır. Jimmy Carter'ın ulusal güvenlik konusundaki eski danışmanı Brzezinski, *“Birleşik Devletlerin ve Amerikan demokrasisinin itibarı söz konusudur. Biz sahte bilgilere inanarak savaşa girdik”* diyerek, duyduğu rahatsızlığın yanı sıra sorunun çözümünü de talep ediyor. Sıkıntının giderilebilmesi için sorumluluğu başkanın üstlenmesi ve sonuçlarına katlanmasından başka bir alternatif yoktur. Konu CİA başkanı türünden memurların azledilmesi ile geçiştirilebilecek türden değildir. Polemiklerin henüz başlangıç aşamasında hedefin “ABD'nin ve Amerikan demokrasisinin itibarını” yeniden tesis etmek olarak belirlenmesinin başka bir anlamı yoktur.

Bush yönetiminin ABD kamuoyu önünde içinde bulunduğu politik çıkmaz artan iktisadi güçlüklerle daha da ağırlaşmaya mahkumdur. Paul Bremer'in ayaklanmasınlar diye Saddam ordusunun maaşlarını ödemek için Kongre'den ek ödenek talep etmeye devam ettiği bir ortamda, Beyaz Saray 2003 yılında ABD bütçe açığının 455 milyar doları bulunduğunu ve bu rakamın gelecek yıl 475 milyar olacağını tahmin edildiğini açıkladı. Öte yandan, *Washington Post* *“Irak savaşı ve işgal ABD'ye bugüne kadar, savunma bütçesinin % 14 oranında artışına tekabül eden, 50 milyar dolara mal oldu. Bu rakam, 2004 yılı sonunda 100 milyar doları bulabilir”* diyor. Dolayısıyla, Irak üzerine yapılan politik hesapların ters tepmiş olması ve üstelik ağır bir mali yük teşkil etmesi ABD iç politikasının önümüzdeki dönemde ana gündemini oluşturacak.

ABD emperyalizminin Irak hezimetı adım adım yaklaşacak!

ABD iç politikasında Bush ve ekibine fatura çıkarılması, konunun toplamı içerisinde tali bir değere sahip. Irak halkının direnişi ABD kamuoyunda sarsıntı yaratarak, bu alanda hedefine epeyce yaklaşmış sayılır. Daha yeni yerli yerine oturan ve kendisine biçim vermeye çalışan direniş dinamiği kendi doğal seyri içinde ABD iç politikasının sıkıntılarının daha da artmasını getirecektir.

Konunun en önemli yanı, ABD emperyalizminin

Irak hezimetı sonucu dış politikasında yaşayacağı bunalımdır. Tüm dünyayı tehdit eden, dünya halklarına açıktan meydan okuyan ABD emperyalizmi Bağdat'ta bir sınavdan geçiyor. Eğer ABD bu sınavdan ağır yara alarak çıkarsa, ona geri adım attırmanın, dizginlemenin, çıkmazlarını ağırlaştırmanın koşulları oluşacaktır. Bunu belirleyecek olan biricik faktör ise Irak halkının direnişinin önümüzdeki dönemde kazanacağı seyirdir. Mevcut veriler böyle bir akibetin kaçınılmaz olduğunu gösteriyor. Bu verileri en genel biçimde sıralanmca, ortaya çıkan tablo ABD için hiç de iç açıcı değil. Apar topar kurulan ve bir çelişki yumağını andıran geçici Irak hükümetinin, en iyi ihtimalle, işgal güçlerine kısa vadeli nefes aldirtmaktan başka bir işlevi olmayacaktır. İşgal güçleri oluşturdukları bu kukla hükümetin arkasına saklanma olanağı bulamayacaklardır. Çünkü, Irak toplumu, sosyal konumu, etnik kökeni, politik tercihi ne olursa olsun, ülkelerinin bir an önce işgaline son verilmesini talep etmektedir. ABD sorumluları direnişin giderek örgütlü bir biçim kazandığını ve uçaksavar füzesi atacak kadar teknik yetkinliğe kavuştuğunu kabul etmektedirler.

Bu durum karşısında ABD emperyalizminin umut bağladığı tek çıkış yolu sorunu uluslararasılaştırmak, deyim yerinde ise, dosyayı yeniden Birleşmiş Milletler örgütüne havale etmektir. Fakat, buna ABD'nin ısrarlı taleplerine karşın kimse yanaşmamakta, vaadedenler ise katkılarını sembolik düzeyde tutmanın ilerisine götürmemektedirler. Hiçbir gücün isteyerek ABD emperyalizmine Irak'ta kalkan olmak istemeyişi ABD sorumlularını çileden çıkarmakta, kendi çelişkileri ile başbaşa bırakmaktadır. Colin Powell yakın bir döneme kadar Irak sorununu görüşmek için sık sık turneye çıkıyor, kimilerine rüşvet teklif ediyor, kimilerini ise tehdit ediyordu. Bugün New York'ta Kofi Annan'ın yakasına yapışmaktan başka yardım talep edeceği kimse kalmadı. Annan Colin Powell'ın talebi üzerine *“Irak'ta güvenliğin sağlanması herkesin sorumludur, tüm dünyanın sorumludur, herkesin üzerine düşen sorumluluğu üstlenmesi gerekir”* türünden çağrılar yapmakta, ama bir türlü karşılığını bulamamaktadır. Tam tersine, ABD Irak'ta batağa battıkça yardımlarına başvurulana güçler talep listeleri yayınlamaktadırlar.

Rusya bir yandan Irak sorununun Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi'nde yeniden görüşülmesi ve yeni kararlar alınması durumunda uluslararasılaştırılabileceğini savunmakta, öte yandan da Dışişleri Bakanı Ivanov Ortadoğu gezisine çıkarak Rusya'ya bölgede etkin bir rol talep etmektedir. Yardım talep edilen iki diğer güç, Almanya ve Fransa çekimser kalmaya devam ediyorlar. ABD'nin Suudi Arabistan'dan mali destek ve asker talebi de sürüncemede. Japonya ABD'nin baskı ve şantajlarına boyun eğmek zorunda kaldı ve Irak'a sadece teknik hizmette bulunacak 1000 asker gönderme kararı aldı. *Asahi Shimbun* gazetesi *“Irak'ta Japon askerlerlerinin konuşlandırılacağı ve çatışmanın olmadığı yer bulmanın zor olduğunu”* belirterek, misyonlarının *“Amerikan güçlerine uşaklık yapmakla eşanlamalı olacağını”* vurguluyor.

Her ne kadar ABD'nin yardımlarına başvurduğu devletler katkılarının karşılığında taviz talep ediyorlarsa da, çekingenliklerinin gerisinde korku da var. Irak halkı ile karşı karşıya gelmeyi göze alamıyorlar. Bağdat'ta yayınlanan bildirilerde, Irak'ın işgalini kim (BM, NATO, islam ülkeleri vb.) üslenirse üstlensin, direnişin kurtuluşu kadar devam edeceği açıklanıyor. Böyle olunca, ABD emperyalizminin önünde çok yalın iki seçenek kalıyor; ya apar topar kaçarak Irak'ı bir an önce terk etmek, ya da şiddet estirerek işgali sürdürmeye çalışmak, böylece battıkça batmak.

Birlik ve kararlılıkla patron dize getirildi...

Castle Blair işçisi direndi ve kazandı!

Castle Blair, Kırac'ta kurulu İskoç sermayeli bir tekstil firması. Fabrikada yaklaşık 200 işçi çalışıyor. Ücretlerin ortalama 300-350 milyon olduğu fabrikada işçilerin tamamı sigortalı. Haftada 5 gün 45 saat çalışmanın olduğu fabrikada Cumartesi ve Pazar günleri çalışma yok. Yani tekstil sektörünün genelindeki durum gözetildiğinde Castle Blair'deki çalışma koşulları nispeten iyi sayılır. Bunun en temel nedeni fabrikanın tümüyle yurtdışı pazarına ve belli bir kalite üzerinden üretim yapması.

Kölelik Yasası'nın yürürlüğe girmesinden bu yana patron bir takım hakları budamak için fırsat kolluyor, işçilere hafta içi ve hafta sonunda zorunlu mesai dayatıyordu. Bunu da “performansınız çok düşük, iş yetiştiriyor” diye açıklıyordu. Henüz bunun yarattığı gerginlik sürerken bu kez işveren ücretlendirme sistemini değiştirmeye girişti. Geçen hafta işçilere ücretlendirmede akort sistemine (kendileri buna performansa göre ücretlendirme diyor) geçildiği açıklandı. Açıklamaya göre 350 milyonluk bir taban ücret belirlenmişti. Her hafta işçilerin performansı ölçülecek ve eğer haketmişlerse(!) belli bir prim alacaklardı. Buna rağmen bir işçinin maaşı 380 milyonu geçemeyecekti.

Direnış başlıyor

Zaten çoğunluğu 330 milyon ücret alan ve en az 50-60 milyonluk zam beklentisi içinde olan işçiler bu hak gaspına karşı harekete geçtiler. Önce imza toplayarak, işverenle konuşarak bu durumu kabullenmeyeceklerini anlatmaya çalıştılar. Fakat işveren bu sesi duymamazlıktan geldi. “Gerekirse bantların bazılarını kapatırım, üretimi daraltırım, beğenmeyen çalışmaz” diyerek işçileri işten atmakla tehdit etti. Bunun üzerine işçiler 15 Temmuz Pazartesi sabahı üretimi düşürdüler. Eyleme işçilerin çok büyük bir kısmı katıldı. Patronun tepkisi önce eylemi örgütlediğini düşündüğü iki kişiyi, hemen sonraki saatler içinde de toplam 25 kişiyi teker teker işten atmak oldu. Bu 25 kişiden çoğu, soyunma dolaplarından özel eşyalarının alınmasına bile izin verilmeden adeta yaka paça atıldılar. Bu durum işçilere geri adım attırmadı. Tersine üretim neredeyse tümüyle durduruldu. Patronun tavrını alkışlarla protesto eden işçiler, öğlen saatlerinde yemekhanede toplandılar. Sonra da patronun noter çağırması ihtimaline karşı makinalarının başına dönerek büyük bir disiplin ve kararlılık içerisinde eylemi devam ettirdiler. Gerçekten de patron hem jandarma hem de noter çağırdı. İşçileri makina başında gören noter eli

boş döndü.

Karşısında bu ölçüde bir birlik ve kararlılık beklemeyen patron akşam saatlerinde “yarın her banttan birer kişi gelsin bu meseleyi halledelim” demeye başlamıştı.

Akşam çıkışta işveren işten atılanların binmesini engellemek için servisleri fabrika bahçesinden kaldırttı. Fakat servisler dışarı çıkar çıkmaz işçiler tarafından durduruldu ve atılanlar da evlerine servislerle döndüler.

İşçiler, patronla görüşmek için kendi aralarında bir komite oluşturdular ve taleplerini belirlediler. Buna göre atılanlar geri alınmadan ve ücretlerde düzeltmeye gidilmeden kesinlikle üretim yapılmayacaktı. Ayrıca başka sorunlar da dile getirilecekti.

Kazanan işçiler oldu

İkinci gün iş yavaşlatma eylemi aynı kararlılıkla devam ettirildi. Belirlenen komite de işverenle görüşmeye oturdu. İşten atılanlar ise kendilerine destek için gelenlerle birlikte fabrikanın kapısından

ayrılmadılar. Kırın kırana bir görüşmenin ardından işveren işçilerin mücadele kararlılığı ve birlikte davranmaları karşısında pes etti. Atılan işçilerin tümü geri alındı. Ücretlerde de iyileştirmeye gidildi.

Uyanık geçinen işveren işten attığı işçilere, işe geri alınmaları karşılığında, “toplu olarak iş bıraktık, o yüzden işten atıldık, bir daha yapmayacağız” türünden ifadelerle dolu ve elbette tazminatsız olarak işten atmasına gerekçe oluşturacak belgeler imzalatmaya çalıştı. Bu da işçiler tarafından kabul edilmedi. Sonunda işveren “olanlardan dolayı üzgünüz” anlamına gelen ve işçileri herhangi bir hukuki sorumluluk altında bırakmayan bir anlaşma metninin imzalanmasıyla

yetinmek zorunda kaldı. İşten atılanlar içerdeki sınıf kardeşlerinin alkışları eşliğinde fabrikaya girdiler.

Castle Blair işçisi örgütlü davranarak zoru başardı

Castle Blair işçisi, saldırılar karşısında örgütlü davrandı ve kazandı. Bundan önce, hakların ancak örgütlü mücadeleyle kazanılacağını, saldırıların ancak birlik ve dayanışmayla püskürtüleceğini bildirilerde, broşürlerde okuyorlardı. Saldırı kendilerine yöneldiğinde boyun eğmediler. Haklarını savundular. Arkadaşları işten atıldığında “bize ne” demediler, tek yumruk olup patronun karşısına dikildiler. Jandarma terörüne ve hukuk oyunlarına prim vermediler. İki gün boyunca coşku ve kararlılıklarından hiçbir şey yitirmeden direndiler. İşyeri komitelerini kurup, patron tarafından muhatap alınmasını sağladılar. Ve sonunda taleplerini kabul ettirdiler. Örgütlü mücadelenin yenilmezliğini dosta düşmana bir kez daha gösterdiler.

BDSP çalışanları/Esenyurt

Direnış bitirildikten sonra bir Castle Blair işçisiyle konuştuk...

“Örgütlülüğün müthiş bir güç olduğunu öğrendik”

- Örgütlendiniz, direndiniz, kazandınız. Bundan sonraki süreçte neler yapmanız gerekiyor? Yeni saldırıları püskürtmek için ne yapmalısınız?

İşçi- Bizler birlik olduğumuzda neler yapabileceğimizi, neleri başarabileceğimizi gördük. Bizler birlik olduğumuzda çalışma yaşamımızla ilgili verilecek kararların patronunun iki dudağı arasında olamayacağını gördük. Ve birliğin, örgütlülüğün müthiş bir güç olduğunu ve bizim tek silahımız olduğunu yaşadık ve öğrendik. Bundan sonraki süreçte bize düşen görev birlikteliğimizi süreklileştirmek, pekiştirmek ve

daha da ileri bir düzeye çıkartmaktır. Dedğim gibi, bizim tek silahımız bu.

- İşçi ve emekçilere bir mesajınız var mı?

İşçi- Bizler tek tek patronlar karşısında hiçbir şeyiz. Ama örgütlendiğimizde her şeyiz. Bizler sendikalı olmamamıza rağmen işveren bizi muhatap almak zorunda kaldı. Bunu sağlayan bizim birlikteliğimizdi. İşçi ve emekçilere diyeceğimiz şu:

Gücünüzün farkına varın, ücretli köleliğe son verin!

SY Kızıl Bayrak/Esenyurt

Örgütlülük en önemli silahımızdır!

İşçi sınıfının sermayeye karşı verdiği mücadelede en önemli silahı örgütlü olmalarıdır. Sendikalaşma mücadelesi verirken bunun ne kadar vurucu bir araç olduğunu tüm işçi arkadaşlar bilirler. Böyle durumlarda her zamankinden çok birliği sağlayıp kenetlenmek gerekir. Bunu başaramadığımızda patronlar bizi kolayca ezip geçerler. Bunun için biz işçilerin işi her zamankinden daha zor hale gelmiştir. Sendikalaşmakla, toplu sözleşme imzalamakla işimizin bittiğini sananlar yanıılıyorlar. Asıl mücadele bundan sonra başlıyor. Üyesi olduğumuz sendikamızı denetlemek, seçtiğimiz temsilci arkadaşlarımızı denetlemek, onları yalnız bırakmamak ve patronun manevra ve oyunları karşısında uyanık olmak, sınıf bilinçli işçilerin en başta gelen görevleridir. Örgütlülüğümüzü korumanın ve geliştirmenin yolu ancak bunları savunmak ve hayata geçirmekle mümkündür.

Örgütlülük nedir? İşçilerin sadece sendika talebi doğrultusunda bir araya getirilmesi mi? Yoksa kolayından işçileri iş güvencesi yasası çıkacak diye üye yapmak mı? Patronun kulağına gitmesin diye üyelikler yapılp yetki gelene kadar eğitim toplantıları yapmamak mı? Bu nasıl bir anlayış ki, patronun kulağına gidecek diye işçilerle toplantı yapmaktan kaçınılıyor? Hadi sendikaların işçilere eğitim verme derdi yok. Sendikal çalışmayı sürükleyenlerin de böyle

düşünmesi o sendikal çalışmanın zaafiyetini göstermez mi?

Son yıllarda sendikalaşma girişimlerinin oldukça zayıfladığına tanık oluyoruz. Olduğu kadarıyla da iç örgütlülük yeterince sağlanamadığı için işverenin saldırısı, sendikacıların sahipsiz bırakması ve açıktan satması sonucu kısa süre içinde bu örgütlülükler dağılmakta. Bölgemizde son üç yılda Komsa ve Reha Tekstil’de yaşananlar bunun iyi bir örneğir. Yeni örgütlenen Ünifil’de de böyle yaşanmaması için sadece Ünifil işçilerine değil, tüm bölgede bulunan işçilere önemli görevler düşüyor. Patronun yeni iş yasasının hükümlerini de arkasına alarak gerçekleştireceği saldırılara karşı daha uyanık davranmak ve iç örgütlülüğü daha güçlü örecektir şekilde hareket etmek gerekiyor.

Örgütlülük nedir? Örgütlülük her şeyden önce işçilerin sınıf bilinci kazanmasıdır. Bu bilinci kazanmaya başladıklarında örgütlülük gelişmeye başlar. İşçi sınıfının ağırlıklı olarak bilinç ve eğitim düzeyi herkesin malumu. İşçiler bunu ancak mücadele içinde geliştirebilirler. Önemli olan işçilerin önünü açan öncülerin bu bakışla altyapıyı hazırlamasıdır. İşçilerin eğitimine önem vermesidir. Ters durumda işçilerin mücadelesine katkıları değil zararları olur. Sendikalaşmak, aynı zamanda işçilerin hak arama bilincinin gelişmesidir. Kendi sorunundan genel

sorunlara dönüp bakmasını sağlayabilmektir. Geçmişte bölgemizdeki Beybi’de (o sürece yaşayan işçiler halen konuşuyorlar) sendikalaşma çalışması bu bakışla gerçekleştirilmişti. İşçiler üye olmaya ikna edilirken patronun saldırılarına karşı direnişe hazırlanmışlardı. Her olumlu deneyim gibi Ünifil’in de Beybi deneyiminden öğreneceği çok şey var.

Yeni iş yasasının da yarattığı tepkiyle kimi işyerlerinde örgütlenme isteği güçlenmeye başlamıştır. Örneğin OSB-İMES’te Ünifil’in dışında Vursan işçileri de geçtiğimiz günlerde Türk Metal’e üye oldular. Bundan başka bir-iki işyerinde de işçilerin sendikalaşma girişimleri var. Ünifil’de yaşanacak her türlü gelişme bölgenin tümünde, OSB İMES-DES-Kadosan ve Tavukçu Yolu etrafında çalışan tüm işçileri etkileyecektir. Ünifil’de yetki alındıktan sonra, buraya fason üretim yapan işyerlerinin işverenleri işçilere sendikalaşmamaları yönünde baskı yapmaya başlamışlardır. Her ne şekilde olursa olsun Ünifil’de yaşanacaklar, onlarca fabrika ve işyerinin olduğu, binlerce işçinin çalıştığı bu bölgede bir etki yaratacaktır. Gerçekleşecek sınıf dayanışması ise bölgede örgütlülüğü büyütmenin, Ünifil’in gerçek anlamda kazanmasının biricik güvencesi olacaktır.

SY Kızıl Bayrak okurları/Ümraniye

Bir tekstil işçisi direnişteki Ağartıoğlu deri işçisi ile konuştu...

“Mücadelemizi sonuna kadar sürdürecektir ve kazanacağız!”

- *Merhaba, direnişiniz hakkında bilgi verir misiniz?*

- Yaklaşık iki aydır direnişteyiz. Fabrikadan bayağı uzağız, direnişimizi gümrük kapısının önünde sürdürüyoruz. İçerde çalışan arkadaşlarımızın desteği ile direnişimizi devam ettirmeye kararlıyız. Tabii ki yalnız buradaki işçi arkadaşlarımızın değil, diğer işçi ve emekçilerin desteğine de ihtiyacımız var. Bu destekle kazanacağımıza inanıyoruz.

- *Herhangi bir kurumdan size yardım yapıldı mı?*

- Tabii ki yapıldı. Ziyaret edip desteğini sunan, dayanışmaya gelenler oldu. Bizler uzun süredir işsiziz. Maddi olarak bayağı sıkıntıya girdik. Örneğin ben bu ay ev kiramı ödeyemedim. Sadece ben değil çoğu arkadaş bu durumda. Gelen yardımlar, destek

yetersiz. Bir-iki haftalık iş bulsak, belki geçici de olsa, çalışmak zorunda kalacağız. Ama bir yanıyla direnişteyiz ve kazanmak zorundayız. İhtiyacımız olmasa 24 saat buradan ayrılmayız, direnişimizi kazanımla sonuçlandırana kadar... Her gün yeni yasalar çıkıyor. Yüzyıllık kazanımlarımızı bir günde yok eden yasalar. Patronlar bu yasaları rahat çıkartıyorlar, onlar örgütlüler ve haklarımızı gasp ediyorlar. Bizler örgütsüzüz, örgütsüz davranıyoruz. Bu yüzden yenilen biz oluyoruz. Biz Ağartıoğlu Deri işçileri olarak bu direnişi önemsiyoruz. Başlattığımız mücadeleyi bütün işçilerin mücadelesi sayıyoruz. Ve kazanmak zorundayız.

- *Bundan sonrası için neler düşünüyorsunuz?*

- Mücadelemizi sonuna kadar sürdürecektir ve kazanacağız. Dönmez Deri’deki işçi kardeşlerimiz de direnişte, bu bizim için çok iyi oldu, onlarla dayanışma içerisinde olursak daha güçlü oluruz. Bunu zorlamalıyız.

- *Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?*

- Öncelikle işçilerin, emekçilerin ve sosyalist basının bize olan desteklerini devam ettirmelerini istiyorum. Zaten şimdiye kadar bayağı yardımları oldu. Bunun için teşekkür ederiz. Biz kazanırsak tüm işçiler ve sosyalistler için de kazanım olacak.

Mücadelenizde başarılar diliyorum.

Gazetemiz okuru işçi ve emekçilere!

Ben bir *Kızıl Bayrak* okuru olarak bütün işçi ve emekçilere buradan seslenmek istiyorum: Ağartıoğlu ve Dönmez Deri’deki direnişi bütün işçi ve emekçilerin direnişi olarak biliyor, hepinizi maddi ve manevi destek sunmaya çağırıyorum.

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Bir tekstil işçisi/İzmir

Gıda sektöründe çalışan bir işçi ile konuştuk...

“Bu bizim kaderimiz deyip boyun eğmeyeceğiz!”

- *Gıda sektöründe hangi işi yapıyorsunuz?*

- Hamallık yapıyorum. Sabah saat 7.30’da işbaşı yapıyoruz, akşam çıktığımız saat belli değil. En erken 20.30’da çıkabiliyoruz. En az 13 saat, bu da yetmiyormuş gibi, yemek çay paydosunda da çalışıyoruz.

- *Sosyal haklarınız var mı? Ne kadar ücret alıyorsunuz?*

- Herhangi bir sosyal güvencemiz yok. Sigortamız yok, ondan geçtik mesai parası bile vermiyorlar. Günlük 10 milyon ücret alıyoruz. En çok zoruma giden de patronun bizimle konuşurken alay etmesi, “Oğlum siz yine iyisiniz, ben koskoca dükkan işletiyorum, size verdiğim para kadar bana kâr kalmıyor” demesi. Biz sanki bilmiyoruz ne dümenler çevirdiklerini. Piyasada herhangi bir ürün az olunca getirip stok yapıyorlar, ihtiyacı olan insanlar istediği zaman da “yarın gelecek” gibi yalanlar söylüyorlar. Bir gün bir arkadaş, “niye yok dedin abi, içerisi mal dolu” deyince işten çıkarıldı. Biz neden mal stokladığını biliyoruz tabii ki. Ürünler azaldığında karaborsada satmak için.

- *Bir araya gelerek örgütlenmeyi düşünmüyor musunuz?*

- Elimiz kolumuz bağlı, nasıl örgütlenelim? Sigortamız yok, maaş bordromuz yok. Hepsinden kötüsü mesleğimiz yok.

- *Sigorta yapmaları için baskı yapamıyor musunuz?*

- Sigorta istediğimizde cevap hazır: “İster çalışın ister çalışmayın, ben size verdiğim yevmiyenin yarısına bile işçi bulurum. Dışarıda yığınla iş arayan var. Zaten siz de burada yazın çalışıp kışın yatıyorsunuz.” Şimdilik bir şey yapamıyoruz. Bir şeyler yapmamız gerek, bu bizim kaderimiz deyip boyun eğmeyeceğiz. Bir araya gelmemiz gerek. Ne demişler ‘bir elin nesi var, iki elin sesi var.’

SY Kızıl Bayrak/İzmir

İMES'te nasıl örgütleneceğiz?

Bugüne kadar yaşanan deneyimler gösterdi ki, İMES'te tek bir atölyede örgütlenmek mümkün olmuyor. İMES patronları her yola başvurarak sendikalaşmayı engelliyor. Küçük bir atölyedeki bir hak arama eyleminde bile İMES İşverenleri Derneği devreye giriyor. Daha İMES kurulur kurulmaz, İMES'e sendika sokmamaya ahdettiklerine kuşku yok. Şimdiye kadar bu konuda başarılı da oldular. Çünkü patronlar örgütlenmeyi engellemek için örgütlü hareket ediyorlar.

İşçiler kimi zaman büyük bir atölyede, kimi zaman birbirine yakın günlerde 10-12 atölyede ayrı ayrı sendikalaştılar. Normalde yetki alacak sayıyı fazlasıyla

aştılar. Ama her bir atölyenin işçileri diğerlerinden kopuk hareket ettikleri için, İMES patronları karşısında güçsüz kaldılar. Hem örgütlenilen atölye sayısı yetersizdi, hem de farklı atölyelerin işçileri ortak hareket etmiyorlardı. Oysa İMES hem koşulları, hem metal ağırlıklı olması, hem de işverenlerin tutumu dolayısıyla tek bir fabrika gibidir. İMES'e sendika getirmek için, en büyük atölyelerin hiç değilse 40-50'sinde eşzamanlı ve ortak örgütlenme şarttır. Yani örgütlenmek istiyorsak bizim de örgütlü hareket etmemiz gerekiyor. Nedir ki bu kadar çok sayıda atölyede sendikalaşma çalışması başlatmak için şimdilik olanak ve gücümüz yok. Öyleyse öncelikle eşzamanlı ve ortak bir örgütlenme çalışmasının olanaklarını ve güçlerini yaratmalıyız. Bu hemen olacak bir iş değil elbette. Sendikalaşma için gerekli sayıda atölyenin sorumluluk sahibi, öncü işçisinin buluşması, ortak bir örgütlenmeye gitmesi gerekiyor. Bunun kendiliğinden olamayacağını hepimiz biliyoruz.

Öncü işçileri birbiriyle buluşturacak, ortak dava etrafında birleştirecek geçici bir kurumlaşma yaratmalıyız. Bugün biraraya gelmiş işçilerin kuracağı bir dernek bu işlevi yerine getirebilir. Dernek, bir yandan İMES işçilerinin dayanışma duygularını geliştirip, sınıf bilinciyle donatırken, bir yandan da onlarca atölyede işyeri komitesi kurulmasını sağlayarak, eşzamanlı ve birleşik bir sendikal çalışmanın yolunu açar. Dernek bir yandan sosyal, kültürel, siyasal aktivitelerle geniş işçi kitlesi arasında bağları sıkılaştırıp, onları sınıf kimliği temelinde eğitirken, bir yandan da tüm işçilerin desteğini alarak örgütlenmenin, hak mücadelesinin, direnişlerin maddi-manevi kuvvetlerini biriktirir.

İMES patronları, karşılarında en büyük atölyelerin işçilerinden oluşmuş, her türlü bedeli ve direnişi göze alan yekpare bir kuvvet gördüklerinde, boyun eğmekten başka bir şey yapamayacaklardır. Yapmaya kalkışsalar bile, **işçilerin birliği patronları yenecektir!**

(OSB-İMES Bülteni'nin Temmuz 2003 tarihli ilk sayısından alınmıştır...)

Patronlar cenneti İMES, sömürü cehennemi atölyeler!

Patronlar için bir sömürü cenneti olan İMES'in küçük bir atölyesinde çalışıyorum. Belki de anlatacaklarım hepimizin günlük çalışmasında yaşadığı ancak dile getiremediği sorunlar. Ama bazı noktalarda siz bile pes diyeceksinizdir.

Öncelikle sabahın erken saatinden akşama kadar sadece 30 dakikalık yemek molasında dinlenebiliyoruz. Geri kalan saatler içinde kesintisiz tam “kapasite” çalışıyoruz. Makineler bile bazen bu çalışma içinde “yeter artık” diyerek durabiliyorlar. Ama bizler asla. Makine bozulsa bile, başka bir iş mutlaka bulunur. Öğleyin arkadaşınızla bir çay içtiğiniz için geç kaldığımız 5 dakikanın hesabı ise, istinasız sorulur. Ama çıkış saatini geçen 15 dakika için patron “fazla çalıştın” demez. Suyumuzu bile makine başında içiyoruz, tabii çalışmaya ara vermeden! Elllerinden gelse tuvaleti bile makine başında yaptıracaklar. Ha, konuşmak “yasak” değil. Çünkü makine, değil konuşmaya kafanızı kaşımaya bile izin vermiyor. Bir dalgınlık sonucu işlerin birikmesi, patronun fırçası-hakareti anlamına geliyor.

Öğle saatlerinde işçilerin yemek yediği yerlere hepimiz gitmişizdir. Anlatmaya gerek yok çıkan yemeklerin halini. Bir de patronların yediği lokantaları düşünün. Hizmet süper, yemek en lezzetlisi. Eee, tabii onlar patron; bir dirhem alınteri dökmedikleri halde herşeyin en iyisine layıklar. Bu arada bizim patronun din damarı oldukça güçlü. Cumayı asla kaçırmaz. O kadar merhametlidir ki, açlık sınırı 500 milyonu geçtiği halde, bizleri asgari ücretle çalıştırmakta. Üstelik sigortasız, haksız, hukuksuz bir şekilde çalışıyoruz. Kazara elimizi makineye kaptırırsak patronun insafına kalmışızdır. Eğer “iyi niyetli ise” tedavisini yaptırır. Tam tersi ise parmaksız bir ömür bizi bekliyor demektir. Ne de olsa “sömürünün dini de yok, vatani da”.

Eminim bu anlattıklarımın daha kötüsünü yaşayanlarımız da vardır. Patronların bizleri keyiflerinin dilediği gibi sömürebilmelerinin, bu kadar pervasız baskı yapabilmelerinin nedeni bizlerin örgütsüz oluşudur. Bakın onların işleri tıkrı tıkrı nasıl işliyor. Çünkü patronlar biz işçilere karşı örgütlenmişler. Yıllardır süren uğraşlarımıza rağmen, bir atölye bile sendikalı olamamış. Patronlar İMES'e sendika sokmamak için ne hak tanımışlar, ne hukuk. Nerede bir örgütlenme olmuşsa, hep birlikte üstüne yürümüşler. 5-6 yıl önce de olsa Ünüvar örneği hepimizin aklındadır. Patronlar sırf sendika girdi diye, el birliği edip atölyeleri kapatmış, İMES'in dışına taşımışlar. Diğer işçilere “kötü” örnek olmasın diye...

Biz niye elbirliği ederek onların sömürüsüne dur demeyelim. Sorunlarımız ortak, çıkarlarımız aynı. Sorunlarımızın çözüm yolu da aynı. Tek gereken birlik olmak, örgütlü olmak. Biraz değiştirerek yazacağım şu söz herşeyi net bir şekilde anlatıyor: “İşçinin işçiden başka dostu yoktur.”

İMES'ten bir plastik işçisi
(OSB-İMES Bülteni'nin Temmuz 2003 tarihli ilk sayısından alınmıştır...)

Kölelik yasası, özelleştirmeler, kamu TİS'leri

Bunlar bizi ilgilendirmez ya da etkilemez diyen arkadaşlara birkaç şey söylemek istiyorum. Düşünceniz bir yanıyla doğru. “Çünkü İMES'te zaten köle gibi çalışıyorduk, çalışıyoruz. Üstelik kölelik yasası, 30'dan az işçi çalıştırılan işyerlerini kapsam dışı bırakıyor.” Yanlış anlamayın, bu küçük işletmelerdeki işçilerin kölelik yasasından etkilenmeyeceği anlamına gelmiyor. Sadece bu tür küçük yerlerdeki kuralları tümüyle patronların keyfine bırakıyor.

“Özelleştirilecek yerler zaten devletin, dolayısıyla da sınıf olarak patronların elinde. Sadece el değiştirmiş olacaklar. Kaldı ki biz İMES'te çalışıyoruz, özelleştirme en başta o işletmelerdeki işçileri etkiliyor. Kamu işçilerinin toplu sözleşmelerinden de zam alacak olan biz değiliz, koşulları bize göre iyi olan işçilerdir.” Eminim ki arkadaşlarımızın birçoğu bunları dile getirecektir.

Fakat düşünceniz hem eksik, hem de büyük oranda hatalı. Çünkü birincisi, işçi olmaktan ya da sınıf kardeşliğinden kaynaklı sorumluluklarınızı es geçiyorsunuz. Bu ülkede başta işçi ve emekçilerin sorunları olmak üzere, herşey biz işçileri ilgilendirir. Toplumsal ihtiyaçlar için ürettiğimiz ürünlerde bir bütün olarak işçi sınıfının emeği var. Toplumsal servetler, bizim yarattığımız artı değerlerden oluşur. Bu ürünlerin ve yarattığımız servetlerin nasıl kullanılacağı, hepimizi ilgilendirir. Bunlar biz işçileri birbirimize sıkı sıkıya bağlayan bir bağ oluşturur.

Düşüncenizdeki ikinci hatalı yön ise kölelik yasası, özelleştirmeler ve kamu TİS'lerinin bizim koşullarımızı dolaylı ya da doğrudan belirlediğini unutmaktır. Çünkü işçi sınıfının büyük işletmelerdeki örgütlü, bilinçli kesiminin çalışma koşulları bir kötüleştiğinde, bizim gibi küçük işletmelerde çalışan örgütsüz, dağınık işçilerin koşulları katbekat kötüleşir. İşsizlik ve örgütsüzlük artacağı için, patronlar bize her türlü koşulu pervasızca dayatırlar. Mesela kamu işçilerinin ücretleri ne kadar düşük tutulursa, asgari ücret de o ölçüde düşük tutulur. Keza büyük patronlara göbekten bağlı olan bizim patronlarımız, kârlarından kısmamak için bize daha çok yüklenmeye başlar. Enerji ve hammadde fiyatları artacağı için bunu yapmak zorundalar. Öte yandan un, tuz, şeker, yağ, çay, elektrik vb. gibi tüketim araçlarının fiyatları büyük patronlar tarafından dilediklerince artırılacağı için bizim açlığımız ve sefaletimiz derinleşir. Örnekleri daha fazla uzatmak gereksiz. Ya da bunları sohbetlerimize bırakalım.

Bu gerçekler orta yerde duruyorken bunlar bizi ilgilendirmez diyebilir miyiz? Bunu söylediğimiz anda kendi kuyumuzu kazmış oluruz. Dolayısıyla, hem sınıf olmaktan kaynaklı sorumluluklarımızın bir gereği olarak, hem de haklarımızı kazanıp, geliştirmek için kölelik yasasına ve özelleştirmelere karşı mücadele edelim. TİS sürecinde sıfır zam dayatılan arkadaşlarımızla sınıf dayanışmasını örelim. Sınıf taleplerimiz etrafında örgütlenerek, tepkimizi gösterelim. Eylemlere katılarak, saldırılara karşı işçi-emekçi barikatlarında yerimizi alalım.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

Sınıf bilinçli bir işçi
(OSB-İMES Bülteni'nin Temmuz 2003 tarihli ilk sayısından alınmıştır...)

Bush'un Afrika gezisi...

Kara kıta üzerine emperyalist hesaplar

Bush Ocak ayında yapmayı planladığı Afrika gezisini 7-12 Temmuz tarihleri arasında gerçekleştirdi. Carter ve Clinton'dan sonra Afrika'yı turlayan üçüncü ABD başkanı oldu. Beş gün süren bu gezi, ABD'nin ve çete başının yıpranan imajını tazelemenin yanı sıra gelecek seçimlere yatırım yapmak gibi bir amaç da taşıyor. Gezinin gerçek amaç ve hedefleri değil de "AİDS'e karşı mücadele" ve kıtada "barışın sağlanması" gibi konuların önplana çıkarılması, bu amaçla örtüşüyor.

Irak savaşına gerekçe olarak ileri sürülen iddiaların asılsızlığı ve "zaferin" ilan edildiği günden bu yana ABD'nin Irak çöllerindeki içler acısı durumu, kendi kamuoyunda dahi "aldatıldık" tartışmalarına konu olmuş, savaşa sunulan destek önemli ölçüde gerilemiş bulunuyor. ABD'nin dünya ölçüsünde ağır darbe alan imajı, genel kabul gören işgalci konumu ve Irak'ta yaşadığı hezimet, ABD'yi uluslararası destek talep etmek zorunda bırakmakla kalmadı, yanı sıra kara kıta üzerinde insanlığın yaşadığı trajediyle ne kadar da ilgili olduğunu kanıtlama ihtiyacına yöneltti.

Bu savaş kundakçısı Afrika'da barış elçiliğine soyunmuş bulunuyor. Amerika Birleşik Devletleri'nin ve başkan olarak kendisinin Afrika'ya gösterdiği ilgi, çete başı tarafından kıtadaki temel sorunların önemli ölçüde çözüleceğine kanıt sayılıyor. Ancak yaptığı konuşmada, kıtanın "özgürlük, umut, sağlık ve barış alanında emsalsiz bir gelişme" göstereceği türünden aptalca laflar etmenin dışında kıta halkının yaşadığı sorunların sözünü bile etmedi. Onun ve temsil ettiği sınıfın kıtaya olan ilgisi "Amerikalılar"ın siyasi ve ekonomik politikalarına sadık kalanları Bush yönetimi ödölsüz bırakmayacaktır" gerçeğine bağlıdır. Ayak bastığı her ülkede "Kasap Bush!", "Bush'u durdurun!" pankart ve sloganlarıyla protesto edilen Bush, Afrikalılar'ı "Afrika'nın Amerika'nın dostluğuyla özgürlük yolunda gelişip güçleneceği" mutlu haberinden de mahrum bırakmadı.

"Unutulan" kara Afrika'ya gösterilen ilginin nedeni

Irak savaşından sonra Bush'un ziyaretleriyle birlikte Afrika uluslararası gündeme oturdu. Bush'un ziyaretini 10-12 Temmuz tarihleri arasında AB'nin Mozambik'teki toplantısı izledi. Bush'un beş günlük Afrika gezisi kapsamında Güney Afrika Cumhuriyeti, Senegal, Botswana, Uganda ve Nijerya gibi ülkeler yer aldı.

Bush'un bu ülkelere yaptığı gezinin gündemi olarak öne çıkarılan "barışı sağlamak" ve "AİDS ile mücadele etmek" konuları görüntü ve aldatmadan öte bir önem taşımamaktadır. Ziyaretin daha temelli amaçları olduğu ve ABD'nin çıkarları açısından önem taşıdığı açıktır. Bush'un 2000 seçimlerinden önce "ulusal stratejik çıkarlar için önemli olmadığını" söylediği Afrika bugün ABD için "yeniden" önem teşkil eden bir kıta olma özelliği kazandıysa, bu tümüyle ABD'nin siyasi ve ekonomik politikalarıyla ilgilidir. Ziyaret edilen ülkelerden Nijerya Afrika'nın en önemli ülkesi durumunda ve ABD'nin petrol

ithalatında beşinci sırada yer alıyor. Günlük petrol üretiminin %75'ini Amerika'ya gönderiyor. Senegal de kıtanın önemli petrol üreticisi ülkelerinden biri ve ABD'nin sadık müttefiği. Uganda ise zengin elmas yataklarıyla biliniyor.

Genel olarak kıta zengin maden yataklarına sahip. Bu durum gezinin amaçlarına da ışık tutuyor. Kıtanın aynı zamanda petrol ve doğal gaz üreticisi de olması ABD için önem taşıyor. ABD uzun vadede petrol ve enerji ihtiyacını buradan karşılamayı amaçlıyor. ABD'nin 11 Eylül saldırısından önce Dick Cheney başkanlığındaki bir enerji komisyonu aracılığıyla Amerika'nın çıkarları açısından hangi bölgelerin Ortadoğu'ya alternatif oluşturabileceğini saptama yoluna gittiği iddia ediliyor. Söz konusu komisyonun yayınladığı raporda, ABD'nin Ortadoğu petrolüne olan bağımlılığını azaltmada Afrika ülkelerinin sunduğu imkanlara dikkat çekiliyor. Bu imkanları

değerlendirmek, kıtadaki etki alanını daha da büyütmek ve Fransa'nın egemenliğini sınırlamak, Amerika'nın politikaları arasında bulunuyor. Gezinin amaçlarından biri, Afrika çapında AİDS ile ilgili mücadele için Washington'un vereceğini söylediği 15 milyar dolarlık yardım. Söz konusu yardım paketi gelecek beş yıl için tasarlanıyor. Gözlemciler bu vaatlerin inandırıcı olmadığını, verilen önceki vaatlerin akıbeti üzerinden iddia ediyorlar. Söz konusu yardım vaadinin ABD'nin çok yönlü çıkarlarına sıkı sıkıya bağlı olduğu ve verilmesinin ancak Afrika ülkelerinin ABD'nin taleplerini karşılaması ölçüsünde olanaklı olabileceği kesin. AİDS'e karşı mücadele için açılan yardım paketindeki 15 milyar doların verilir verilmeyeceği daha belli bile değilken ve bunun öncelikle ABD

Kongresi'nde onaylanması durumunda mümkün olabileceği açıkken, Bush daha şimdiden bunun tarihteki en büyük sağlık projesi olduğunu açıkladı ve bununla gurur duyduğunu dile getirdi.

Bush'un Afrika gezisi ve ABD'nin Afrika politikası belirtilen amaçlar çerçevesindedir. ABD Afrika kıtasına Fransa'yı geriletmek amacıyla daha da artan bir ilgi gösterecektir. Aynı ilginin emperyalist çıkarları gereği Avrupa Birliği tarafından da gösterildiği açıktır ve yeni adımlar atılmaktadır. 10-12 Temmuz tarihleri arasında 40 Afrika liderinin katıldığı Mozambik'teki toplantı, Avrupalı emperyalistlerin kıtaya dönük yeni politikalarının gereğidir. AB'nin "Afrika ile diyalogun daha da yoğunlaşması ve mevcut ikili anlaşmaların geliştirilmesi" çabaları ile ABD'nin kıtaya ilişkin çabaları, Afrika'nın iki emperyalist güç arasında bir kapışma alanı olacağına işaret etmektedir.

Köln'de sosyal saldırılara karşı yürüyüş

Almanya'da SPD-Yeşiller koalisyonu, "reform" adı altında gündeme getirdiği saldırı paketleriyle, sosyal hakları gaspetmeye devam ediyor. Hükümet emeklilik hakkı, işsizlik parası, 8 saatlik işgünü, iş güvencesi gibi işçi sınıfının yüzyıllık kazanımı temel haklarına saldırırken, belediyeler de bu konuda üzerlerine düşeni fazlasıyla yapıyorlar. Sosyal hizmetleri kısmada konusunda en pervasız davrananlardan biri de Köln belediyesi.

Yıllardır izlenen ekonomik politikalar ve yolsuzluklarla kasası boşaltılan belediye, bunun faturasını kent emekçilerine ödetmeye çalışıyor. Halka açık kütüphaneler, müzeler, tiyatrolar, yüzme havuzları, spor saha ve salonları, çocuk parkları, gençlik merkezleri, kadın dayanışma ve bakım evleri vb. sosyal kuruluşların bazıları kapatılmak isteniyor, kapatılmayanların ödeneklerinde ise önemli oranda kısıtlamalara gidiliyor. Göçmenlere yönelik çalışma yapan merkezlerin ödeneklerinde %100'e varan

kısıtlamalar yapmak, devlet hastanelerini özelleştirilmek, ulaşımdaya faydalanılan indirimleri kaldırmak istiyorlar, vb.

12 Temmuz günü bu saldırılara karşı Köln'de bir yürüyüş ve miting gerçekleştirildi. Değişik sol parti ve kitle örgütlerinden oluşan Köln Sosyal Forumu tarafından düzenlenen eyleme 2 bini aşkın bir kitle katıldı. Eylem bir mitingle başladı. Tertip komitesi adına çeşitli konuşmalar yapıldı. Konuşmalarda; saldırıların gerekçesi yapılan belediye kasalarının boşalması ve krizin sebebi emekçiler değil, aksine başta siyasal iktidar olmak üzere, belediye yönetimleri ve onların izlediği politikalar ve onların yolsuzluklarıdır; bize dayatılan bu faturaları kabul etmiyoruz ve sosyal hak gasplarına karşı mücadele edeceğiz denildi. Eylem uzun bir yürüyüşten sonra başlangıç yerinde yapılan kısa bir mitingle sona erdi.

Bir-Kar olarak eylemde yer alarak sosyal saldırılarla ilgili bildirimizi dağıttık.

Bir-Kar/Köln

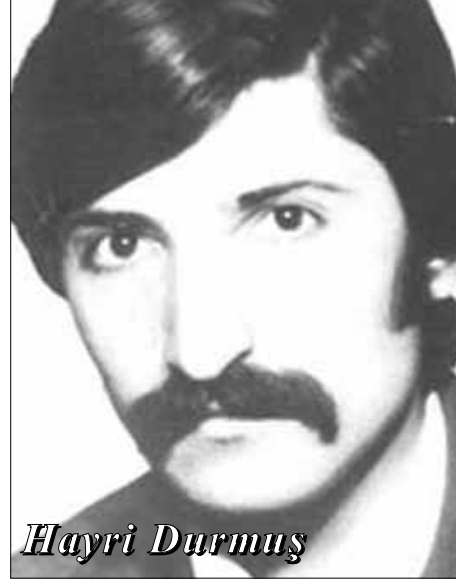
14 Temmuz Büyük ölüm Orucu Direnişi ve “Cumhuriyetin temel ilkelerine katılım” üzerine...

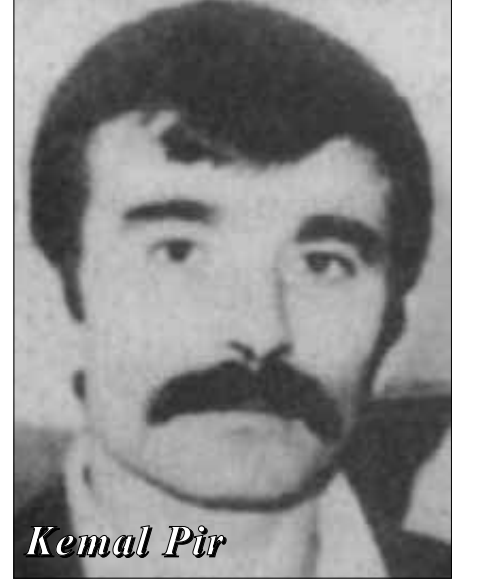
Akif Yılmaz

Ali Çiçek

Hayri Durmuş

Kemal Pir

21 yıl önce bugün Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi tarihinde bir kilometre taşı dikildi: 14 Temmuz Büyük Ölüm Orucu Direnişi!

Direnin önderlerinden M. Hayri DURMUŞ, bu tarihsel kararı günler öncesinde kafasında tasarlamıştı; neler söyleyecekti, hangi mesajı verecekti, tarihe hangi notu düşecekti, bunların tümünü tek tek sıralamıştı, ayrıntılarını belirlemişti...

TC'nin ne yapmak istediği çok açıktı; bu, günlük olarak ve her uygulamada somutlaşıyordu, hem de tartışmaya yer bırakmayacak bir biçimde: Ulusal kurtuluş düşüncesi, mücadelesi ve umudu yok edilmek isteniyordu. Bunun için her yol, yöntem, araç mübah görülüyordu. Ulusal inkar ve imha siyaseti devrimci tutsakların şahsında başarıya götürülmek isteniyordu. Buna karşı ayları bulan bir direniş sergilenmiş, mahkeme kürsüleri devrimci değerler ve umudun savunulduğu birer platform haline getirilmeye çalışılmıştı. Ama bunlar yetmiyordu. Sömürgeci faşist rejim “dışarıda” kazandığı başarıyı “içeride” taçlandırmak istiyordu. Bu amaçla Osmanlı ve TC'nin tüm baskı, sindirme ve teslim alma deneyimlerini dar bir alanda ve kısa bir sürede tutsaklar üzerinde yoğunlaştırıyor, tutsakları davalarına, geçmişlerine, kimliklerine ve geleceklere ihanet ettirmeye çalışıyordu. Bunu günün her anında derinden yaşamak mümkündü.

Yaşamın her anının ve her alanının işkence konusu yapılmasının nedeni de işte buydu. Yoksa günlük olarak yaşatılan vahşet boyutlarındaki işkence, salt sadist ruhlu birkaç subayın kendini tatmin etmesi olarak, ya da salt bir öç alma hareketi olarak değerlendirilemezdi. Dayatılan bir Cumhuriyet politikasıydı ve kısa sürede sonuç alınmak isteniyordu. Bu politika, teslim alma ve ihanet politikasıydı. Dolayısıyla bu politikanın karşısına devrimci bir politikayla kararlı bir biçimde çıkıldığında sonuç alınabilirdi. Yoksa gününbirlik tepkilerle, günü kurtarmaya dönük yaklaşımlarla köklü bir devlet politikası alt edilemezdi. Devrimci bir politika sömürgeciliği cepheden hedefleyen, bağımsızlık, özgürlük ve onur ilkelerini esas alan bir politika demekti. Kırıntı dileyen, af edilmeyi merkezine koyan bir yaklaşım bırakalım devrimci yurtsever bir politika olmayı, ancak teslimiyet ve ihanetle tanımlanacak bir yaklaşımdı. Bu, bir savaştı, farklı bir mekanda ve farklı araçlarla süren bir savaş, aynı zamanda karşıt ideolojik-politik çizgilerin ölümüne bir savaşıydı.

Kim kazanacaktı?

Can alıcı soru buydu?

Tutsakların idealleri, inançları, umutları, onurları ve iradeleri vardı. Düşmanın ise sınırsız zulüm araçları ve gücü... Bu kadar korkunç düzeydeki güç dengesizliğini aşmak, devrimci iradeyi zafere taşımak mümkündü. Bunun için sonuna kadar gitmek, amaçta ısrar, devrimci kimlik ve onurda ödünsüz bir duruş, tarihsel sorumluluk bilinciyle inanç ve fedakarlığın beslediği devrimci iradeye yüklenmek kaçınılmazdı. Başarı mümkündü, en azından başarıya giden onurlu yolun, kimlikli duruşun yolunu göstermek gerekiyordu, tarihsel sorumluluk bunu gerektiriyordu. Bu adım atılmıyordu, bu uğurda ölüm, yenilgi değil, tarihe bir not düşmenin, en zor ve umutsuz gibi görünen koşullarda bile kimlikli ve davaya bağlı duruş tavrını sergilemenin soylu bir örneğiydi. Bunları bir kez daha düşündü, tarihe adım atmanın tam zamanıydı.

Hayri, son kez bu düşünceleri kafasında geçirdi, elini kaldırdı. Duruşma hakimi oralı bile olmadı. Israr etti. Sonunda hakim söz hakkını vermek zorunda kaldı.

Yerinden doğruldu, üstünü düzeltti, bir adım attı, ikincisi, üçüncüsü ve diğerleri birbirini izledi. Ağır ağır, sözcüklerini tane tane seçerek, vurgularına özen göstererek konuştu. Sömürgeci sistemin 12 Eylül karanlık durağını ve Kürt politikasını, üzerimizde uygulanmak istenen ulusal imha oyununu bir bir anlattı. Savunmanın önemini vurguladı. Tarihe, güne, halka, yoldaşlarına ve geleceğe konuşuyordu. Devrimci ve sosyalizme inancını vurguladı. Kendi özeleştirisini büyük bir yüreklilik ve alçakgönüllülükle verdi. “Düşüncemiz doğru, ideolojimiz ve programımız doğru, ama bu doğruluk kendi başına yetmez. Bunların gerçekleşmesi için devrimci savaş, silahlı mücadele kaçınılmazdır. Devrimci savaşı düşünmeyen, geliştirmeyen hiçbir hareket ve eğilimin ülkemizde başarılı olması mümkün değildir.” Diğer noktaların yanı sıra buna özel bir önem verdi, özel olarak vurguladı. Bu, sadece gerçekliğin hatırlatılması değildi, her türlü reformist ve teslimiyetçi düşünce ve eğilime kesin bir darbe vurma kararlılığı idi. “Teslimiyet İhanete, Direniş Zafere Götürür!” ilkesinin yaşamın kendisi içinde kaç kez doğrulandığına bizzat tanık olmamış mıydı? O halde tarihi anda herkesin kafasını bir kez daha aydınlatmayı, ham hayallerden uzaklaştırmayı, doğru ve kazandıran yolu vurgulayarak göstermeyi tarihsel bir görev bildi. Kendini borçlu hissediyordu, borcunu kısmen de olsa bir de böyle ödemeyi düşünüyordu...

Mehmet Hayri DURMUŞ yoldaşımız, tarihi

konuşmasını

yaptı, büyük bir iç huzuru ve sevinçle yerine döndü, yüzünde bahar çiçekleri açıyordu, düşler ülkesinin bütün güzellikleri yüz hatlarında belirmiş davet ediyordu. Kemal PİR, Ali ÇİÇEK ve başka arkadaşlar hemen bu davetin gereklerini yerine getirdiler, o gün Akif YILMAZ ve başka bir arkadaş zindanda bu tarihi yürüyüşe katıldılar...

Başarmıştı, Hayri beş yoldaşıyla başarmıştı. Ulusal imhayı, devrimi tasfiye planları o anda yenilgiye uğratmış, büyük zaferi o anda kazanmıştı. Bu, bir kilometre taşıydı, ardından nice kilometre taşları dikildi... Ve bugüne geldik...

Yine ufuklar karartılmak isteniyor, kurtuluşun temel yolu konusunda kuşuklar yaratılmak, bütün güzelliklerimiz ve değerlerimizle birlikte tarihimiz, geleceğimiz karanlıklar ülkesinin dibine gömülmek isteniyor...

Ama Mazlumlar'ın, Hayriler'in, Kemaller'in, Akifler'in, Aliler'in, Dörtler'in ve binlerde ifadesini bulan şehitler ordusunun öğrencileri ve izleyicileri buna izin vermeyecek, 14 Temmuz'un özünü zafere taşıyacaklardır...

14 Temmuz, ulusal imhaya karşı tarihsel bir barikat, özgürlüğe ve zafere bir çağrıdır...

Devrim yolunda yılmadan, yorulmadan yürüme kararlılığıdır.

Günün gerçekleri çok net gösteriyor ki, bugün her zamankinden daha fazla 14 Temmuz ruhuna, Mazlumlar'ın, Hayriler'in, Kemaller'in devrim kararlılığına, feda ruhuna, amaca kilitlenme düzeyine ihtiyacımız var...

14 Temmuz'un üzerinden 21 yıl geçti, az değil, neredeyse çeyrek yüzyıllık bir zaman. Bu 21 yıla neler sığmadı ki? Bu koca 21 yıl, sayısız direnişe, değere, kahramanlığa ve tarihimizin en büyük ihanetlerine tanık oldu... 21 yıl sonra başka bir “zindan”da bir davet dillendiriliyor.

TC, teslimiyet ve ihanet sürecini yeni bir aşamaya getirmek istiyor. Adını da “Topluma Kazandırma Yasası” koyuyor. Bununla yetinmiyor. “Dışarıda” saldırılarını yoğunlaştırıyor, Kürtler'in bugüne kadar yarattıkları değerleri kökünden kazımayı planlıyor. Bu plan aslında dört yılı aşkın bir süredir epey yol aldı, ama onlar da çok iyi biliyorlar ki daha öncesi bir yana temelinde 14 Temmuz direnişinin özü olan son çeyrek yüzyılın devrimci yurtsever kazanımlarını kısa sürede

tasfiye etmek mümkün değildir. Bu, pratikte de kanıtlanmıştır. İdeolojik ve politik teslimiyeti kitlesel bir resmi geçide dönüştürmek, onursuzluğu utanç verici bir yaşam çizgisi olarak egemen kılmak için yeni bir Pişmanlık Yasası’ndan daha iyisini bulamadılar. KADEK bunu bir savaş ilanı olarak değerlendiriyor. Peki sormak gerekir, TC Kürtler’e ne zaman ateşkes ilan etti, Kürt imha savaşı ne zaman durdu?

21 yıl sonra İmralı’da dillendirilen çağrıda şöyle deniliyor:

“Şimdi mesajıma geliyorum. Artık dananın kuyruğu kopacak diyorum. Beş yıldır savaş mı barış mı diye tartışıyoruz. Beş yıldır nasıl sabrettiğimi biliyorsunuz. İdamı mesele etmedim. Türkler ve Kürtler üzerine oynanan bir oyun vardı. Bu oyunu bozmak istediğim için tek taraflı olarak bu tavrı geliştirdim. Suriye’de başladım, İtalya ve İmralı’da geliştirdim bu tavrımı. Bu oyunu bozmaya çalıştım. Kendi inisiyatifimle bu süreci başlattım. Rica ettim, PKK de uydu. Sınurların dışına çıkıldı. Büyük fedakarlık ile ateşkes bugüne kadar sürdürüldü. Neyi bekledik? Devletin de bazı adımlar atmasını bekledik. Aslında geçen hükümet döneminde Ecevit bazı şeyler yapmak istiyordu, MHP engelledi. AKP iktidar değilim diyor ama bana göre Kürtler’i satarak durumunu kurtarmak istiyor. Orduya, PKK’ye istediğini yap, buna karşı bana dokunma diyor. Bunun üzerinden kendini konumlandırıyor. Bu hafta içinde yeni bir mektup yazacağım. Bu konu ile ilgili son önerilerimi söyleyeceğim. Haftaya daha iyi verebilirim ama şimdi kısaca size içeriğini vereceğim. Bu mevcut yasal tartışmalarla bu olmaz. KADEK yönetimini dışarıda bırakıp gelin teslim olun demek dürüst olmaz. Bu cümleyi daha önce de söylemiştim. ‘Başı dağda kurda kuşa yem ederek, gövdeyi de biz yeriz’ mantığıyla hiçbir yere varılmaz. Bu faşist ve imhacı bir yaklaşımdır. Bu sorunu çözmez. Bu bir uyarıdır, bu yaklaşım savaşa çağrıdır.

“Yani KADEK yönetimi ayrı diğerleri ayrı demek, savaşın trmandırmadır. Bu son görüşmemiz de olabilir. Bundan sonra gelmeyeabilirsiniz, hiç getirmeyebilirler sizi. Bu şu demektir, kuşatma geneldir. Tasfiye sürecidir. Ölüm demiyorum, tasfiye ve bitirme süreci demektir. Ben dahil herkes imhayla karşı karşıyadır demektir. Benim umudum tersinin gelişmesidir. Daha olumlu da olabilir. Daha da daraltılırsam bu ölümün bir biçimidir. Çürütmeyi herkese dayatmaktır. Bundan sonraki haftalarda bu daha iyi belli olur. Aylar demiyorum, haftalar diyorum. Buraya gelemezseniz ve operasyonlar da sürerse bu bir savaş çağrısıdır. Halk da kendi durumunu değerlendirir, artık kendi önlemlerini alırlar.” (25 Haziran Tarihli Avukat Görüşme Notlarından...)

Dikkatli bir okuyucu hemen anlayacaktır ki, Öcalan, Pişmanlık Yasası’nın kendisine ve özüne karşı değil. Karşı olduğu kendisinin ve KADEK yöneticilerinin yasa kapsamının dışında tutulmasıdır. Aşağıda yapacağımız ikinci aktarmada da görüleceği gibi, Öcalan, çok daha kapsamlı bir ideolojik ve politik teslimiyeti, pişmanlığı ve tasfiyeyi öngörüyor ve devlete bir “yol haritası” olarak sunuyor. Günlerdir “Pişman değiliz, Apocuyuz” diye bağırانlar bir kez daha bu sözleri okusunlar ve önerilen ideolojik pişmanlığın ne kadar daha derin olduğunu görmekte zorlanmayacaklardır. “Yol haritası” olarak sunulan ideolojik ve politik pişmanlığı çarpıcı olarak ortaya koyan sözler şunlardır:

“Ben de yeni bir mektup yazacağım. Son önerilerimi ileteceğim. Her şeyden önce bu bir af yasası değil, yeni bir yol haritasıdır. Nasıl ki İsrail-Filistin için yol haritası varsa, bizim için de barış ve demokratik çözümün yol haritasıdır. Ana öğelerini veriyorum. Devlet dağda silahlı adam bırakmak istemiyorsa, daha önce belirttim cumhuriyetin demokratik temel niteliklerine katılmaya hazırız.

Devlette cumhuriyetin temel niteliklerine katılmaya gelenlere yolu açmalıdır. Bunlar kimdir diyorlarsa, bunlar da cumhuriyetin temel niteliklerine katılmaya karar verenlerdir. Cumhuriyetin temel niteliklerine candan, katılım kararı verenlerdir. Cumhuriyetin temel niteliklerine katılmaya karar vermeyenler bizi ilgilendirmez. Bu PKK’nin içinde de olabilir, dışarıda kalan sol örgütler de olabilir, bizi ilgilendirmez. Ama cumhuriyetin temel niteliklerine katılmayı isteyenlere de devlet yasal-politik yollarını açmak zorundadır. Pratikte hükümet bunun sorumluluğunu üstlenmelidir. Erdoğan çıkıp, ‘KADEK adı altındaki Kürt isyancılar, cumhuriyetin demokratik niteliklerine katılmaya geliyorlar. Bu onurlu bir davranıştır. Biz de bunun yasal-politik yollarını hazırlıyoruz’ demelidir. Geriye teknik kalıyor. Teknik olarak da ABD mi AB mi arabulucu olur, yoksa bunlara gerek duymadan baş başa mı yapıyoruz, netleştirilmelidir. Bunları medyada yoğun tartışıp, kamuoyu hazırlanmalıdır. Birbirimize güven verirse, çözüm gelişir. Silahlı adamlar nasıl gelecek diye sorulursa, bu yasalar ilan edilecek, kamuoyu buna hazırlanacak. Hem Kürt hem de Türk kamuoyu hazırlanır. Bu medyada bol bol işlenir. Benim çıkışma kamuoyu hazır değil diyorlarsa, sürgün formülü de olur. Nasıl Arafat için Tunus’a sürgüne gönderelim diyorlarsa bizim için de bu olabilir. Ben dahil PKK yönetimi bu fedakarlığı da yapabiliriz.

“Eğer Türkiye kamuoyu bizi ve KADEK yönetimini kabul etmezse, biz gönüllü olarak geçici bir süre için ABD ve NATO’nun güvencesinde bir sürgüne razıyız. Geriye silahlı adamların adım adım gelmesi kalıyor. Cezaevindekiler çıkarılır. Bir, cezaevinden 500 kişi çıkar, bir, dağdan 500 kişi gelir. Böyle adım adım gelişir. Bu süreci 2005’e kadar yol haritası olarak ilan ediyorum. Bir yol haritası 2005 yılına kadar AB süreci için de tartışılıyor. Türkiye’de kısmi var olan demokratik yasaların Kürtler’e uygulanması da çok önemlidir, ona da bakacağız. Ayrıca bir iki şey daha ekleyeceğim. Köylülerin köye dönüşü sağlanır. Koruculuk kaldırılır. GAP projesi içerisinde ekonomik tedbirler alınır. Gelip sürece katılanlara bu proje içerisinde imkan sunulur. Bu projenin ekonomik boyutu olur. Bu söylediklerimi bu hafta yayına yetiştirmeyebilirsiniz. Merkeze yollarsınız. Önümüzdeki hafta yayınlanabilir. DEHAP’a da verirsiniz. Hani Tuncer arabulucu olmak istiyor ya. Olabilir. Hemen kolları sıvar, AKP ve devletle görüşmeye çalışırlar. Bunları siz de bol bol tartışın. Bunları devlete de yazacağım. İki aya kadar hükümet bunları yapmak isterse bu barış demektir. Eğer bu

gelişmezse, saldırılar olursa, buraya gelmezseniz bu savaş demektir. Savaş gündeme gelir. Bu benim tercihim değil. Benden de bir şey beklemeyin. Savaş ve barış konusunu kimse benim omzuma yüklemesin. Demokratik eylemler mi, savaş mı, kendileri karar verirler.” (25 Haziran Tarihli Avukat Görüşme Notlarından...)

Her şey çok açık değil mi? “Cumhuriyetin temel nitelikleri” nedir? “Cumhuriyetin temel niteliklerine katılmaya hazırız” sözlerinin anlamı nedir?

14 Temmuz 1982’de Diyarbakır zindanlarından dayatılan Cumhuriyetin temel nitelikleri değil miydi? Buna karşı Mazlum, Hayri, Kemal, Akif, Ali ve Dörtler, onların öndeliğinde PKK’li tutsaklar ne yaptı? Cumhuriyetin temel niteliklerine “candan” katılım için 12 Eylül Cuntası’na “Yol haritası” mı sundular, yoksa devrimci kimliklerinde, devrimci nitelik ve ideallerinde ısrar ederek ölümüne mi direndiler? Sorular uzatılabilir, ama bu soruların kendisi bile “abesle iştigal” etmekten başka bir şey değil. Çünkü her şey çok açık!

Bir de savaştan söz ediyorlar, “savaşırsız ha” çığırtkanlığını yapmaktan geri durmuyorlar. Peki niçin savaşırsınız, savaş amacınız, savaş stratejiniz ne? Bunları niye açıklamıyorsunuz? Birkaç kırıntı ve ideolojik pişmanlık, yani “Cumhuriyetin temel niteliklerine candan katılım” karşılığında af dilenciliğinden başka bir amacınız var mı? Öcalan’ın önerdiği ‘Yol haritası” zamana yayılmış Cumhuriyetin sindire sindire gerçekleştireceği “Topluma Kazandırma Yasası” değilse nedir? Hatta bu “Yol haritası”, “Topluma Kazandırma Yasası”nın çok daha kötü bir versiyonu değilse nedir?

Evet, dayatılan yine 21 yıl önce olduğu gibi teslimiyet ve ihanettir. Ama buna verilen karşılık direniş değil, 14 Temmuz ruhu değil, “Cumhuriyetin temel ilkelerine candan katılım” denilen ve “Yol haritası” olarak adlandırılan, dört yılı aşkın bir süredir sürdürülen İmralı teslimiyet, ihanet ve tasfiyeciliğinin final aşamasıdır!

Elbette buna karşı duracak, 14 Temmuz direnişçiliğini yeni koşullarda bayrak edinen devrimciler var ve onlar sorumluluklarının bilinciyle davranacaklar ve direnişçiliği yeniden yaşam seçeneği haline getirecekleridir...

Yaşasın 14 Temmuz Direnişçiliği!...

Hayri DURMUŞ, Kemal PİR, Akif YILMAZ ve Ali ÇİÇEK yoldaşlar ölümsüzdür!..

Kahrolsun teslimiyet, ihanet ve tasfiyecilik!

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları

Adana BDSP çalışmalarından...

Burjvazinin uşağı AKP hükümeti işçi ve emekçilere karşı saldırılarını bir bir hayata geçiriyor. İşçi sınıfının bedel ödeyerek kazandığı tüm haklar kölelik yasasıyla ellerinden alınıyor. İşçi sınıfı satıcıları hain sendika bürokratları her zamanki gibi ihanet içindeler. Diğer bir saldırı olan özelleştirmeler ise şimdilik birkaç işletmenin satılmasıyla sürüyor. Peki işçi sınıfının bu saldırıları püskürtmesinin olanakları yok mu?

İşçi sınıfı devrimci mücadele perspektifi doğrultusunda örgütlenerek bu saldırılara karşı durabilir. Biz sınıf devrimcileri, bu saldırıların püskürtülebilmesi için örgütlü-birleşik mücadeleye çağrı yapan “Kölelik yasasına ve özelleştirmelere karşı genel grev genel direniş!” başlıklı bildirilerimizi birçok fabrikada dağıttık. “Kölelik yasası iptal edilsin!”, “Özelleştirmeler durdurulsun!”, “Herkes iş, tüm çalışanlara işgüvencesi!”, “7 saatlik işgünü, 35 saatlik iş haftası!” ve “Kesintisiz 2 günlük hafta tatili!” talep

ve şiarların yazılı olduğu afişlerimizi Şakırpaşa, Yurt Mahallesi, Dumlupınar, Meydan, E-5 yolu ve fabrika önlerindeki bilbordlara ve küçük sanayi bölgesine yaygın bir şekilde yaptık. Küçük sanayi bölgesinde afişlerimiz ilgiyle karşılandı. Bu afişlerimizin ne işe yaradığını soran bir işçiyle sohbet ettik. Daha sonra başka bir işçi sohbet ettiğimiz işçiye aynı soruyu sorunca, o da, “hani biz cumartesi günleri de çalışıyoruz ya, artık çalışmayacağız, bunlar bunun için” cevabını verdi.

Ayrıca 2 Temmuz Sivas katliamıyla ilgili Dumlupınar, Meydan ve Şakırpaşa semtlerine yaygın bir şekilde BDSP kuşlarımızı yaptık. İşçi ve emekçilerin yaşadığı mahallelere düzenli olarak gazetemizle gidiyoruz. Birçok insanla tanışıyor, sohbet etme fırsatı yakalıyoruz.

Komünistler olarak, işçi ve emekçileri kuşatarak onları devrimci sınıf mücadelesine kazanma çabasını kararlılıkla sürdüreceğiz.

BDSP çalışanları/Adana

GATS ya da “kâr ve daha fazla kâr”

Neo-liberal politikaların birinci hedefi, sermayenin serbest dolaşımının önündeki tüm engellerin kaldırılıp sınırsız sömürü olanaklarının yaratılmasıdır. Bu yöndeki çalışmalar 1970’li yıllardaki gelişmelere paralel olarak başladı. Neo-liberalizmin yalnızca bir hedefi vardır. Liberalizasyon ve “kâr ve daha fazla kâr”. Bunun için tüm dünya tek pazar haline getirilmek istenmektedir. Bu politikaları hayata geçirmek için İMF, DB ve DTÖ gibi uluslararası emperyalist oluşumlar kullanılmaktadır.

Türkiye’de bu süreç 24 Ocak Kararları ile başladı. 12 Eylül darbesiyle gerekli atmosfer yaratıldı. OECD üzerinden çok gizli olarak yürütülen MAİ (Çok Taraflı Yatırım Anlaşması) MİGA (Çok Taraflı Yatırımları Garantileme Anlaşması) ve Dünya Ticareti Örgütü (WTO) tarafından yürütülen GATS (Hizmet Ticareti Genel Anlaşması) dünya çapında 26 Mart 1995’te resmen kabul edildi. Türkiye DTÖ’ye üyeliği ile birlikte GATS yükümlülüğünü resmen kabul etti.

GATS ile Türkiye hangi taahhütlerde bulundu?

Birçok kamu hizmeti serbest piyasa ticaretine açılacak. Bunun için kamusal alanlar tasfiye edilecek; KİT’ler özelleştirilecek; devlet her türlü hizmet alanından elini geri çekecek; bu alanların uluslararası tekellere terk edilmesinin yasal olanakları sağlanacak.

GATS ile Türkiye’nin piyasa ve rekabetin acımasız ellerine bırakmayı taahhüt ettiği hizmet sektörleri şunlardır:

- 1) Uzmanlık gerektiren mesleki hizmetler; bilgisayar vb.
- 2) Haberleşme hizmetleri; posta hizmeti, telekomünikasyon vb.
- 3) Mütaahhitlik, mimarlık, mühendislik
- 4) Eğitim (ilk, orta, yüksek öğretim)
- 5) Çevre hizmetleri (çevre temizliği, su, kanalizasyon vb. altyapı hizmetleri)
- 6) Mali hizmetler, bankacılık, sigorta, sosyal güvenlik hizmetleri
- 7) Turizm
- 8) Sağlık
- 9) Ulaşım (deniz, hava, kara, demiryolu)
- 10) Kültür
- 11) Sportif hizmet ve ürünleri

Türkiye tüm hizmet alanlarının %46,6’sını taahhüt etmiştir. Gelişmekte olan diğer ülkelerde bu oran ortalama %18’dir. GATS anlaşmasına göre, anlaşmayı kabul eden ülkeler taahhüt edilenlerden geri dönememektedir.

Uluslararası tekeller, İMF ve Dünya Bankası aracılığıyla, borç kışkacına aldığı ülkelere GATS ve diğer anlaşmaların (MAİ, MİGA) içeriğine uygun yasaları çıkarması için baskı yapmaktadır. Bu nedenle Türkiye ve İMF arasında stand-by anlaşmaları imzalandı. İMF üçer aylık denetlemeler yapıyor. Niyet mektuplarındaki hedefler tutarsa, kredi veriyor. Bu krediler yalnızca “özelleştirmeleri hızlandırma” ve “uyum yasalarını” çıkartma koşuluyla kullanılabiliyor.

İMF’nin Türkiye’den istedikleri:

- a) Kamu çalışanlarının maaşlarının düşük tutulması
- b) Personel alımlarının sınırlandırılması
- c) Kamusal alanın tasfiyesinin hızlandırılması
- d) Sözleşmeli personel uygulamasına geçilmesi
- e) Ücretsiz, mesai fazlası çalışmanın özendirilmesi
- f) Uygun yasalarının hızla çıkarılması
- g) MİGA ile taahhüt edilen yasal düzenlemelerin yapılması (Tahkim Yasası vb.)

Türkiye’nin anlaşmalardan beri tutturduğu hedefler

- * 15 günde 15 yasa (Derviş yasaları)
 - * Tarım ve bankaların tasfiyesi
 - * Norm kadro ile kadrolarda sınırlama, kadro iptali
 - * Yüzlerce kamu kuruluşunun özelleştirilmesi
 - * Sınavla personel alımı (KPSS-DMS)
 - * Maaşların düşük tutulması
 - * Zorunlu olarak ödenen ek ücretlerin kaldırılması
 - * 1475 sayılı kölelik yasasının çıkarılması
- Bütün bu saldırılara “ülkenin girdiği krizden kurtulması için kaynak yaratma” yalanı eşlik etti. Özelleştirme propagandası yapıldı. Özelleştirilmesi hedeflenen sektörler batırıldı, zarar ettirildi veya zarar ediyor yalanları yaygın olarak burjuva medya tarafından kullanıldı. İlk özelleştirme hamlesinden elde edilen gelir 8 milyardı. Oysa özelleştirme için harcanan para 8.5 milyarı buluyordu. Amacın kaynak yaratmak olmadığı çok kısa sürede görüldü. Asıl amacın sermayeye yeni talan alanları açmak olduğu artık herkesçe biliniyor.

Bir diğer yalan “kamu alanında tasarruf yapmak”tır. Çünkü 2002 yılı bütçesinin %58’i silahlanma ve batık bankaların kurtarılmasına, %22’si faize harcanmıştır. Bu oran gösteriyor ki, borç, faiz ve savaş bütçesinden herhangi bir tasarruf söz konusu değil. AB ülkelerinde kamu harcamaları bütçenin %42’sini oluştururken bu oran Türkiye’de %20’dir. Ülkemizde 15 milyon işsizinin nedenlerinden biri de insana, üretime (sağlığa, eğitime vb.) ayrılan bütçenin düşüklüğüdür. Bugün ülkemizde tasarruf sadece ücretlilerden (işçi-emekçilerden)

yapılmaktadır. İnsan sağlığı üzerinden tasarruf herşeyden önce bir insanlık suçudur.

Yukarıda kısaca özetlenenler sermaye devletinin biz çalışanlara yönelik saldırılarının sadece bir kısmıdır. Fakat bunlar bile saldırının kapsamını göstermektedir. İşçi ve emekçilerin yaşamını cehenneme çeviren bu saldırı paketlerinin uygulanabilmesi için bir taraftan da devlet terörü uygulanmaktadır. Yani ekonomik, sosyal, siyasal, ideolojik alanlarda yürütülen bir savaştır bu. Kamu emekçisi, kamu işçisi, taşeron, kadrolu-kadrosuz işçi, işsiz, aydın, demokrat, sendikalı-sendikasız hiçbir ayırım yapmaksızın işçi sınıfı ve tüm emekçileri hedef alan bir saldırdır. Saldırılarında sermayeyi daha da pervasızlaştıran ise, sınıfın örgütsüz oluşu, dağınık davranması, örgütlü kesimlerin sessizliği, sınıf dayanışmasının eksikliği, sınıf örgütlenmelerinin tepelerine oturmuş uzlaşmacı, reformist ihanetçi sendikal yönetimlerdir. Tabii ki öncü işçi ve emekçilerin taban örgütlenmeleri yaratmamaları en önemli etkindir. Oysa bu saldırıları püskürtmenin ve insanca bir yaşam yaratmanın tek yolu bir sınıf gibi davranmaktan, sınıf mücadelesini yükseltmekten, sınıf dayanışmasını örmekten geçiyor.

Bu sessizlik devam ettiği sürece saldırıların ardı arkası kesilmeyecek, yılların mücadelesiyle kazanılmış tüm haklar geri alınacaktır. Sermayenin bu konuda bir hayli yol aldığı söylenebilir. Bugün işimizden-aşımızdan oluyoruz, sessizliğimizi sürdürürsek onurumuzdan da olacağız.

Birleşelim, direnelim, kazanalım!

Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!

Bir sağlık emekçisi/İzmir

İşçi-emekçi eylemlerinden...

* Özelleştirme kapsamındaki TEKEL fabrikalarında örgütlü Tek Gıda-İş Sendikası’nın merkezi bir kararla TEKEL işletmelerindeki eylemleri bir ay süreyle askıya alması üzerine, İzmir TEKEL Şarap Fabrikası işçileri 10 Temmuz’da Tek Gıda-İş Sendikası İzmir merkez binasını bastılar.

Baskını gerçekleştiren işçiler, Urfa ve Antep’teki fabrikaların kapatılması gündemdeyken, TEKEL işçileri eylemlerini sürdürüyorken, TEKEL Şarap Fabrikası’nın kapatılması konuşulurken, Nevşehir ve Tekirdağ’da blok satış yapılacakken böyle bir kararın alınmış olmasına tepki gösterdiler. İşçiler, sendika yöneticilerinin res’en emeklilik çözümüne ağırlık verdiğini, bu sorun önemli olsa da acil olarak özelleştirme ve kapatmalara karşı eylemler yapılması gerektiğini söylediler. Sendika yöneticilerinin bu talebi savsaklamaya çalıştığını, Tek Gıda-İş bölge yöneticilerinin toplu genel merkeze atarak sorunu geçiştirmek istediklerini dile getirdiler.

* KESK memur maaşlarına yapılan seyyanen zammı protesto etmek için Konak Sümerbank önünde protesto eylemi yaptı. Ücret artışının belirleneceği son gün, devlet güdümlü sendikaların yaptığı eylemlerin basıncıyla, yapılmış olmak için yapılan eyleme yaklaşık 100 kamu emekçisi katıldı. Büyükşehir Belediyesi önüne kadar alkışlı ve sloganlı yapılan kısa yürüyüş sonrası yapılan

basın açıklamasında; İMF’nin direktifleri doğrultusunda yapılan bu komik zammın kamu emekçilerini giderek yoksullaştırdığı vurgulandı ve kamu emekçilerinin Ağustos ayında KESK tarafından yapılacak büyük eyleme hazırlanması gerektiği hatırlatıldı. Eylemde, “İMF defol, bu memleket bizim!”, “Sendika hakkımız, grev silahımız!”, “Onurlu yaşamak istiyoruz!” vb. sloganlar atıldı.

* Çiğli Belediyesi’nde taşeron Cafesan şirketinde çalışan işçiler, ücretlerinin ödenmemesi üzerine 12 Temmuz günü iş bırakma eylemi yaptılar. 270 işçi Belediye-İş sendikasında örgütlü ve işçi başına alacakları miktar yaklaşık 4 milyar.

SY Kızıl Bayrak/İzmir

İHD’den tek tip dayatmasına karşı eylem

F tipi cezaevlerinden sonra L tipi ve yüksek güvenlikli D tipi adı verilen yeni işkence merkezlerinin inşaatları tamamlanmak üzere. Tek tip elbise uygulamasının yürürlüğe konulmasını protesto etmek için İHD İzmir Şubesi tarafından Konak Sümerbank önünde, 11 Temmuz günü bir basın açıklaması yapıldı. Eylemde “İçerde dışarda hücreleri parçala!”, “Tek tip elbiseye hayır!”, “Hücre ölümdür, istemiyoruz!”, “Devrimci tutsaklar yalnız değildir!” vb. sloganlar atıldı. (SY Kızıl Bayrak/İzmir)

“Yalancının mumu...”

Savaşı göze alan yalanı da göze alır; dünya tarihi bu deyişi doğrulayan savaşların da tarihi aynı zamanda... Ancak, Irak’a savaş açmaya karar veren Washington’daki lobinin bunun için göze aldığı yalanların haddi hesabı yok. İngiliz Independent gazetesi **dün** ilk 10’unu aktardığım tam 20 ‘yalanı’ birbiri ardına **sıralıyor**... Onları okurken fark ettim; George Bush, “Hayır, yalan söylemedim” dedikten sonra bile doğruları çarpıtmaya devam ediyor...

Dün okuduğunuz ilk 10 yalanı bir kez daha hatırlayalım: 1. 11 Eylül olaylarının sorumlusu Irak’tı. 2. Irak ile el-Kaide arasında irtibat var. 3. Nükleer silâh imal etmek isteyen Irak Afrika’dan uranyum alma peşinde. 4. Irak nükleer silâh yapımı için uranyum tüpü bulmaya çalışıyor. 5. Irak’ın elinde Körfez Savaşı’ndan kalma kimyasal ve biyolojik silâhlar var. 6. Irak’ın elinde Kıbrıs’taki İngiliz askerlerini tehdit edebilecek menzilde kimyasal ve biyolojik silâh taşıyan 20 kadar füze var. 7. Saddam’ın elinde çiçek hastalığı yayacak imkânlar var. 8. ABD ve İngiliz iddiaları denetçiler tarafından da destekleniyor. 9. Denetçilerin önceki çalışmaları başarısız oldu. 10. Irak denetçilerin çalışmasını engelliyor.

Savaş öncesi çok iştittğimiz bu iddiaların hiçbirinin doğru olmadığını bugün daha iyi biliyoruz. Washington ile Londra, Amerikan ve İngiliz halklarını savaşa ikna edebilmek için daha başka yalanlar da söylemekten çekinmedi. Independent’in ‘yalanlar listesi’nden diğerlerini de aktarayım:

Yalan 11: Irak, elindeki kitle imha silâhlarını 45 dakika içinde devreye sokabilecek durumda. Bu iddia Irak ordusunda subay olduğu söylenen tek bir kaynağa dayanıyordu. Savaş bitti, o şahıs ortaya çıkmadı. Zaten, Tony Blair de kendi iddiasını kendisi yalanladı. Şu sözlerle: “Irak silâhlarını mayıs ayında saklamaya başladı.” Bu, silâhların 45 dakika içinde devreye sokulamaz olduğu anlamına geliyor.

Yalan 12: ‘Uyduruk dosya’. Blair, dosyanın yayınlandığı şubat ayında, Avam Kamarası’nda, “Hafta sonu yeni istihbarat da ekledik; istihbarat raporlarını yayınlamanın zorluğunu kabul edersiniz herhalde.” dedi. Hemen ardından, dosyadaki bilgilerin çoğunun kaynak gösterilmeden internetten apartıldığı anlaşıldı. Geçen ay, Blair’in basın danışmanı Alastair Campbell memurlarının apartma suçunu kabullendi, ama dosyanın gerçekleri yansıttığı iddiasını sürdürdü. Oysa, dosyada, Irak’ın iki istihbarat örgütü karıştırılmış ve birinin kurulmasından iki yıl önce (1990) yeni bir binaya taşındığı ileri sürülüyor...

Yalan 13: Savaş kısa sürecek. ABD ve İngiltere’de halkın tedirginliğini gidermek için, baskı altındaki Iraklıların işgalci güçleri sahiplenecekleri ileri sürüldü. “Her şey çok kolay olacak” denildi. Oysa öbek öbek direniş oldu, özellikle de sivil giyimli nizami olmayan güçler çarpıştı. Bir general, “Bizim savaş-oyunu oynadığımız düşmanlar bunlar değildi” diye yakındı.

Yalan 14: Ümm Kasr. Irak’ın en güneydeki kentinin, Anglo-Amerikan güçleri tarafından alınmadan önce, hem de birkaç kez, düştüğü ilân edildi.

Yalan 15: Basra isyanı. Irak’ın ikinci en büyük kenti Basra’nın Şii halkının baskıcı yönetime karşı isyan bayrağı açtığı günler boyu tekrarlandı; bir Irak zıhlı tugayının teslim olduğu da... Bunlar doğru değildi.

Yalan 16: Er Jessica Lynch’in ‘kurtarılması’. Savaşın en moral yükselten öykülerinden biriydi bu. Er Lynch’in son kurşununa kadar savaştığı, silâh ve bıçak yarası yüzünden hastaneye kaldırıldığı duyuruldu. Şimdi ise, Lynch’in vücudundaki yaraların bir kazadan oluştuğu ve kazanın tek bir kurşun bile sıkmasını engellediği biliniyor. Lynch’i teslim etmek isteyen hastane doktorları üzerine Amerikan askerleri ateş açtı. Askerler sonunda hastaneye geldiklerinde en ufak bir direnişle karşılaşmadıkları halde kamerayla kaydettikleri olayı kahramanlık öyküsüne çevirdiler.

Yalan 17: Askerî birlikler kimyasal ve biyolojik silâhlarla karşı karşıya kaldı. Bağdat’a yaklaşan Amerikan güçleri ‘kırmızı hattı’ geçerse, Cumhuriyet Ordusu’nun kimyasal silâh kullanacağı haberi ucuruldu. Komando komutanı Gen. Conway, “Ulaştığımız depolarda hiçbir kimyasal silâh bulmadık; istihbaratımız hatalıymış” açıklamasını yaptı.

Yalan 18: Bilimadamlarını sorgulayınca KİS bulacağız. Blair, nisan ayında, “Silâhlar orada; bilimadamları ve uzmanların yardımıyla onları bulacağız” demişti. Irak’ın hemen bütün bilimadamları gözetim altında, ama silâhlar hâlâ ortada yok.

Yalan 19: Irak’ın petrol gelirleri Iraklılara harcanacak. Blair, “Biz oraya petrol için gitmedik” deyip durdu ve gelirlerin bir BM fonunda toplanacağını bildirdi. Ancak, ABD ve İngiltere’yi petrol gelirleri üzerinde söz sahibi kılan bir BM tezkeresi çıktı ve BM fonu filân da oluşturulmadı.

Yalan 20: KİS’ler bulundu. Bush ve Blair, 30 Mayıs’ta, mobil biyolojik laboratuvarlar bulunduğunu ilân ettiler. Bulunan iki aracın balon şişirmekte kullanıldığı anlaşıldı. İki araç da İngiltere’den ithal edilmiş zaten.

Independent’in listesi yayımlandıktan sonra, George Bush “Ulusa Sesleniş konuşmamın muhtevasından önceden haberdar değildim” dedi. Ardından da, konuşma metni üzerinde çıkartma ve eklemeler yaparken çekilmiş fotoğrafları çıktı ortaya.

Yalancının mumu yatısyı kadar yanıyor.

Taha Kıvanç

(Yeni Şafak, 17 Temmuz ‘03)

Titanik gibi dış politika

Hayır yazının konusu Türkiye değil. Geçen hafta bir yorumcu, ABD ekonomisini Titanik’e benzetmişti. Aynı benzetme Bush yönetiminin, dış politikası için de yapılabilir. Irak’ın işgalini meşrulaştırmak için ileri sürülen “kitle imha silahları” gerekçesi artık iflas etti. Irak’ta, “alandâ” gelişmekte olan koşullar, Bush’un maço kovboylarını, batmamak için, bir taraftan “pısırık” Avrupalılarla (Fransa, Almanya) diğer taraftan da “şer eksenî” (İran) uzantıları “yerlilerle” (Şiiler) işbirliği yapmaya, dolayısıyla tükürdüğünü yalamaya zorluyor.

Yenilmezlik imajı kurulamıyor

ABD, Irak’a saldırırken, jeopolitik hesaplar bir yana, üç şeyi kanıtlamayı amaçlıyordu. Birincisi: ABD “tek başına yapabilir”. Avrupa’ya, özellikle de “eski Avrupa’ya” (Fransa-Almanya) gereksinimi yoktur. İkincisi, ABD’nin askeri-teknolojik üstünlüğü, kararlılığı karşısında kimse direnemez. Üçüncüsü, ABD bir ülkenin rejimini yıkıp, “serbest piyasaya ve demokratik modele” uygun olarak yeniden kurabilir. Çünkü yerel halk ABD’yi kurtarıcı olarak görecektir ve kucak açacaktır. Biz başından beri, bu hesabın tutmayacağını savunuyoruz.

Irak’ta savaşı yürüten CENTCOM’un komutanı General Franks görevi bırakırken yaptığı konuşmalardan birinde, ABD güçlerine yönelik günde ortalama 10-15 saldırının gerçekleştiğini açıkladı (**Reuters**, 10/07). 1 Mart’tan bu yana yaralı sayısı 2000’e ulaştı ve 73 Amerikan askeri öldü (CNN 11/07). Bush yönetimi de artık Irak’ta bir gerilla savaşıyla karşı karşıya kaldığını kabul ediyor ama bu direnişin genel gidişatı etkileyecek öneme sahip olmadığını savunuyor. Ancak, ABD’nin direnişi pasifize edemediği, aksine direnişin yaygınlaştığı, zaman zaman, konvoylara yönelik 40-50 kişilik saldırı gruplarına, köprü uçurmak gibi, Nazi işgaline karşı Fransız, Hollanda, Yugoslavya vb.. direnişlerini anımsatan taktiklere başvurulduğu görülüyor. ABD’nin henüz Nazi yöntemlerine başvurduğu söylenemez. Ama Guantanamo Körfezi konsantrasyon kampı, askeri mahkemeler, işkenceye sıkça başvurulduğuna ilişkin haberler ve nihayet daha sert davranma kararlılığı, bu yönde ilerlemekte olduğunun kanıtı. ABD’nin yaratmaya çalıştığı “direnilemezlik”, “her şeye kadir egemen güç” imajı ve “yerlilerin” beyaz adamın getirdiği “uygarlığı” kabul etmeye hazır olduğuna ilişkin meşrulaştırıcı söylem işgalin daha birinci ayında dağılmaya başladı. ABD’nin eğittiği Iraklı polis gücü bile işgale karşı protesto gösterileri düzenliyor (***Washington Times***, 11/07).

Yine kaynak sorunu

ABD ekonomisinin, imparatorluk sürecinin getireceği mali yükü kaldırmaya yetmeyeceğini, Irak petrollerinden kısa sürede bir gelir elde edilemeyeceğini hep vurguladık. İşgalden önce Kongre’de konuşan Genelkurmay Başkanı General Shinseki Irak’ı işgal edebilmek için 200 bin kişilik bir güç ve yılda 50 milyar dolar gerektiğini söylemiş, ancak bu saptamalar Rumsfeld tarafından şiddetle reddedilmişti. Geçen hafta Rumsfeld, halen Irak’ta 148 bin asker olduğunu ve işgalin ABD’ye ayda 4 milyar dolara (yılda 48 milyar dolar) mal olduğunu itiraf etti (***The Economist***,12/07). Ancak bu büyüklüklerin de yetersiz kaldığı görülüyor. Nitekim, RAND Corporation (CIA’nın ‘entel’ yüzü) analistlerinden James Quinlivan’ın işaret ettiği gibi, “güvenlik sağlama operasyonlarında...” ABD, Avrupa gibi toplumsal şiddet düzeyi düşük ülkelerde bin kişiye 2-3 güvenlik görevlisi yeterli olurken, Kuzey İrlanda, Bosna, Malezya ve Kosova gibi ülkelerde her bin kişiye 20 güvenlik görevlisi gerekiyor” (Aktaran Prof. A.J. Kuperman, USA TODAY, 16/04). Kuperman’a göre verili şiddet düzeyi ve 24 milyonluk nüfusu göz önüne alındığında Irak’ı pasifize etmek için en azından 480 bin barış görevlisi gerekli. Mali faturası bir yana, ***Financial Times***’dan Martin Wolf’un aktardığı gibi, salt personel rotasyonu göz önüne alındığında bile, bu büyüklük ABD ordusunun aktif personelinin tümünün buraya bağlanması demek (8/07). Christian Science Monitor’un bir analizi durumun çok daha imkansız olduğunu gösteriyor. Birincisi ABD’nin toplam aktif asker sayısı 480 bin, yedekleriyse 550 bin. CSM’ye göre ABD’nin, bugün 150 bini Irak’ta olmak üzere toplam 250 bin askeri ülke dışında. 480 bin’e 250 bin oranı, ABD silahlı kuvvetleri personeli morali üzerinde olumsuz etki yapıyor. Stratejik ve Uluslararası Araştırmalar Merkezi Direktörü Cordesman’a göre “bu oran gerekli profesyonellik düzeyinin sürdürülebilmesine olanak vermez”. Üstelik, kimyasal biyolojik silahların henüz bulunamamış olması, Bush’un ve Blair’in Irak konusunda yalan söylemiş olduklarına ilişkin kanıtların hızla birikmesi, CNBC’nin yayımladığı bir yoruma göre her iki hükümetin Irak politikasında derin bir kriz yarattı, yönetimlerin iç çelişkilerini derinleştirdi (11/07). Amerikan kamuoyunda “Irak’ı işgal etmeye değerdî”, ve “Savaş iyi gidiyor” diyenlerin oranının Nisan ortasında yüzde 73’ten, son günlerde sırasıyla yüzde 56 ve yüzde 23’e gerilemiş olması da Başkanlık seçimleri yaklaşırken, Irak’ta durumun böyle devam edemeyeceğini gösteriyor. Hiç mi çözüm yok?

“Kolektif emperyalizm”

Bir çözüm, artık sık sık dile getirilmeye başladığı gibi (Fred Kaplan, Slate, 8/07; Fareed Zakaria, ***Newsweek*** 14/07; M.Wolf, ***Financial Times*** 08/07), NATO, BM gibi kurumlara, Fransa, Almanya, Rusya gibi ülkelere başvurup, mali kaynak ve personel yardımı istemek (Senator Carl Levin, CSM, 10/07). ABD diplomatları dolaylı olarak bu zemini yokluyor. Ancak ABD’nin müttefikleri henüz isteksiz (USA TODAY, 10/07); Fransa konuyla ilgili bir BM kararı gerekir diyor (***International Herald Tribune*** 11/07); demek ki istediklerini henüz kopartmış değiller. Bu çözümü benimsemek, ABD açısından imparatorluk hayalinden vazgeçip “kolektif emperyalizm” yolunu, primus inter pares (eşitler içinde birinci) konumunu kabul etmek anlamına geliyor. Ne ki ABD’nin yalaması gereken tükürük bu kadarla da sınırlı değil.

ABD’nin Irak’taki isyanı bastırma stratejisi seçeneklerini inceleyen ayrıntılı bir yazı (***Strattor***, 07/07) başarının yolunun, isyancı yerel halktan destek almaktan geçtiğini gösterdi. Bunun için ABD’nin Şii nüfusla uzlaşması, İran’la “sen buraya karışma ben de seni stabilize etmeyeceğim diyerek anlaşması” hatta belki de “şer ekseninden” çıkarması gerekiyor. Bu süreç ise ister istemez, Irak’ın toprak bütünlüğünden vazgeçilmesine, Kuzey’de, Türkiye ve Suriye sınırları içindeki Kürtler’i de gündemine alan bir Kürt devletinin kurulmasına açılıyor (Raph Peters, New York Post 10.07).

Özetle Bush yönetiminin başlangıçta uluslararası sulara indirdiği imparatorluk destroyeri, giderek Titanik’e benzemeye başladı. Güvertede birileri, “En büyük Amerika” naralarıyla kendilerini avuturken, gemi “meşum kaderine” doğru ilerlemeye devam ediyor. Bunun için, bir süredir, bu koroya katılmak yerine çarpma anında, kendi başının çaresine bakmak için hazırlanmak gerektiğini söylüyoruz.

Ergin Yıldızoğlu

(Cumhuriyet, 15 Temmuz ‘03)

Mücadele Postası

Kölelik yasasını geri püskürtmeliyiz!

1475 sayılı iş yasası meclisten madde madde geçti. Her oylamadan geçen madde haklarımızdan bir şeyler kıptı. En sonunda yüzyıllık haklarımızı bir çırpıda yok eden, biz işçilere tam anlamıyla köleliği getiren yasa meclisten geçti.

Milyonlarca olmamıza rağmen bir avuç asalak istediği yasayı çıkartabiliyor. Biz susmayı sürdürdükçe onlar saldırıyor. Yaşamımızın her alanına girip hayatımızı zehirliyorlar. Bu yasayla birlikte bütün haklarımız elimizden alınıyor. Sendikal haklarımıza saldırılıyor, kıdem tazminatı gaspediliyor, hafta sonu tatili yok ediliyor. Örgütlülüğümüz dağıtılıyor, iş güvencemiz yok ediliyor, toplu sözleşme hakkımız gaspediliyor. Esnek üretim ve daha sayamadığımız bir dizi saldırı yasallaşiyor. Oysa biz işçi ve emekçiler buna karşı gerçek inisiyatifimizi koyabilmiş değiliz. Sendika ağalarının manevralarına, yalanlarına inanarak sesimizi çıkarmadık. DİSK'i de Türk-İş'i de aynı oyunu oynuyor. Sermaye bu sessizlikten güç alarak saldırısını her geçen gün arttırıyor.

Ancak herşey bitmiş değil. Bu saldırılar yeni değil. Yasa geçmeden önce de büyük bir kısmı uygulanıyordu. Şimdi saldırılar yasallaştırıldı. Ama bu, karşı çıkamayız, geri püskürtemeyiz anlamına gelmiyor. Biz haklıyız. Üreten bizleriz ve milyonlarız. Bu saldırıları durdurabiliriz. Yeter ki bir araya gelelim, haklarımıza sahip çıkalım.

Yılların mücadelesi ve bedel ödenerek kazanılan haklar 2003 yılında birer birer yok ediliyor. Bizlerde sinemda bir filmi izler gibi izliyoruz. Sendika ağalarının ikiyüzlülüğüne, yalanlarına kanıyoruz. İşçileri her defasında sattıkları ortada. Yıllarca inandık, ne oldu! Artık bundan ders almalıyız. Hükümete mi güveneceğiz, düzen partlerine mi? Partilere oy verdik, ne oldu? Ülkeyi ABD'ye sattılar. CHP, AKP, DSP, ANAP.. Denenecek parti kalmadı; hepsi başa geldi, hepsi de işçi-emekçi düşmanı, sermayenin uşağı. Güvенеceğimiz tek şey var. Kendi gücümüz, birlikteliğimiz ve yükselteceğimiz mücadele... Ne sendika ağaları, ne partiler; güvенеceğimiz tek güç işçi sınıfı ve onun komünist işçi partisi olmalı.

Geleceğimiz için mücadele edelim. Çocuklarımız için sınıfımızın kızıl bayrağı altında birleşelim. Sermaye sınıfına karşı işçi sınıfının savaşını yükseltelim!

Yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Bir tekstil işçisi/İzmir

Direnerek kazanacağız!

Sabır taşı yavaş yavaş çatlıyor artık. Özelleştirmeler ve sendikasıızlaştırma saldırıları bardağı taşırdı. Şimdiye kadar direnerek ve bedeller ödeyerek elde ettiğimiz haklarımız kölelik yasasıyla birlikte yok edilmeye çalışılıyor. Şimdi artık silkinme ve ayağa kalkma zamanı, yeter deme zamanıdır.

Bulunduğumuz sanayi sitesindeki Dönmez Deri Fabrikası'nın sendikalı işçileri işten çıkarıldıkları için direniyorlar. Bu öyle önemli bir örnek ki, sanayi içerisinde ihtiyaçlarını söyleyip yakınan fakat bunun için kılını bile kıpırdatmayan birçok insana yol göstermelidir. Hakkını aramak istiyorsan örgütleneceksin, bunu geleceğin için yapacaksın, çocukların için yapacaksın, ama hemen yapacaksın. Tamam çok dağınık bir sanayide çalışıyor olabiliriz, ama hemen hemen her sokağında bir arkadaşımız çalışıyor. Bunlara ulaşarak başlayabiliriz, sanayi işçileri olarak birleşebiliriz. Ve isteklerimizi masaya yatırır ve alırız. Nedir bu isteklerimiz? Sigorta, yemek, günde 7 saat haftada 35 saatlik

işgünü, mesai ücreti, haftada 2 günlük kesintisiz tatil (Cumartesi-Pazar).

Çok şey değil, hakkımız olanı istiyoruz. Oto boyahanelerinde, cilahanelerde küçük yaşlarda çocuklar çalıştırılıyor ve bu çocukların yuttuğu zehirlerin bedenlerine verdiği zararın asgari düzeye indirilmesini, böyle yerlerde koruyucu maske ile yoğurt, süt gibi zehirin etkisini azaltacak gıda maddelerinin verilmesini istiyoruz. Bu istemlerimizi elde edebiliriz, yeter ki birleşelim. Tek başımıza hiçbir şey yapamayız. Artık herkes, işi olan ve olmayanın bu direnişlerden ders çıkarması gerektiğini düşünüyorum.

Kim mi kurtaracak seni aç insan

Bize gel ekmek istiyorsan

Bize gel kıvrananlara aklıktan

Seni yoksullar kurtaracak kurtaracaksa

Ya hep beraber ya da hiçbirimiz

Kurtulmak yok tek başına!

Bir küçük sanayi işçisi/İzmir

Sermayenin saldırılarına karşı “esnemektense kırılmayı” tercih etmeliyiz!

Artık her şey çok açık ve net. Sermaye sınıfı işçi sınıfına yönelik saldırılarını gizlemek için kılıf uydurmaya bile gerek duymuyor. Bunu en açık bir şekilde yapıyor. Hiç kuşkusuz, bu saldırıları bu denli rahat yapmasının en önemli nedeni, örgütsüz ve kendi sendikaları tarafından ihanete uğramış bir işçi sınıfı gerçekliğidir. Aslında sınıflar arası çelişkilerin derinleştiğini işçi sınıfı da görüyor, işçi sınıfının devrimci partisi de. Bunları yok edecek politikaları da biliyoruz. Ama bunu yaşamda somut ve elle tutulur bir hale getirmekte zorlanıyoruz.

Çok zorlu süreçlerden geçiyoruz. Bir yanda sermayenin yoğun saldırısı, bir yanda ise bu saldırılara karşı tepkisini ortaya koyamayan işçi sınıfı. Bunun devrimci saflarda da etkisini görmek mümkün. Daha dün çok keskin devrimci laflar ve iddialar ortaya atıp da bugünün zor koşullarını görünce devrimci safları terk edenlerin nasıl bir politika izlediğini de görüyoruz. Asıl devrimcilik böyle zorlu

süreçlerde belli olur. Yoksa her gün her sokak arasında çatışmaların yaşandığı ve genel grevlerin patlak verdiği süreçlerde devrimcilik yapmak o kadar zor değil. Safları terketmenin nedenlerinden biri, bireyin inancını bilimsel bir temele oturtamaması, ideolojik-politik donanımının zayıflığıdır.

O yüzden, biz işçi ve emekçiler ideolojik-politik donanımımızı sağlamalı, geçmiş süreçlerin deneyimlerinden dersler çıkararak bunu bugüne uygulamalı ve yaşama geçirmeliyiz. Artık sınıfsal çıkarlarımız doğrultusunda hareket etmeliyiz. Boynumuzda gün geçtikçe daha da kalınlaşan kapitalist sömürü zincirlerini kırmanın tek yolu budur. Artık Habip gibi, Ümit gibi, Hatice gibi safları netleştirmeli, sermayenin her türlü saldırısına karşı “esnemektense kırılmayı” tercih etmeliyiz. Sosyalizmi kuruncaya dek!

Metal işçisi/İzmir

Gebze Tunceli Kültür ve Dayanışma Derneği'nin pikniği

Gebze Tunceli Kültür ve Dayanışma Derneği'nin “5. buluşma yılında özgürlüğe merhaba!” pikniği 13 Temmuz günü gerçekleştirildi. 700'e yakın kişinin katıldığı piknik dernek başkanının açılış konuşmasıyla başladı. Konuşmada Dersim kültürünün devrimci olduğu vurgulanarak, Dersimliler'in kültürlerine sahip çıkması çağrısı yapıldı.

Açılış konuşmasının ardından devrim ve sosyalizm yolunda şehit düşenlerin anısına saygı duruşu yapıldı. Etkinlik öğle yemeğine kadar grup Gül Kardeşler'in sevilen türküleriyle ve

davul zurna ile devam etti. Yemekten sonra Enver Çelik sevilen türküleriyle, Grup Nisan Güneşi devrimci marşlarıyla, Güneşe Türkü elemanı zazaca parçalarla, yöre sanatçısı Nurettin Gülenç türküleriyle etkinliğe katıldılar.

Etkinlikte *SY Kızıl Bayrak*, *İşçi-Köylü* ve Tohum Kültür Merkezi ve *Atılım*'ın mesajları okundu.

Komünistler olarak piknikte içinden geçtiğimiz döneme ilişkin işçilerle sohbetler gerçekleştirdik.

SY Kızıl Bayrak/Gebze

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/710
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 489 31 23

Necatibey Cd. Gözlükçü İşhanı No: 26/24
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 229 06 44

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Ahi Evran Mahallesi Müftülük Cad.
Aydınlar Apt. No: 8/101
KIRŞEHİR Tel-Fax: 0 (386) 214 08 05

Cumhuriyet Mah. Tennur Sok. Cumhuriyet İşhanı
Kat: 3/45 KAYSERİ Tel-fax: 0 (352) 2326671

Saadetdere Mah. Fırın Sok. No: 37/25 (Depo durağı)
Esenyurt/İSTANBUL

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık 1 Yıllık Yurt içi Yurt dışı 30.000 000 TL 60.000 000 TL Yurt dışı 100 Euro 200 Euro

Vural Uzal adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 93937
* Euro için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

'96 ÖÖ ve SAG direnişinin zaferi 7. yılında...

BİZ KAZANACAĞIZ!..

**Alnımızda dalgalanan
bayraklar adına
Bayraklarda yaşayan
ölümsüzlük adına**

**Durmak yok bu koşuda
Teslim olmak yok
Ağıt yok dilimizde
Dizlerde titreme yok**

**Kaç güneş sönerse
sönsün içimizde
Hep aydınlıkta yakalayacağız ölümü
Ya şafak sökerken
Ya güneş yükselirken
Sizin sesiniz olup
Sizi haykıracağız
BİZ KAZANACAĞIZ
BİZ KAZANACAĞIZ!..**

Adnan Yücel

**Hücrelerde direniş
geleneği sürüyor!**